Л. Дж. Смит
НОЩЕН СВЯТ
Дъщери на мрака
От авторката на бестселъра
ДНЕВНИЦИТЕ НА ВАМПИРА
ИВИС

Л. ДЖ. СМИТ
ДЪЩЕРИ НА МРАКА

Превод: Станимир Йотов

chitanka.info

В Брайър Крийк никога не са виждали толкова изящни създания като Роан, Кестрел и Джейд — трите сестри, които се нанасят в отдалечената старинна къща на леля си. Мери-Линет случайно ги вижда да заравят нещо в задния двор и една нощ решава да ги проследи заедно с брат си Марк в гората. Двамата обаче се сблъскват с ужасяваща тайна. Сестрите са бегълки от Нощния свят, а брат им Аш е изпратен да ги върне обратно на всяка цена. Аш е суров и опасен и никога не е допускал, че може да се влюби в човешко същество. Момичето, в което той открива своята сродна душа, е Мери-Линет. Но тя, разкъсана от противоречивите си чувства към Аш и подозренията си, че най-добрият й приятел Джереми може да се окаже чудовище, се колебае дали да остане човешко същество или да се присъедини към Нощния свят.

Нощният свят не е място. Той е навсякъде около нас. Нощният свят е тайно общество на вампири, върколаци, вещици, шейпшифтъри и други същества на мрака. Те живеят сред нас, но спазват свои собствени правила. И първите две от тях гласят:

1. Никога не допускай хората да научат за Нощния свят.

2. Никога не се влюбвай в човешко същество.

Това са истории за онова, което се случва, когато тези правила бъдат нарушени.

1

Роан, Кестрел и Джейд — каза Мери-Линет, когато тя и Марк минаха покрай една стара викторианска ферма.

— Какво?

— Роан. Кестрел. И Джейд. Така се казват момичетата, които скоро ще дойдат да живеят тук. — Мери-Линет кимна с глава към къщата, тъй като ръцете й бяха заети с голям градински стол. — Това са племенничките на госпожа Бърдок. Не помниш ли, че вече ти казах за тях?

— Смътно — отвърна Марк, намествайки на рамото си телескопа, който носеше, докато двамата се изкачваха по обраслия с ниски дървета хълм. Както Мери-Линет добре знаеше, краткият му отговор означаваше, че брат й изпитва силно смущение.

— Какви прекрасни имена — каза тя. — И самите те сигурно са много мили момичета. Или поне така твърди госпожа Бърдок.

— Госпожа Бърдок е луда.

— Тя е просто ексцентрична. Вчера ми каза, че всичките й племеннички са много красиви. Знам, че може би преувеличава и че е пристрастна, но звучеше много убедена в думите си. Всяка от тях била прелестна по свой начин.

— Тогава по-добре да отидат в Калифорния — промърмори Марк под носа си. — Там ще могат да позират за модните журнали. Къде да сложа това нещо? — добави той, когато стигнаха до билото на хълма.

— Ето тук. — Мери-Линет остави градинския стол на земята. Сетне утъпка леко мястото, за да може телескопът да стои в правилно положение, и каза като че ли между другото: — Знаеш ли, мислех си, че бихме могли утре да отидем у тях и да се запознаем с момичетата… Просто да ги поздравим и да ги посрещнем с добре дошли…

— Ще престанеш ли? — каза Марк троснато. — Аз мога и сам да организирам живота си. Ако искам да се запозная с някое момиче, и сам мога да го направя. Не се нуждая от помощта ти.

— Добре, добре. Не се нуждаеш от помощта ми, разбирам. Но внимавай с окуляра, моля те.

— Освен това какво смяташ да им кажеш? — попита Марк, събрал известна смелост. — Добре дошли в Брайър Крийк, където нищо не се случва. Където има повече койоти, отколкото хора. И където единственото забавление е надбягването с мишки в бара „Голд Крийк“…

— Добре, добре — въздъхна Мери-Линет. Тя погледна по-малкия си брат, който точно в този момент беше огрян от последните лъчи на залязващото слънце. Ако човек го видеше сега, би си помислил, че не е боледувал нито ден от живота си. Косата му беше тъмна и лъскава като тази на Мери-Линет, очите му бяха също толкова сини и ясни, а погледът пълен с живот. Той имаше същия загар като нейния и същия здрав цвят на бузите.

Но като дете Марк беше слабичък и мършав и с усилие си поемаше всеки следващ дъх. Астмата му беше толкова тежка, че почти цялата си втора година прекара в кислородна палатка, борейки се за живота си. Мери-Линет, която беше година и половина по-голяма от него, се питаше всеки ден дали нейното братче някога ще се върне у дома.

Болестта промени Марк, всички тези самотни дни в палатката, където дори собствената му майка не можеше да го докосне. А когато излезе от болницата, беше станал стеснителен и боязлив — държеше се за ръката на майка си през цялото време. И години наред не можеше да спортува като другите деца. Това обаче беше преди много време — тази година Марк вече щеше да бъде в единадесети клас — но все още беше срамежлив. И когато се почувстваше заплашен или засегнат от нещо, ставаше избухлив и можеше да ти наговори какво ли не.

На Мери-Линет много й се искаше едно от новите момичета да се хареса на брат й, да го накара да се отпусне малко, да му вдъхне увереност. Може би щеше да успее да уреди това по някакъв начин.

— За какво мислиш? — попита Марк подозрително.

Мери-Линет си даде сметка, че твърде дълго време го е гледала втренчено.

— Ами, мислех си дали тази вечер ще има добра видимост — каза тя мило. — Август е най-добрият месец за наблюдаване на

звездите. Въздухът е толкова топъл и тих. Хей, ето я и първата звезда! Намисли си желание.

Тя посочи ярката светла точка над южния хоризонт. Номерът мина. Беше успяла да отвлече вниманието на брат си и той погледна в указаната посока.

Мери-Линет се загледа в тъмния тил на Марк. „Ако това би могло да се сбъдне, бих ти пожелала да ти се случи нещо романтично — помисли си тя. — Бих пожелала същото и на себе си, но не би имало смисъл, защото в този град няма никой, с когото да изживееш нещо подобно.“

Нито един от съучениците й в училище — с изключение може ми на Джереми Лавет — не разбираше защо се интересува толкова живо от астрономия и какво чувстваше, когато гледаше звездното небе. През повечето време Мери-Линет не я беше грижа за това, но понякога изпитваше някаква смътна тъга в гърдите си. Копнеж да не бъде толкова самотна. Ако имаше право на желание, то щеше да бъде именно това — да сподели тази нощ с някого.

Е, стига толкова. Нямаше смисъл да потъва в такива мисли. И освен това звездата, към която отправяше своите желания, изобщо не беше звезда, а планетата Юпитер, макар да не искаше да каже това на брат си.

Марк тръсна глава, докато вървеше по пътеката, която се виеше между шубраците от мечо грозде и отровен бучиниш. Трябваше да се извини на Мери-Линет. Не беше искал да я обиди. Всъщност сестра му беше единственият човек на света, с когото той се опитваше да бъде добър и мил.

Но защо трябваше винаги да се бърка в живота му? Нещата стигаха дотам, че да му казва кога да си пожелава разни желания. Марк всъщност не я послуша. „Но ако все пак си намисля някакво желание — каза си той, — което няма да направя, защото би било глупаво и сантиментално, бих си пожелал да преживея нещо вълнуващо.“

„Нещо диво“, добави Марк мислено и почувства някакъв трепет в гърдите си, докато слизаше надолу по хълма в спускащия се мрак.

Джейд се взираше в неподвижната брилянтна светлинка над южния хоризонт. Тя знаеше, че това е планета. Две нощи поред я беше

наблюдавала как се движи по небето в компанията на две малки ярки точици, които вероятно бяха луните й. Там, откъдето идваше, никой не отправяше желания към звездите, но за Джейд тази планета беше почти приятел — пътешественик също като нея. Докато я гледаше тази нощ, тя почувства в нея да се надига нещо като надежда. И почти беше готова да си пожелае нещо.

Трябваше да си признае, че началото на пътешествието не се беше оказало особено успешно. Нощта бе поразително тиха и спокойна. От пътя не долиташе дори и далечен звук на кола. Тя беше уморена и напрегната и започваше да се чувства много, много гладна.

Джейд се обърна и погледна сестрите си.

— Е, къде е тя?

— Не знам — каза Роан кротко и спокойно. — Потърпи.

— Може би все пак трябва да я потърсим?

— Не — отвърна Роан. — В никакъв случай. Спомни си какво решихме.

— Тя може би е забравила, че идваме — предположи Кестрел. — Казах ви, че вече е доста изкуфяла.

— Не говори така. Не е учтиво — рече Роан все така кротко, но този път през зъби.

Роан беше на деветнайсет — висока, стройна и възхитителна и говореше мило винаги когато й се удаваше. Имаше канелено кафяви очи и коса с топлия нюанс на кестен, която падаше на вълни върху раменете й.

Косите на седемнайсетгодишната Кестрел бяха с цвета на старо злато и се отваряха пред лицето й като крила на птица. Очите й бяха кехлибарени като на ястреб и тя никога не стоеше спокойно.

Джейд беше най-младата, току-що бе навършила шестнайсет, и не приличаше на нито една от сестрите си. Косата й беше светлоруса, почти бяла, и тя я използваше като воал, зад който криеше нефритенозелените си очи. Хората я намираха за спокойна и безметежна, но тя самата почти никога не се чувстваше така и обикновено живееше в състояние на безумен възторг, след което идваха часове на безумна тревога и смут.

Точно в този момент беше неспокойна. Тревожеше се за очукания куфар от марокен, произведен преди половин век — от вътрешността му не се чуваше никакъв звук.

— Хей, защо вие двете не отидете малко по-надолу по пътя и да видите дали не идва?

Сестрите й я погледнаха. Малко бяха нещата, за които Роан и Кестрел бяха на едно мнение, но Джейд беше едно от тях. И сега тя видя, че те ще се обединят срещу нея.

— Още нещо? — каза Кестрел и зъбите й проблеснаха за кратко в тъмнината. А Роан добави:

— Намислила си нещо. Какво кроиш, Джейд?

Джейд подреди мислите си и погледна Роан с цялото простодушие, на което беше способна. Тя все още се надяваше…

Двете й сестри се взираха в нея известно време и сетне се спогледаха.

— Май ще се наложи да вървим пеша — каза Кестрел на Роан.

— Има и по-лоши неща от това — отбеляза Роан. Тя отметна един кестеняв кичур коса от челото си и огледа автобусната спирка, която представляваше отворена кутия със стъклени стени и полуразбита пейка в нея. — Само да имаше тук телефон…

— Е, такъв няма. И до Брайър Крийк има двайсет мили път — рече Кестрел и златистите й очи проблеснаха с нещо като мрачно злорадство. — Май ще се наложи да оставим багажа си тук.

Джейд я прониза тревога.

— Не, не! Всичките ми дрехи са тук. Хайде, двайсет мили не са чак толкова много. — В едната си ръка тя взе самоцелната си клетка за котки, направена от дърво и метални жици, а в другата куфара си. Джейд се отдалечи доста надолу по пътя, преди да чуе скърцането на чакъла зад себе си. Те я бяха последвали. Роан въздишаше стоически, Кестрел се подсмихваше тихо, а златистата й коса грееше под светлината на звездите.

Тесният път беше тъмен и пуст, но не и напълно безмълвен. Отвсякъде долитаха тихи звуци, които се сливаха в сложния строен хор на нощната тишина. Това би било една приятна разходка, ако не беше куфарът на Джейд, който като че ли ставаше по-тежък с всяка следваща крачка, а тя самата беше толкова гладна, колкото никога в живота си. Джейд, разбира се, знаеше, че не трябва да споменава за това пред Роан, но точно по тази причина се чувстваше смутена и объркана.

Най-накрая, когато почти се беше предала и тъкмо си мислеше да остави куфара на земята и да отдъхне, тя чу някакъв нов звук в нощта.

Беше автомобил, който ги догонваше. Моторът боботеше толкова силно, че се създаваше усещането, че няма да ги настигне скоро, но когато прелетя покрай тях, Джейд видя, че колата се движи с голяма скорост. Сетне се чу трополене на чакъл и скърцане на спирачки. Автомобилът даде назад и Джейд видя едно момче, което я гледаше през прозореца. До него имаше друго момче и тя огледа двамата с любопитство.

Бяха горе-долу на възрастта на Роан и лицата им бяха силно загорели от слънцето. Момчето зад волана беше русоляво и като че ли не се беше къпало от доста време. Другото имаше кестенява коса, носеше жилетка на голо и държеше между зъбите си клечка за зъби.

Те гледаха Джейд с не по-малко любопитство. Сетне шофьорът свали стъклото и тя се изненада колко бързо то се плъзна надолу.

— Да ви закараме ли донякъде? — попита шофьорът с неочаквано сияеща усмивка. Зъбите му грееха в контраст с немитото му лице. Джейд погледна Роан и Кестрел, които тъкмо я бяха настигнали. Кестрел не каза нищо, но погледна колата през гъстите ресници на кехлибарените си очи. Кафявите очи на Роан излъчваха топлина.

— Защо не? — каза Роан усмихната, но после добави нерешително: — Но ние отиваме във фермата Бърдок. Може да не ви е на път.

— Да, знам го това място. Не е далече — каза другият с жилетката, без да изважда клечката от устата си. — За дамите сме готови на всичко — добави той в опит да бъде галантен. Сетне отвори вратата и слезе от колата. — Една от вас може да седне отпред, а аз ще седна отзад с другите две. Май ми провървя, а? — пошегува се младежът, поглеждайки приятеля си.

— Май, да — отвърна шофьорът и отново се усмихна широко. — Клетката за котки можем да сложим отпред, а куфарите отзад в багажника.

Роан се усмихна на Джейд и Джейд знаеше какво си мисли сестра й: „Нима всички тук са толкова любезни!“

Момичетата натовариха багажа си и седнаха в колата. Джейд зае мястото до шофьора, а Роан и Кестрел се настаниха на задната седалка от двете страни на момчето с жилетката. Минута по-късно те летяха по пътя със скорост, която Джейд намери за възхитителна, и чакълът хрущеше под колелата им.

— Аз съм Вик — каза момчето зад волана.

— А аз Тод — съобщи приятелят му.

С представянето на момичетата се зае Роан:

— Аз съм Роан, това е Кестрел, а тази отпред е Джейд.

— Приятелки ли сте?

— Ние сме сестри — отвърна Джейд.

— Не си приличате много.

— Всички така казват. — Джейд имаше предвид всички, които бяха срещнали след бягството си. У дома всеки знаеше, че са сестри и никой не ги питаше.

— Какво правите тук толкова късно? — попита Вик. — Това не е място за добри момичета.

— Ние не сме добри момичета — обясни Кестрел разсеяно.

— Но се стараем да бъдем такива — каза Роан укорително и стрелна сестра си с поглед. След това се обърна към Вик: — Чакахме пралеля си Опал да ни вземе от автобусната спирка, но тя не дойде. Преместихме се тук и ще живеем във фермата Бърдок.

— Старицата Бърдок е ваша леля? — рече Тод, изваждайки клечката от устата си. — Този смахнат стар прилеп?

Вик се обърна да го погледне и двамата прихнаха, клатейки глави.

Джейд извърна глава от Вик и погледна надолу към котешката клетка, чувайки тихи писукания, което означаваше, че Тиги е буден.

Тя почувства съвсем леко… безпокойство. Тези две момчета изглеждаха дружелюбни. Но в същото време в тях имаше нещо особено. Джейд обаче беше твърде сънена и замаяна от глад, за да си изясни какво е то.

Роан беше все още любезна, макар и озадачена, но Кестрел погледна замислено вратата до себе си. Джейд знаеше какво търсеше тя — дръжка. Но такава нямаше.

— Много лошо — каза Вик. — Тази кола е истинска таратайка. Човек дори не може да отвори задната врата отвътре. — В следващия

момент той стисна ръката на Джейд над лакътя толкова силно, че тя почувства пръстите му върху костта си. — А сега, момичета, бъдете мили и никой няма да пострада.

Караха дълго преди Вик да заговори отново.

— Били ли сте по-рано в Орегон, момичета?

— Не — промърмори Джейд, потрепвайки леко.

— Тук има някои чудесни усамотени места — рече Вик. — Като това, например. Някога Брайър Крийк бил селище на златотърсачи, но когато златото свършило и железницата го заобиколила, градът западнал. И сега пустошта си го взима обратно.

Тонът му беше многозначителен, но Джейд така и не можеше да разбере какво се опитваше да й каже.

— Мястото изглежда много спокойно — обади се учтиво Роан от задната седалка.

Вик изсумтя високомерно:

— М-м, да, но не точно това имах предвид. Да вземем например този път. Фермите покрай него са толкова отдалечени една от друга, че ако случайно започнете да крещите, просто никой няма да ви чуе.

Джейд премигна. Какви странни неща говореше това момче?

— Е, но ти и Тод бихте ни чули — каза Роан, продължавайки да води учтив разговор.

— Искам да кажа, никой друг, освен нас — рече Вик и Джейд почувства нотките на раздразнение в гласа му. Той караше все по-бавно и по-бавно, докато накрая отби встрани от пътя и спря.

— Никой няма да чуе нищо навън — поясни той, извръщайки се към задната седалка. Джейд също погледна назад и видя широката ослепителна усмивка на Тод, който още държеше клечката между зъбите си.

— Точно така — каза Тод. — Вие сте тук насаме с нас и затова по-добре да ни слушате, какво ще кажете?

Джейд видя как той сграбчва ръката на Роан с едната си ръка и китката на Кестрел с другата.

2

— Виждате ли, ние тук живеем доста изолирано — обади се Тод от задната седалка. — Наоколо няма момичета на нашата възраст и затова сме много самотни. И когато видяхме три красавици като вас, разбира се, ни се прииска да ви опознаем. Разбирате ли?

— И затова, ако откликнете, бихме могли да се позабавляваме — добави Вик.

— Да се позабавляваме? О, не — каза Роан уплашено. Джейд знаеше, че тя бе уловила намека на Вик и се чудеше как да отклони разговора в друга посока. — Кестрел и Джейд са твърде малки за такива работи. Съжалявам, но отговорът е не.

— Не бих го направила дори да съм достатъчно голяма — рече Джейд. — Но тези момчета говорят за нещо съвсем друго… Онова, което те имат предвид е… — Тук тя изпрати мислено до ума на Роан серия от образи, които получаваше от Вик.

— О, боже — каза Роан хладно. — Джейд, мисля, че се разбрахме да не шпионираш хората по този начин.

Да, но виж какви работи си мислят, каза Джейд беззвучно, решавайки, че щом е нарушила едно правило, може да наруши и всички останали.

— Слушайте… — каза Вик, чувствайки, че губи контрол над ситуацията. Той посегна към другата ръка на Джейд и я принуди да се обърне с лице към него, раздрусвайки я леко. — Не сме дошли тук да си говорим. Ясно ли ви е?

Джейд изучаваше известно време лицето му, сетне се обърна и погледна въпросително към задната седалка.

Лицето на Роан беше бледо на фона на кестенявите й коси и Джейд чувстваше тъгата и разочарованието й. Косите на Кестрел бяха мъждиво златисти, а лицето й намръщено.

Е? — обърна се Кестрел мислено към Роан.

Е? — попита Джейд по същия начин. Тя се извиваше, докато Вик я притегляше към себе си. *Хайде, Роан, той ме щипе.*

Мисля, че нямаме избор, каза Роан.

Джейд тутакси се обърна към Вик. Той все още я дърпаше към себе си, изненадан от това, че не бе постигнал особен успех. Джейд спря да се съпротивлява и се остави да я притегли към себе си, след това с лекота освободи едната си ръка от хватката и му нанесе бърз саблен удар точно под брадичката. Зъбите му изчаткаха и главата му отскочи назад, откривайки незащитеното гърло. Джейд се хвърли напред и заби в него зъбите си.

Изпитваше смесено чувство на възбуда и вина. Не беше свикнала да напада плячката си, докато е в съзнание и се съпротивлява, вместо да е хипнотизирана и податлива. Но тя знаеше, че инстинктите й са не по-малко добри от тези на всеки хищник, който през целия си живот бе издебвал жертвите си по тъмните улици. Собствената й генетична програма изискваше да преценява всичко, което вижда, от гледна точка на три главни въпроса: Това храна ли е? Мога ли да я получа? Къде е слабото й място?

Единственият проблем беше, че не трябваше да изпитва наслаждение от храненето, защото това противоречеше на причината, поради която тя, Роан и Кестрел бяха дошли в Брайър Крийк.

С периферията на съзнанието си Джейд следеше онова, което се случваше на задната седалка. Роан бе вдигнала нагоре ръката на Тод, с която той се бе опитвал да я задържи. Същото бе направила и Кестрел, която седеше от другата му страна.

Слисан от неочаквания развой, Тод се опита да се съпротивлява.

— Хей, хей, какво…

Роан го ухапа.

— Какво правите?

Кестрел последва примера й.

— Какво, по дяволите, правите? Кои сте вие!

За кратко той се мята диво и след това притихна, когато Роан и Кестрел по телепатичен път го доведоха до състояние на транс.

Около минута по-късно Роан каза:

— Достатъчно.

О, Роан… още малко, помоли мислено Джейд.

— Достатъчно! Наредете му да забрави за станалото и разберете дали знае къде е фермата Бърдок.

Все още хранейки се, Джейд докосна с мисълта си ума на Вик. След това се дръпна от шията му, затваряйки уста като след целувка. Самият Вик, в този момент приличащ на голяма парцалена кукла, падна отпуснато върху волана и вратата на колата, когато тя го отблъсна.

— Фермата е назад в тази посока. Трябва да се върнем при кръстопътя — каза Джейд. — Странно… — добави тя, озадачена. — Той си мислеше, че няма да си навлече неприятности с нас, заради… заради нещо, което е свързано с леля Опал. Но не можах да разбера какво.

— Може би заради това, че е луда — каза Кестрел спокойно. — А пък Тод си мислеше, че няма да има проблеми, защото баща му е Старейшина.

— Те нямат Старейшини — уточни Джейд с чувство за превъзходство. — Навярно баща му е губернатор, шериф или нещо такова.

Роан седеше намръщена, без да ги поглежда.

— Добре — рече тя. — Ситуацията беше критична и трябваше да го направим. Но сега трябва да си спомним какво се бяхме договорили.

— До следващата критична ситуация — каза Кестрел и погледна през прозореца към нощта, за да скрие усмивката си.

За да изпревари спречкването между сестрите си, Джейд каза:

— Смятате ли, че просто трябва да ги оставим тук?

— Защо не? — каза Кестрел нехайно. — Те ще се събудят след няколко часа.

Джейд погледна шията на Вик. Двете малки рани, където зъбите й бяха пронизали кожата му, вече почти се бяха затворили. До утре щяха да се превърнат в бледи червеникави белези като стари ужилвания от пчели.

Пет минути по-късно те отново вървяха по пътя с куфарите си. Но сега Джейд се чувстваше прекрасно. Тя се беше заситила с кръв, беше заредена с енергия и можеше да прелети планини. Затова крачеше бодро и размахваше куфара и клетката, в която Тиги от време на време проръмжаваше.

Приятно беше да си навън, да вървиш, обгърната от топлия нощен въздух, без някой да те гледа намръщено. Да слушаш сърните, зайците и мишките, които сновят и се хранят из моравите наоколо. Джейд преливаше от щастие. Никога не се беше чувствала толкова свободна.

— Прекрасно е, нали? — каза Роан тихо и се огледа, когато стигнаха кръстопътя. — Това е истинският свят. И ние имаме точно толкова право над него, колкото и всеки друг.

— Мисля, че това е от кръвта — отбеляза Кестрел. — По-волните хора са по-вкусни от онези, които живеят затворено. Защо скъпият ни брат никога не е споменавал за това?

„Аш“, помисли си Джейд и като че ли почувства върху себе си полъха на студен вятър. Погледна бързо назад, но не за да види дали идва кола, а дали там не се спотайва нещо много по-тихо и смъртоносно. И в следващия момент осъзна колко крехко и призрачно бе щастието, което изпитваше.

— Ще ни хванат ли? — попита Джейд Роан и изведнъж се почувства като шестгодишно момиченце, което се обръща към по-голямата си сестра за помощ.

И Роан, най-добрата голяма сестра на света, каза уверено:

— Не.

— Но ако Аш разбере… Всъщност той е единственият, който би могъл да се досети…

— Няма да ни хванат — отсече Роан. — Никой няма да разбере, че сме тук.

На Джейд й стана по-леко. Тя остави куфара си и протегна ръка към Роан, която я пое.

— Завинаги заедно — каза най-голямата сестра тържествено.

Думите й бяха повторени от Кестрел, която присви леко жълтите си очи, и от Джейд, която ги изрече с пълна решимост.

Те продължиха пътя си и Джейд отново се почувства бодра и радостна, наслаждавайки се на кадифената тъмнина на нощта.

Пътят тук беше черен, чакълът беше свършил и те вървяха покрай ливади и борови гори. Вляво дълга алея водеше до някаква ферма. И най-после, далече в края на пътя, започна да се мержелее силуетът на още една къща.

— Това е — каза Роан.

Джейд я позна от фотографиите, които леля Опал им беше изпращала. Къщата беше на два етажа, обградена с веранда, и с висок покрив, украсен с многобройни фронтони. Точно в средата на покрива се извисяваше купол, а на стряхата на хамбара имаше ветропоказател.

„Истински ветропоказател“, мислеше си Джейд, спирайки се да го разгледа с преливащо от щастие сърце.

— Страшно ми харесва — заяви тя тържествено.

Сестрите й също се бяха спрели, но на лицата им далеч не се четеше възторг, а Роан беше почти ужасена.

— Развалина — въздъхна тя. — Вижте хамбара, боята му почти напълно се е излющила. Това не се виждаше на снимките.

— А верандата — добави Кестрел услужливо — едва се държи. Може всеки момент да се разпадне пред очите ни.

— Колко работа… — прошепна Роан. — Колко работа е нужна, за да възстановим това място!

— А също и пари — допълни Кестрел.

Джейд ги погледна хладно и каза:

— Какво има да му оправяме? На мен ми харесва и така. Просто е различно.

Вдигнала надменно глава и изпълнена с чувство за превъзходство, тя взе багажа си и се отправи към къщата, около която имаше разнебитена ограда с опасна на вид порта. Оттатък портата, насред обраслата с бурени алея, беше струпана купчина с белезникави колове, сякаш някой бе смятал да поправи оградата, но не бе намерил време за това.

Джейд остави куфара и котешката клетка, посегна към портата и за нейна изненада тя се отвори съвсем лесно.

— Ето, виждате ли, не изглежда много добре, но въпреки това… — Не успя да завърши, защото в този момент портата падна върху нея. — … Но въпреки това е нашата къща — доизказа се тя, докато Роан и Кестрел й помагаха да се изправи.

— Не, това е къщата на леля Опал — поправи я Кестрел.

Роан само приглади косата си и каза:

— Да вървим.

От стълбите към верандата липсваше една дъска и още няколко от самата веранда. Джейд с достойнство прескачаше зеещите дупки. Дървената порта беше паднала върху прасеца й и удареното още я

болеше. Всичко тук като че ли беше от дърво, което извикваше у Джейд приятно вълнение. В предишния й дом дървото беше на особена почит и, общо взето, се стараеха да го избягват.

„За да живееш в такъв дом, би трябвало да си ужасно внимателен — мислеше си Джейд. — Защото иначе можеш да пострадаш.“

Роан и Кестрел почукаха на вратата — Роан учтиво, с кокалчетата на ръката, а Кестрел силно, с длан. Никой не отговори.

— Изглежда, не си е вкъщи — каза Роан.

— А може да е размислила и вече да не ни иска в дома си — отбеляза Кестрел и златистите й очи проблеснаха.

— Може да е отишла да ни посрещне на друга автобусна спирка — предположи Джейд.

— О, разбира се. Сигурна съм, че това е причината — каза Роан. — Бедната стара жена сигурно ни чака някъде другаде и се пита защо ни няма.

— Понякога не си чак толкова глупава — съобщи Кестрел на Джейд, което беше голяма похвала от нейна страна.

— Е, да влезем тогава — промърмори Джейд, опитвайки се да скрие колко е доволна от чутото. — Тя ще се върне по някое време.

— Хората заключват къщите си — започна Роан, но точно тази къща се оказа отворена. Облата дръжка се завъртя под натиска на ръката на Джейд и трите момичета пристъпиха вътре.

Беше тъмно, дори по-тъмно от безлунната нощ навън, но очите на Джейд свикнаха с тъмнината само за няколко секунди.

— Хей, никак не е зле! — рече тя, когато влязоха в една позапусната, но приятна всекидневна с огромни тежки мебели, — които, разбира се, бяха направени от дърво — тъмно и полирано. Върху масите имаше мраморни статуетки.

Роан намери ключа на осветлението и изведнъж стаята бе залята от ярка светлина. Джейд премига и видя, че стените са бледозелени, а по тях са окачени дърворезби и пана в по-тъмен нюанс на същия зелен цвят. Изведнъж се почувства по-спокойна и някак защитена, сякаш цял живот бе живяла тук. Може би причината беше в масивните старинни мебели, които я заобикаляха отвсякъде…

Джейд хвърли поглед към Роан, която се оглеждаше наоколо, и видя как високата й изящна фигура постепенно се отпуска.

Сестра й се усмихна, когато срещна погледа й, и кимна с глава.

— Да.

Джейд се наслади на своето тържество — в рамките на пет минути тя на два пъти се беше оказала права, и след това си спомни за куфара си.

— Добре, да разгледаме останалата част от къщата — каза тя оживено. — Аз ще се кача на горния етаж, а вие проучете този.

— Ти просто искаш да си запазиш най-хубавата спалня — заяви Кестрел.

Джейд не й обърна внимание и забърза нагоре по широкото, застлано с килим стълбище. Имаше много спални и всяка от тях беше просторна. Тя не искаше най-добрата спалня, а просто най-отдалечената.

В самия край на коридора имаше стая, боядисана в морско синьо. Джейд затръшна вратата след себе си и сложи куфара си на леглото. Затаявайки дъх, тя щракна ключалката и отвори капака.

— О, не! О, не! Само не и това…

Три минути по-късно Джейд чу вратата зад нея да се отваря, но не си направи труда да се обърне.

— Какво правиш? — чу се гласът на Кестрел.

Джейд вдигна глава, откъсвайки се за миг от неистовите си усилия да съживи двете котенца, които държеше в ръцете си.

— Те са мъртви! — проплака тя.

— А ти какво очакваше? На тях им трябва въздух, за да дишат, глупачке! Как си мислеше, че ще издържат цели два дни в куфара ти?

Джейд подсмъркна.

— Роан те предупреждаваше, че можеш да вземеш само едно.

Джейд подсмъркна още по-шумно и погледна сърдито сестра си.

— Знам. Точно затова сложих тези двете в куфара. — Тя започна да хълца. — Поне Тиги е добре. — В същия момент Джейд падна на колене и надникна в клетката за котки, за да се увери, че наистина е така. Ушите на Тиги бяха дръпнати назад, а златистите му очи проблясваха от кълбото черна козина, която представляваше главата му. Той просъска и Джейд седна на пода. Котката беше добре.

— Срещу пет долара ще се погрижа за мъртвите котета — каза Кестрел.

— Не! — Джейд подскочи и застана покровителствено пред тях, свила хищно пръсти.

— Нямам предвид това — обиди се Кестрел. — Аз не се храня с мърша. Е, добре, ако не знаеш как да се отървеш от тях, Роан все ще измисли нещо. За бога, момиче, ти си вампир и се дръж както подобава — добави тя, докато Джейд притискаше отпуснатите телца до гърдите си…

— Трябва да ги погреба — каза Джейд. — Те трябва да получат достойно погребение.

Кестрел завъртя очи и излезе от стаята. Джейд уви малките телца с якето си и тръгна на пръсти към вратата.

„Лопата — помисли си тя. — Къде ли може да има лопата?“

Ослушвайки се за Роан, тя започна да обикаля предпазливо първия етаж. Всички стаи изглеждаха като всекидневната — внушителни и в състояние на аристократичен упадък. Кухнята беше огромна, с огнище и килер за мръсното пране до задната врата. На пода пък имаше капак, който водеше към мазето.

Джейд слезе внимателно по стълбите. Не можа да включи осветлението, защото и двете й ръце бяха заети с котетата. И пак заради котетата не виждаше краката си и трябваше да търси опипом всяко следващо стъпало. В дъното на стълбището палеца на крака й се натъкна на нещо меко и еластично, което препречваше пътя й.

Джейд протегна шия над вързопа в ръцете си и погледна надолу.

Тук беше тъмно и отгоре на всичко тя самата затуляше светлината, която се процеждаше от кухнята. Но малко по малко пред погледа й изплува очертанието на нещо, което приличаше на купчина стари дрехи. Тежка безформена купчина.

Обзе я много, много лошо чувство. Побутна купчината дрехи с върха на крака си. Тя леко помръдна. Пое си дълбоко въздух и я смушка по-силно.

В купчината имаше нещо. Нещо голямо. Джейд сведе поглед, задиша учестено и сетне изпищя.

Силен, пронизителен, призивен писък. Добави и една несловесна мисъл — телепатичния еквивалент на сирена.

Роан! Кестрел! Бързо елате тук!

Двайсет секунди по-късно осветлението беше запалено и Роан и Кестрел затрополиха надолу по стълбите.

— Колко пъти трябва да ти казвам! — започна Роан през зъби. — Ние не използваме нашите… — Но в следващия момент замълча,

взирайки се надолу с широко отворени очи.

— Мисля, че това е леля Опал — каза Джейд.

3

— Не изглежда много добре — рече Кестрел, надничайки над рамото на Роан.

— О, боже! — каза Роан и седна на стъпалото.

Старата леля Опал се беше превърнала в мумия. Кожата й беше жълто-кафява, твърда и гладка. Почти лъскава. Всъщност това беше почти всичко, което беше останало от нея, просто кожена обвивка и костите в нея. Нямаше коса. Очните й гнезда бяха тъмни дупки с изсъхнала тъкан отвътре. Носът й се беше сплескал.

— Бедната ни леля — рече Роан, чиито кафяви очи се бяха насълзили.

— И ние ще изглеждаме така, като умрем — каза Кестрел замислено.

Джейд тропна с крак.

— Не, момичета, вижте? Слепи ли сте? Погледнете тук! — Не на себе си от вълнение, тя посочи с крак гърдите на мумията. От домашната рокля на сини цветя стърчеше гигантска треска. Беше дълга почти колкото стрела, дебела в единия край и заострена в другия, който изчезваше в тялото на леля Опал. От едната й страна все още се виждаха следи от бяла боя.

Още няколко заострени пръта лежаха на пода на зимника.

— Горката жена — каза Роан. — Вероятно е паднала, докато ги е носила.

Джейд се спогледа с Кестрел. В златистите очи на сестра й се четеше раздразнение. Малко бяха нещата, за които Джейд и Кестрел бяха на едно мнение, но Роан беше едно от тях.

— Роан — каза Кестрел отчетливо, — тя е била намушкана.

— О, не!

— О, да! — възкликна Джейд. — Някой я е убил. И този някой е знаел, че тя е вампир.

Роан клатеше отчаяно глава.

— Но кой би могъл да знае това.

— Ами… — замисли се Джейд. — Да речем, друг вампир.

— Или ловец на вампири! — предположи Кестрел.

Роан я погледна смаяна.

— Но такива няма по света. Това са само страшни приказки за деца, нали?

Кестрел сви рамене, но златистите й очи потъмняха.

Джейд се размърда неспокойно. Само преди малко се беше чувствала толкова свободна по пътя, сетне се бе радвала на приятния покой на всекидневната, а сега… това. Обзе я някаква пустота и самота.

Роан седна на стълбите, твърде уморена и погълната в мисли, за да вдигне кичура коса, залепнал за челото й.

— Може би не трябваше да ви водя тук — каза тя тихо. — Може би тук е още по-зле.

Роан не каза нищо повече, но Джейд улови следващата й мисъл: „Може би е по-добре да се върнем.“

— Нищо не може да бъде по-зле — извика Джейд ожесточено. — По-скоро бих умряла, отколкото да се върна. — Говореше искрено. Да се върне и да зависи от всеки срещнат мъж? Да се омъжи и да стане жертва на безброй ограничения? И да вижда онези неодобрителни лица, готови да осъдят всичко различно, всичко, което не се прави така, както е било правено през последните четиристотин години?

— Не можем да се върнем — отсече тя.

— Не, не можем — потвърди сухо Кестрел. — В никакъв случай. Освен ако не искаме да свършим като пралеля ни Опал. Или като… — тук тя направи многозначителна пауза — … прачичо ни Ходж.

Роан вдигна глава.

— Дори не споменавай това!

Джейд чувстваше стомаха си свит като юмрук.

— Те не биха направили това — рече тя, опитвайки се да отблъсне спомена, който се възкресяваше в паметта й. — Не биха постъпили така със собствените си внучки. Не и с нас.

— Щом не можем да се върнем назад — каза Кестрел, — значи трябва да продължим напред. Трябва да решим как ще я караме без помощта на леля Опал… особено ако наоколо се навърта ловец на вампири. Но първо да видим какво ще правим с това. — Тя кимна по посока на тялото.

Роан само поклати безпомощно глава. Сетне огледа зимника, сякаш можеше да намери отговора в някой ъгъл. Погледът й се спря на Джейд. Той се задържа там и Джейд почувства радарната система на сестра й да се включва.

— Джейд! Какво е това в якето ти?

Джейд се чувстваше твърде изтерзана, за да я лъже. Тя разгърна якето си и показа на Роан котетата.

— Нямах представа, че куфарът ще ги убие.

Роан пък се чувстваше твърде потисната, за да се ядоса на сестра си. Тя завъртя очи нагоре и въздъхна. Сетне бързо погледна отново към Джейд:

— Но защо ги носиш тук долу?

— Не съм ги носила долу. Само търсех лопата. Смятах да ги погреба в задния двор.

Последва дълга пауза. Джейд погледна сестрите си и те на свой ред се спогледаха. След това трите погледнаха котетата… и накрая леля Опал.

Мери-Линет плачеше.

Беше прекрасна, съвършена нощ. Просто идеална за наблюдения. Неподвижният топъл въздух създаваше забележителна видимост. Имаше съвсем малко разсеяна светлина и никакво директно лъчение. Старата викторианска къща в подножието на хълма, на който се беше разположила Мери-Линет, беше почти тъмна, с изключение на няколко малки прозорчета. Госпожа Бърдок неизменно следеше за това.

Горе Млечният път минаваше диагонално през небето като река. На юг, където Мери-Линет току-що бе насочила телескопа си, се виждаше съзвездието Стрелец, което винаги повече й приличаше на чайник, отколкото на стрелец с лък. И точно над чучура на чайника имаше бледорозово петно, което изглеждаше като пара.

Но това не беше пара. Това беше облак от звезди. Звездна мъглявина, която носеше името Лагуна. Там от праха и газа на мъртви звезди се раждаха нови горещи светила.

Мъглявината се намираше на четири хиляди и петстотин светлинни години и в този момент Мери-Линет гледаше именно към

нея. Седемнайсетгодишно момиче с купен на старо телескоп с Нютонов рефлектор наблюдаваше светлината от раждащи се звезди.

Понякога тя се изпълваше с такова благоговение и… копнеж, че й се струваше, че може да се разпадне на късчета.

Сега, понеже наоколо нямаше жива душа, Мери-Линет можеше да остави сълзите си да се стичат свободно по страните й, без да се преструва, че това е от алергията й. Малко по-късно се наложи да седне и да избърше носа и очите си в ръкава на тениската.

„О, хайде стига. Престани — каза си тя. — Държиш се като луда.“

И защо й трябваше да се сеща за Джереми. Сега той непрекъснато изплуваше в ума й по начина, по който изглеждаше през онази нощ, когато бе дошъл да наблюдава с нея затъмнението. В спокойните му кафяви очи имаше някаква искра, сякаш действително се вълнуваше от онова, което виждаше, сякаш в онзи момент той я разбираше.

„Аз познавах нощта“ *, нашепваше романтично един сантиментален глас в нея, опитвайки се да я разплаче отново.

— Да, точно така — отговори му цинично Мери-Линет и посегна към пакетчето с чипс, което държеше под градинския си стол. Невъзможно беше да се чувстваш романтично и поразен от величието на вселената, докато ядеш чипс „Читос“.

„А сега Сатурн“, помисли си тя, избърсвайки оранжевите трохи от пръстите си. Беше чудесна нощ за наблюдение на Сатурн, защото пръстените му бяха почти във вертикално положение.

Трябваше да побърза, защото Луната изгряваше в 23:16. Но преди да завърти телескопа към Сатурн, тя хвърли един последен поглед към мъглявината Лагуна. Всъщност насочи обектива малко на изток от планетата, където знаеше, че има един куп от по-бледи звезди. Но не можа да ги види. Очевидно зрението й не беше достатъчно остро. Ако имаше по-голям телескоп, ако живееше в Чили, където въздухът е сух, и ако можеше да се издигне над земната атмосфера, тогава може би щеше да има някакъв шанс. Но сега-засега разполагаше само с човешките си очи. Зеницата на човека се разширява най-много до девет милиметра, а с това не може да се постигне бог знае какво.

И точно когато Сатурн беше в полезрението ѝ, от фермата откъм гърба ѝ дойде силна светлина. Това не беше малката крушка на верандата, а мощна луминесцентна лампа, каквито слагаха в плевниците, която освети задната част на имота като прожектор.

Мери-Линет се отдръпна от телескопа в недоумение. Светлината не ѝ пречеше толкова да наблюдава Сатурн, чиито пръстени тази вечер изглеждаха като тънка сребърна линия, минаваща през средата на планетата. Но все пак беше странно, защото госпожа Бърдок никога не палеше нощем осветлението откъм гърба на къщата.

„Момичетата — помисли си Мери-Линет. — Племенничките. Те вероятно бяха пристигнали и госпожа Бърдок им показваше владенията си.“ Изпълнена с любопитство, тя разсеяно посегна към бинокъла си.

Той беше добър, марка „Селестрон Ултимас“, лъскав и лек. С него тя гледаше всичко — от тайнствени небесни обекти до кратерите на Луната. Но точно в този момент бинокълът приближаваше десет пъти задния двор на къщата на госпожа Бърдок.

Самата госпожа Бърдок я нямаше никаква. Тя виждаше градината, бараката за инструменти и ограденото пространство, където старата дама държеше козите си. А също и три момичета, осветени от яркото сияние на луминесцентната лампа. Едното имаше кестенява коса, другото златиста, а косата на третото беше с цвета на пръстените на Юпитер — сребриста. Като звездна светлина. Те носеха нещо, увито в найлон. Черен найлон. Това, ако Мери-Линет не бъркаше, беше голяма здрава торба за боклук.

Какво правеха те, за бога!

Като че ли се канеха да закопаят нещо.

Най-ниското момиче взе лопата. При това си служеше умело с нея, защото само за няколко минути успя да изкорени всичките ириси на госпожа Бърдок. След това я смени момичето със златистата коса и последна лопатата взе кестенявото момиче.

Сетне те вдигнаха предмета в найлоновата торба, който макар и дълъг повече от метър и половина, изглеждаше лек, сложиха го в изкопаната от тях дупка и започнаха да го зариват.

„Не — каза си Мери Линет. — Това е нелепо. Не си въобразявай глупости. Би трябвало да има някакво логично и съвършено просто обяснение.“

Проблемът беше, че не можеше да намери такова.

„Не, не, не. Това не ти е «Задният прозорец» * и ти не се намираш в «Зоната на здрача». Те просто заравят нещо. Нещо… обикновено.“

„Но какво друго, освен труп можеше да е дълго малко повече от метър и половина, да е вдървено и да трябва да бъде пъхано в найлонова торба за боклук, преди да бъде заровено?“

Докато Мери-Линет си мислеше тези неща, сърцето й биеше бясно и… И като че ли нещо й се губеше. А, да, къде всъщност беше госпожа Бърдок?

Адреналинът пулсираше болезнено в дланите и стъпалата й. Мери-Линет чувстваше, че губи контрол над себе си, което й беше страшно неприятно. Ръцете й трепереха толкова силно, че трябваше да свали бинокъла от очите си.

С госпожа Бърдок всичко е наред. Тя е добре. Такива неща не се случват в истинския живот.

Какво би направила в тази ситуация Нанси Дрю[1]?

Изведнъж, въпреки обзелата я паника, Мери-Линет почувства, че всеки момент ще прихне. Нанси Дрю, разбира се, веднага би се отправила надолу, за да разследва. Тя щеше да подслуша какво си говорят момичетата, скрита зад някой храст, и щеше да разкопае градината, веднага щом влязат в къщата.

Но такива неща не се случват в живота. Мери-Линет по никакъв начин не можеше да си представи как копае в нечия съседска градина посред нощ. Щяха просто да я хванат и всичко щеше да се превърне в унизителен фарс. Госпожа Бърдок щеше да излезе навън, жива и разтревожена, и Мери-Линет щеше да умре от смущение, докато се опитва да й обясни какво прави там.

На книга всичко това можеше да е забавно. Но в истинския живот тя дори не искаше да си го помисля.

Този ред на мисли си имаше и своята добра страна, защото Мери-Линет разбра колко абсурдни са подозренията й. Дълбоко в себе си тя очевидно знаеше, че госпожа Бърдок е добре. Защото в противен случай нямаше да стои тук, а веднага щеше да се обади в полицията, както би постъпил всеки здравомислещ човек.

Изведнъж я обзе умора. Стига толкова астрономически наблюдения за днес. Погледна часовника си под рубинената светлина

на фенерчето с червен филтър. Беше почти единайсет. И без това оставаха само единайсет минути до момента, когато Луната щеше да изгрее, окъпвайки цялото небе със сиянието си.

Но преди да сгъне телескопа си и да се спусне надолу по хълма, тя вдигна отново окуляра към очите си и погледна още веднъж през него.

Градината беше пуста. Правоъгълник от прясно изкопана пръст, показваше мястото, където нещо беше положено в земята. В следващия момент луминесцентната лампа беше изгасена.

„Не пречи да се отиде там и утре — помисли си Мери-Линет. — Всъщност и без това смятах да се отбия, за да поздравя момичетата с добре дошли. Освен това трябва да върна онези градинарски ножици, които татко взе от госпожа Бърдок, и ножа, който тя ми даде, за да отворя заялата капачка на резервоара си. И тогава, разбира се, ще видя госпожа Бърдок и ще се уверя, че всичко е наред.“

* * *

Аш достигна най-високото място по виещия се път и се спря да се полюбува на ярката точка, която пламтеше на южния небосклон. Небето над тези разпръснати провинциални градове наистина изглеждаше много по-близо. Оттук Юпитер, царят на планетите, приличаше на НЛО.

— Къде беше? — попита един глас от тъмнината. — Чакам те вече от часове.

— Питаш ме къде съм бил. А ти къде беше? — отвърна Аш с ръце в джобовете, без да се обръща. — Бяхме се разбрали да се срещнем на онзи хълм, Куин. — Той посочи с глава към едно възвишение.

— Не е вярно. Ставаше дума за този хълм и аз те чакам тук през цялото време. Но да забравим за това. Те тук ли са?

Аш се обърна и тръгна бързо към автомобила със сгъваем покрив, който беше спрял встрани от пътя с угасени светлини. Облегна се с лакът на вратата и надникна вътре.

— Тук са. Казах ти, че ще дойдат. Това е единственото място, където можеха да дойдат.

— И трите ли?

— Разбира се, че и трите. Моите сестри винаги се държат заедно.

Куин сви презрително устни.

— Вампирите ламия имат изумително здрави семейни връзки.

— А пък създадените вампири са толкова изненадващо… ниски — отвърна Аш спокойно, поглеждайки отново към небето.

Очите на Куин просветнаха като черен лед. Малката му стегната фигура беше съвършено неподвижна в колата.

— Намекваш, че не съм пораснал достатъчно, нали? — каза той много тихо. — Един от твоите предци се погрижи за това.

Аш се повдигна и седна на капака на колата, провесвайки надолу дългите си крака.

— Самият аз си мисля да спра да раста тази година — каза той невъзмутимо, все още гледайки надолу към хълма. — Осемнайсет години е добра възраст.

— Може би да, ако имаш избор — рече Куин, чийто глас беше като шумоленето на падащи мъртви листа. — Опитай да бъдеш на осемнайсет в продължение на четиристотин години, без да има никакъв изглед това да се промени.

Аш се обърна и отново му се усмихна.

— Поднасям ти извиненията си. От името на цялото ми семейство.

— А на мен пък ми е мъчно за твоето семейство. Редфърнови си имат известни неприятности напоследък, нали? Какво бях чул…? Първо, чичо ти Ходж нарушил закона на Нощния свят и получил заслужено наказание…

— Той ми е прачичо, и то не по кръвна линия — прекъсна го учтиво Аш, вдигайки пръст във въздуха. — Той беше от фамилията Бърдок, а не Редфърн. И това беше преди десет години.

— И после леля ти Опал…

— Пралеля ми Опал…

— … изчезна безследно. Прекъсвайки всякакви връзки с Нощния свят. Очевидно, защото предпочита да живее някъде на края на света. При това със смъртните.

Аш сви рамене, вперил взор в южния хоризонт.

— Сигурно е хубаво да ловуваш сред смъртните на края света. Без никаква конкуренция, без вмешателствата на Нощния свят и без

Старейшини, които да ти поставят ограничения. Взимаш, колкото искаш.

— И никакъв контрол — добави Куин кисело. — Няма значение, че живее тук, но тя очевидно е насърчила и сестрите ти да се присъединят към нея. Длъжен си бил да съобщиш за тях, когато си открил, че са си пишели тайно.

Аш сви рамене, чувствайки известна неловкост.

— Законът не забранява да се пишат писма. Аз нямах представа какво са си наумили.

— Не става дума само за тях — каза Куин със смущаващо кротък глас. — Знаеш, че има слухове и за онзи твой братовчед — Джеймс Расмусен. Хората говорят, че се влюбил в смъртно момиче. Че тя умирала и той решил да я промени, без да е получил разрешение…

Аш скочи от капака й се изправи.

— Никога не давам ухо на слухове — каза той бързо и неискрено. — И не това е проблемът, който е на дневен ред, нали?

— Да. Проблемът са сестрите ти и кашата, която са забъркали. А въпросът е в това, дали ти ще можеш да овладееш ситуацията.

— Не се тревожи, Куин. Мога да се справя с това.

— Не мога да не се тревожа, Аш. Не знам как изобщо допуснах да ме въвлечеш в това.

— Нямаше избор. Ти просто изгуби на покер.

— А ти мамеше. — Куин гледаше малко по-нататък, присвил тъмните си очи, а устата му беше като права линия. — Мисля, че трябва да кажем на Старейшините — отсече рязко. — Това е единственият начин да гарантираме пълно разследване.

— Не виждам защо трябва да е толкова пълно. Те са тук само от няколко часа.

— Сестрите ти са тук само от няколко часа. Но от колко време е тук леля ти? Десет години?

— Какво имаш против леля ми, Куин?

— Нейният съпруг беше предател. Тя също е предател заради това, че насърчи онези момичета да избягат. И кой знае какво е правила тук през последните десет години? Кой знае на колко смъртни е казала за Нощния свят?

Аш сви рамене, докато разглеждаше ноктите си.

— Може би не е казала никому нищо?

— Но е възможно да е разказала и на целия град.

— Куин — каза Аш търпеливо, сякаш говореше на малко дете, — ако леля ми е нарушила Законите на Нощния свят, тя трябва да умре. Заради честта на семейството. Всяко петно върху нея хвърля сянка и върху мен.

— Това е единственото нещо, на което мога да разчитам — каза Куин полугласно. — Собственият ти интерес. Ти винаги се стремиш да бъдеш номер едно, нали?

— Това не важи ли за всички?

— Не всички са толкова безочливи в това отношение. — Куин замълча и после добави: — Ами сестрите ти?

— Какво за тях?

— Можеш ли да ги убиеш, ако се наложи.

Аш дори не трепна.

— Разбира се. Ако се наложи. Заради семейната чест.

— Ако те са казали и думичка за Нощния свят…

— Те не са глупави.

— Но са наивни. Могат да бъдат подведени с хитрост. Ето какво се случва, когато живееш на остров, напълно изолиран от обикновените хора. Така никога не научаваш колко коварна може да бъде човешката сган.

— Е, добре, но ние знаем колко коварна може да бъде — усмихна се Аш. — И как да се справяме с нея.

Куин се усмихна за първи път, очарователно, почти замечтано.

— Да, знам твоите виждания по въпроса. Добре. Оставям те да се погрижиш за това. Не е нужно да ти казвам, че трябва да провериш всеки смъртен, с когото тези момичета са контактували. Направи всичко така, както трябва, и може би ще спасиш честта на семейството си.

— Да не говорим пък за неудобствата, с които е свързан един публичен съдебен процес.

— Ще се върна след седмица. И ако дотогава не си сложил нещата под контрол, ще отида при Старейшините. Нямам предвид Старейшините от фамилията Редфърн. Ще отнеса нещата до Обединения съвет.

— Прекрасно — рече Аш. — Слушай, Куин, защо не си намериш някакво хоби? Може би трябва да идеш на лов. Струваш ми се доста

потиснат.

Куин не обърна внимание на думите му и попита:

— Знаеш ли откъде да започнеш?

— Разбира се.

---

[0] Популярен криминален филм на британския режисьор Алфред Хичкок. — Б.Пр. ↑

[1] Млада героиня от популярна детективска поредица за деца и юноши. — Б.Пр. ↑

4

Казват, че утрото е по-мъдро от вечерта!

Когато се събуди на другата сутрин и видя горещия, морен августовски ден, Мери-Линет вече изобщо не беше настроена да изяснява дали госпожа Бърдок е мъртва, или не. Това беше просто нелепо. Освен това имаше толкова работа за вършене — училището започваше след малко повече от две седмици. В началото на юни тя беше сигурна, че лятото ще продължава вечно. Сигурна беше, че никога няма да каже „О, лятото свърши толкова бързо.“ А ето че сега, в средата на август, вече си го мислеше.

„Трябват ми дрехи — разсъждаваше Мери-Линет. — Нова раница, тетрадки и няколко от онези малки флумастери. И освен това трябва да накарам и Марк да си купи същите неща, защото той няма да го направи сам, нито ще послуша Клодин.“

Клодин беше тяхната мащеха. Тя беше красива белгийка с тъмни къдрави коси и тъмни искрящи очи. Беше само десет години по-голяма от Мери-Линет, а изглеждаше даже и по-млада. Преди пет години, когато майката на Мери-Линет за първи път се разболя, тя беше домашна прислужница в дома им. Мери-Линет я харесваше, но Клодин изобщо не можеше да се справи с ролята си на майка и обикновено Мери-Линет беше тази, която се грижеше за Марк.

„Затова нямам никакво време да ходя в къщата на госпожа Бърдок.“

Целия ден тя се занимаваше с покупки и едва по обяд отново се сети за госпожа Бърдок.

Мери-Линет помагаше с прибирането на чиниите от всекидневната, където обядът обикновено се сервираше пред телевизора, когато баща й каза:

— Днес чух нещо за Тод Ейкърс и Вик Кимбъл.

— Тези безделници! — промърмори Марк.

— Какво по-точно? — попита Мери-Линет.

— Имали са някакво произшествие на Чилокин Роуд между Лесковия поток и Бобровия ручей.

— С кола ли са били? — попита Мери-Линет.

— Е, точно в това е въпросът — каза баща и. — На колата им очевидно й няма нищо, но те и двамата са убедени, че са катастрофирали. Прибрали са се вкъщи след полунощ и са казали, че нещо се е случило с тях… Но не знаят точно какво. Губят им се няколко часа. — Той погледна Марк и Мери-Линет. — Какво мислите за това?

— Било е НЛО! — извика Марк, след което хвана чинията си като диск и се направи, че я хвърля.

— Глупости! — сопна се Мери-Линет. — Знаеш ли какви разстояния трябва да изминат твоите малки зелени човечета и освен това няма такова нещо като „свръхсветлинна скорост“. Защо хората трябва непрекъснато да си измислят разни работи, когато вселената е пълна с толкова невероятни неща, които са истински… — Тя замлъкна, забелязвайки, че семейството й я гледа с недоумение.

— Тод и Вик просто са се блъснали някъде — заяви Мери-Линет и сложи чинията и чашата си в мивката. Баща й леко се намръщи. Клодин сви устни. А Марк се ухили.

— Много се надявам наистина да е така — каза той.

Малко по-късно, когато се връщаше във всекидневната, на Мери-Линет неочаквано й хрумна нещо.

Чилокин Роуд беше съвсем близо до Канета, другия път, който минаваше пред собствената й къща. А също и пред тази на госпожа Бърдок. От фермата на госпожа Бърдок до Чилокин имаше само две мили.

Не беше възможно да има някаква връзка. Освен ако момичетата не погребваха малкото зелено човече, което бе отвлякло Вик и Тод.

„Знам, че като се обадя на госпожа Бърдок, всичко ще бъде наред — мислеше си тя. — И после ще мога да се посмея от сърце на цялата тази история.“

Но никой не отговори в къщата на Бърдок. Сигналът за повикване се повтаряше отново и отново. Никой не вдигна слушалката и телефонният секретар така и не се включи. Мери-Линет затвори,

обзета от някакво странно мрачно спокойствие. Знаеше какво трябва да направи.

Тя спря Марк, който слизаше надолу по стълбите.

— Трябва да говоря с теб.

— Виж, ако става въпрос за твоя уокмен…

— Ъ? Не, става дума за нещо, което трябва да направим тази нощ. — Сетне Мери-Линет го погледна изпитателно. — А какво е станало с моя уокмен?

— Ъ-ъ, нищо. Абсолютно нищо.

Мери-Линет изпъшка, но реши, че моментът не е подходящ да говорят за това.

— Слушай, нуждая се от помощта ти. Миналата нощ видях нещо странно, когато бях на хълма… — И после тя разказа на брат си за загадъчните събития от миналата вечер, колкото може по-кратко. — А ето, че сега е станало нещо и с Тод и Вик — добави тя накрая.

Марк поклати глава, гледайки я с нещо подобно на съжаление.

— Мери, Мери — каза той тихо. — Ти наистина си луда, нали знаеш това?

— Да — отвърна Мери-Линет. — Няма значение. Въпреки това смятам да отида там довечера.

— С каква цел?

— За да разбера какво е станало. Просто искам да видя госпожа Бърдок. Ако поговоря с нея, ще се почувствам по-спокойна. А ако успея да разбера какво беше погребано в онази градина, ще се почувствам много по-добре.

— Може да са погребали Голямата стъпка[1]. Онази правителствена експедиция в горите на Орегон така и не го откри, ако си спомняш.

— Марк, дължиш ми услуга заради моя уокмен. Каквото и да се е случило с него.

— Ъ-ъ… — Марк въздъхна и после промърмори примирено: — Добре, ще ти помогна. Но още отсега ти казвам, че няма да разговарям с онези момичета.

— Не е нужно да разговаряш с тях. Не е нужно дори да ги виждаш. Има нещо друго, което искам да направиш.

Слънцето залязваше. Бяха вървели по този път стотици пъти, за да стигнат до хълма, и единствената разлика този път беше, че Марк носеше градинарски ножици, а Мери-Линет беше махнала червения филтър на фенерчето си.

— Нали не си мислиш наистина, че са пречукали старата дама?

— Не — отвърна Мери-Линет искрено. — Просто искам всичко да си дойде на мястото.

— Какво искаш?

— Нали знаеш как понякога си мислим, че знаем нещо и после откриваме, че въобще не е така. Като например, когато едно дете разбере, че е било осиновено и че неговите родители всъщност не са му родители. Ако такова нещо се случи, то би променило всичко и в такива моменти не знаеш кое е вярно. Е, точно така се чувствам аз сега и искам да сложа край на това. Искам всичко да си дойде на мястото.

— Знаеш ли кое е най-ужасното? — попита Марк. — Мисля, че те разбирам.

Когато стигнаха фермата на Бърдок се беше стъмнило напълно. На запад звездата Арктур изглеждаше като увиснала над старата къща, потрепвайки леко с червено сияние.

Мери-Линет не си направи труда да минава през разнебитената порта, а се насочи направо към едно място зад къпиновите храсти, където стоборът беше паднал.

Къщата на Бърдок беше като тази на семейството й, но с много повече викториански орнаменти. Мери-Линет си помисли, че нейните шпилове, фестони и украшения й придаваха причудлив и ексцентричен вид, също като този на госпожа Бърдок. И точно в този момент, докато гледаше към един от прозорците на втория етаж, зад спуснатата щора премина нечия сянка.

„Добре — помисли си Мери-Линет. — Сега поне знам, че там има някой.“

Марк започна да изостава назад, докато вървяха по буренясалата пътека към къщата.

— Ти каза, че мога да се скрия.

— Добре. Хубаво. Виж, защо не вземеш тези ножици и да пообиколиш наоколо…

— И да видя къде е погребан нашият Саскуоч. И може би да се опитам да го откопая. Няма да стане.

— Добре — каза Мери-Линет спокойно. — Тогава се скрий някъде тук и се моли да не те видят, когато отворят вратата. С ножиците поне имаш оправдание да бъдеш отзад и ако те видят, ще кажеш, че си дошъл да ги върнеш.

Марк я погледна с раздразнение и тя разбра, че резултатът е един на нула за нея. Но в момента, в който той тръгна, Мери-Линет побърза да каже:

— Марк, бъди предпазлив.

Той махна пренебрежително с ръка и продължи, без да се обърне.

Когато се изгуби от погледа й, Мери-Линет почука на входната врата. Сетне позвъни. Всъщност тук нямаше електрически бутон, а истински звънец, който трябваше да бъде дръпнат с дълъг шнур. Тя чу звъна отвътре, но никой не дойде да отвори. Мери-Линет позвъни по-настойчиво. Всеки момент очакваше пред себе си госпожа Бърдок, дребничка старица с пресипнал глас, синкава коса, облечена в стара памучна домашна роба. Но това така и не стана. Никой не отвори.

Отказвайки се от всякаква вежливост, Мери-Линет започна да чука с едната ръка и да звъни с другата. И в цялата тази какофония от звуци изведнъж я обзе страх. Истински страх. Картината на познатия й свят се беше разклатила. Госпожа Бърдок почти никога не напускаше дома си и винаги идваше да отвори. И освен това Мери-Линет беше видяла със собствените си очи, че вътре има някой.

Тогава защо не отварят?

Сърцето й силно туптеше и усещаше някакво прималяване в стомаха си.

„Трябва да се махна оттук и да се обадя на шерифа Ейкърс. Негова работа е да реши какво да прави, когато се случи нещо такова.“ Но в същото време й беше трудно да се довери на бащата на Тод. Обзета едновременно от страх и безпомощност, Мери-Линет заблъска с всичка сила по вратата, която изведнъж се отвори. Юмрукът й увисна във въздуха и в следващия момент тя почувства истинска паника и страх от неизвестното.

— Какво мога да направя за вас?

Гласът беше тих и мелодичен. А момичето беше истинска красавица. Онова, което Мери-Линет не беше успяла да види от хълма, бе, че в кестенявите й коси припламваха ръждивочервени оттенъци,

чертите на лицето й бяха класически изваяни, а високата й фигура беше изящна и гъвкава.

— Вие сте Роан — каза Мери-Линет.

— Как разбрахте?

„Не бихте могла да бъдете никоя друга — помисли си Мери-Линет. — Никога не съм виждала момиче, което да прилича толкова много на дриада[2]“.

— Вашата леля ми е разказвала за вас. Аз съм Мери-Линет Картър, живея малко по-нагоре на Канета Роуд. Вероятно сте минали покрай нашата къща, идвайки насам.

Роан я гледаше резервирано. „Тя има толкова приятно и сериозно лице, а кожата й е с цвета на бяла орхидея“, помисли си унесено Мери-Линет и сетне добави на глас:

— Исках само да ви кажа „добре дошли“ и да видя дали нямате нужда от нещо.

Роан вече не изглеждаше толкова сериозна. Тя почти се усмихна и кафявите й очи станаха топли.

— Много мило от ваша страна. Наистина. Почти ми се иска да имахме нужда от нещо… но нямаме.

Мери-Линет разбра, че макар и вежливо, Роан се опитваше да приключи разговора, и затова побърза да отвори нова тема.

— Вие сте три момичета, нали? И предполагам, че ще ходите тук на училище?

— Да, сестрите ми ще учат тук.

— Чудесно! Аз ще ги разведа из училището. На мен тази година ще ми бъде последна. — „Друга тема, бързо!“, помисли си Мери-Линет. — Как ви се струва Брайър Крийк? Навярно не сте свикнали с такава тишина.

— О, там, откъдето идваме, е доста тихо — каза Роан. — Но на нас тук ни харесва. Прекрасно място! Дърветата, малките животинки… — Тя изведнъж замълча.

— Да, тези чудесни малки животинки — рече Мери-Линет. „Карай по същество“, каза вътрешният й глас. Езикът й беше като залепнал за небцето. — Ъ-ъ… а как е леля ви?

— Тя е… добре.

Това моментно колебание беше достатъчно да събуди предишните опасения на Мери-Линет и отново я обзе паника. Въпреки

това намери сили да запази самообладание и да изглежда като нож, направен от лед.

В следващия момент тя установи, че казва с умерен и почти безгрижен глас:

— Може ли да поговоря с нея за минутка? Ако нямате нищо против? Просто имам да й кажа нещо важно… — Мери-Линет направи стъпка, сякаш понечваше да прекрачи прага.

Роан продължи да препречва вратата.

— Съжалявам, но това не е възможно в момента.

— О, да не би пак да има главоболие? Случвало се е и преди, веднъж даже я заварих в леглото. — Мери-Линет се засмя тихо и звънливо.

— Не, не е главоболие — Роан говореше бавно и спокойно. — Всъщност тя замина за няколко дни.

— Замина ли?

— Да… — По лицето на Роан пробяга лека гримаса, сякаш съгласявайки се, че това е малко странно. — Тя просто реши да си почине няколко дни. Излезе в малка ваканция, така да се каже.

— Но, боже мой, защо е направила това, точно когато дойдохте вие? — попита Мери-Линет неуверено.

— Е, нали разбирате, тя знаеше, че ние ще се погрижим за къщата. Затова изчака пристигането ни.

— Боже мой — каза Мери-Линет отново, усещайки някакво стягане в гърлото си. — И… накъде замина.

— На север, някъде по крайбрежието. Не съм много сигурна за името на града.

— Но… — Гласът на Мери-Линет заглъхна, защото в този момент отново чу предупредителния си вътрешен глас. Сега трябваше да бъде любезна и предпазлива. Ако проявяваше прекалена настойчивост, това момиче можеше да се досети, че подозира нещо. И тъй като нещо наистина не беше наред, това момиче можеше да стане опасно…

Макар да й беше трудно да повярва в това, докато гледаше приятното, сериозно лице на Роан. Но след това Мери-Линет забеляза нещо друго. Роан беше боса. Краката й бяха бледи като останалата част от тялото й, но в същото време изглеждаха жилави и силни. В тях имаше нещо особено. Може би самата им форма или ясното очертание

на пръстите им накара Мери-Линет да си ги представи как бягат. С дива първична бързина!

Когато вдигна глава, видя зад гърба на Роан да се приближава друго момиче. Онова, което имаше златиста коса. Кожата й беше млечнобяла, лишена от топли оттенъци, а очите й бяха жълти.

— Това е Кестрел — каза Роан.

— Да — рече Мери-Линет, улавяйки се, че начинът, по който зяпа новото момиче, не беше особено учтив. И в следващия момент осъзна, че е уплашена. Всичко в Кестрел говореше за някаква необуздана животинска енергия. Момичето вървеше така, сякаш не стъпваше по земята.

— Какво става? — попита Кестрел.

— Това е Мери-Линет — каза Роан, чийто глас все още звучеше приятно и мелодично. — Тя живее малко по-надолу по пътя. Дошла е да види леля Опал.

— И да видя дали имате нужда от нещо — побърза да каже Мери-Линет. — Ние сме, може да се каже, единствените ви съседи наоколо. — „Нужна ми е съвсем нова стратегия — мислеше си трескаво тя. — Пълен завой.“ Гледайки Кестрел, Мери-Линет вече не се съмняваше, че е в опасност. Сега най-важното беше да не позволи на тези момичета да отгатнат какво знае.

— Вие сте приятелка на леля Опал? — попита Кестрел с глас, галещ като кадифе. Жълтите й очи обходиха Мери-Линет от глава до пети и сетне обратно.

— Да, аз я навестявам понякога. Помагам й с… „О, боже, не споменавай нищо за градината.“ — … с козите. Ъ-ъ… тя сигурно ви е казала, че трябва да се доят на дванайсет часа.

Изражението на Роан съвсем леко се промени. Сърцето на Мери-Линет заблъска силно в гърдите й. Госпожа Бърдок никога, ама никога, не би тръгнала, без да даде указания за козите си.

— Разбира се, че ни каза — отговори спокойно Роан само със секунда закъснение.

Дланите на Мери-Линет се потяха. Кестрел не беше свалила от нея проницателния си, хладен и немигащ поглед нито за момент. Като хищна птица, вперила поглед в набелязаната жертва.

— Е, става късно и съм сигурна, че си имате работа, момичета. Няма да ви задържам повече.

Роан и Кестрел си размениха погледи. Сетне и двете се вгледаха в Мери-Линет, чифт очи с цвят на канела и още две кехлибарени се впиха в лицето й. Мери-Линет отново почувства онова прималяване в стомаха си.

— О, не си тръгвайте още — каза Кестрел с кадифения си глас. — Защо не влезете вътре?

---

[1] Голямата стъпка, известен още като Саскуоч („дивият човек от горите“), е фигура от северноамериканския фолклор. — Б.пр. ↑

[2] Нимфа от древногръцката митология, покровителка на дърветата. — Б.пр. ↑

5

Марк все още мърмореше, когато зави зад къщата. Какво изобщо правеше тук?

Да се влезе в градината, се оказа нелека задача. Трябваше да си пробие път през избуялите шубраци от рододендрони и къпини, които образуваха около него плътна ограда. И дори когато излезе изпод тунел от месести зелени листа, Марк не се ориентира веднага. Той направи още няколко крачки по инерция, преди да разбере какво вижда.

Хей! Там има момиче!

Красиво момиче. Изключително красиво момиче. Виждаше я ясно под светлината, която се лееше от задната веранда. Светлорусите й, почти бели коси стигаха до бедрата. Толкова дълги коси беше виждал само при малките момичета. Те се полюшваха около стройното й тяло като светла коприна. Беше дребничка и тънка, с изящни ръце и крака.

Облечена беше в нещо като старомодна нощница и танцуваше под звуците на някаква реклама. На стълбите на верандата беше поставен стар очукан транзистор. Имаше и едно черно котенце, което погледна Марк за миг и сетне се стрелна към сенките.

— *При нас няма лош кредит! О, да! Не се тревожете ние ще се погрижим за вас…* — чуруликаше радиото. Момичето танцуваше с ръце, вдигнати над главата. Лека като пух, помисли си Марк, гледайки я с изумление. И тя наистина беше лека като пух, колкото и изтъркано да звучеше тази фраза.

Когато рекламата свърши и започна някаква кънтри песен, момичето се завъртя и го видя. Замръзна на място, все още с ръце над главата и кръстосани китки. Очите й станаха големи и устата й се отвори от изненада.

„Тя се уплаши — помисли си Марк. — От мен.“

Момичето вече не изглеждаше толкова крехко и изящно. То се затича към транзистора, грабна го и започна да го върти в ръцете си. Опитва се да го изключи, досети се Марк. Нейната безпомощност

беше заразителна. Преди да разбере какво прави, Марк хвърли градинарските ножици на земята, спусна се към нея и грабна транзистора от ръцете ѝ. Завъртя най-голямото копче и прекъсна песента по средата. Сетне зяпна момичето, което отвърна на погледа му с големите си сребристозелени очи. И двамата се бяха задъхали, сякаш току-що бяха обезвредили бомба.

— Хей, аз също не понасям кънтри музика — каза Марк малко по-късно, свивайки рамене.

Той никога преди не беше говорил така на момиче. Но и никога преди не беше срещал момиче, което да изглежда уплашено от него.

Толкова уплашено, че сякаш виждаше пулса ѝ в бледосините вени под прозрачната кожа на гърлото ѝ.

Сетне изведнъж ужасът ѝ сякаш се стопи. Тя прехапа устни и се засмя тихо. После, все така усмихната, премига и подсмъркна.

— Забравих — каза тя, избърсвайки крайчеца на окото си. — Вие нямате същите правила като нас.

— Правила за кънтри музиката? — осмели се да попита Марк. Гласът ѝ му харесваше. Беше обикновен, а не някакъв ангелски глас, както бе очаквал. Очевидно момичето си беше съвсем земно.

— Правила, за каквато и да е музика отвън — отвърна тя. — И за каквато и да е телевизия.

„Какво значи това *навън*?“, помисли си Марк. Но вместо това каза:

— Ъ-ъ, здравей. Аз съм Марк Картър.

— А аз Джейд Редфърн.

— Ти си една от племенничките на госпожа Бърдок.

— Да. Пристигнахме миналата нощ. Ще живеем тук.

Марк изсумтя и промърмори:

— Моите съболезнования.

— Съболезнования? Защо? — Тя обходи бързо градината с поглед.

— Защото да живееш в Брайър Крийк е малко по-вълнуващо, отколкото да живееш в гробище.

Тя го изгледа продължително и озадачено.

— Ти… си живял в гробище?

Марк отговори на дългия ѝ поглед и каза:

— Ъ… всъщност имах предвид, че тук е много скучно.

— О! — Момичето се замисли и се усмихна. — Е, на нас ни е интересно. Различно е от мястото, откъдето идваме.

— И откъде по-точно идвате?

— От един остров. Който е близо до… — Тя отново се замисли. — До щата Мейн.

— Щата Мейн?

— Да.

— Има ли си име този остров?

Джейд се загледа в него с големите си зелени очи.

— Всъщност не мога да ти кажа това.

— Е… добре. — Шегуваше ли се тя с него? Но на лицето й не беше изписана нито насмешка, нито закачливост. Момичето изглеждаше загадъчно… и невинно. Може би имаше някакъв психически проблем. Това щеше да е добре дошло за децата от гимназията „Деуит“. Те не бяха особено толерантни към различията.

— Виж — каза той рязко, — ако има нещо, което мога да направя за теб, нали разбираш… ако имаш някакви проблеми или нещо такова… просто ми кажи. Става ли?

Джейд наклони леко глава настрани. Миглите й бяха толкова дълги, че даже хвърляха сенки върху лицето й под лампата на верандата, но изражението й не издаваше стеснителност. То беше откровено и проницателно. Тя се взираше внимателно в него, сякаш се опитваше да реши що за човек е. И не бързаше. Накрая се усмихна, при което на страните й се появиха малки трапчинки и сърцето на Марк неочаквано подскочи.

— Добре — каза тя тихо. — Марк, ти не си глупав, въпреки че си момче. И освен това си добро момче, нали?

— Ами… — Марк никога не беше наричан „добро момче“, не и в онзи смисъл от телевизионните сериали. И не беше сигурен дали може да прецени това сам. — Аз, ъъ… надявам се, че е така.

Джейд не сваляше поглед от него.

— Знаеш ли, току-що разбрах нещо. Тук ще ми хареса. — Тя се усмихна отново, Марк установи, че му е трудно да диша, а след това изражението й се промени.

Марк също го чу. Силен шум сред плетеницата от рододендрони и къпини в дъното на градината. Звукът беше наистина странен, но още по-необикновена беше реакцията на Джейд. Тя замръзна на

мястото си, напрегната и разтреперана, приковала поглед в храстите. Изглеждаше ужасена.

— Хей — каза Марк тихо и докосна рамото ѝ. — Хей. Всичко е наред. Сигурно някоя от козите е избягала навън. Козите могат да прескачат всякакви огради. — Джейд клатеше унесено глава. — Или елен. Когато са спокойни, стъпките им приличат на човешките.

— Не е елен — просъска тя.

— Понякога нощем те влизат в градините на хората да пасат. Вие сигурно сте нямали елени там, откъдето идваш…

— Не мога да подуша нищо — каза тя тихо, почти изхлипвайки. — Това е заради глупавата кошара. Всичко вони на кози.

„Тя не може да подуши нищо…?“ Марк направи единственото, което му дойде наум в отговор на подобно заявление. Прегърна момичето.

— Всичко е наред — промълви той. Не можеше да не забележи, че е едновременно хладна и топла, гъвкава и невероятно жива под плата на нощницата, с която беше облечена. — Искаш ли да те отведа в къщата? Там ще бъдеш в безопасност.

— Пусни ме — каза Джейд без капчица благодарност. — Може да се наложи да се бия. — Тя се освободи от прегръдката му и отново погледна към храстите. — Стой зад мен.

„Добре, значи тя е луда. Не ме интересува. Мисля, че съм влюбен в нея.“

Той остана до момичето.

— Виж, аз също ще се бия. Какво мислиш, че е това? Мечка, койот…?

— Брат ми.

— Твоят… — Марк бе обзет от тревога. Тя току-що бе прекрачила границата на допустимото безумие. — О!

От шубраците отново дойде силен шум на прекършени стебла. Това определено беше нещо голямо, не беше коза. Марк се питаше дали някой лос не се беше залутал насам от езерото Уолдо, което се намираше на около стотина мили, когато нощта беше разкъсана от вик.

Човешки вик… или по-лошо, почти човешки. Когато замря, се разнесе вой, в който със сигурност нямаше нищо човешко. В началото беше тих, но сетне изведнъж стана пронизителен и непоносим. Марк

се вцепени. Когато протяжният звук най-накрая заглъхна, се чу нещо като хлипане и стенание и после настъпи тишина.

Марк успя да си поеме дъх и изруга:

— Какво беше това, по дяволите?

— Шт. Мълчи. — Джейд беше наполовина приклекнала, без да откъсва поглед от шубраците.

— Джейд… Джейд, чуй ме. Трябва да влезем вътре. — В отчаянието си Марк я грабна през кръста и се опита да я помъкне към къщата. Тя беше лека, но се изплъзна от ръцете му, сякаш беше от вода. Като котка, която не иска да бъде милвана. — Джейд, каквото и да е това нещо, на нас ни е нужно оръжие.

— На мен не. — Тя като че ли говореше през зъби и в интонацията й имаше нещо странно. Беше с гръб към него и Марк не виждаше лицето й, но пръстите й бяха свити като ноктите на хищна птица.

— Джейд! — каза Марк настойчиво. Той беше достатъчно уплашен, за да побегне, но не можеше да я остави. Просто не можеше! Едно добро момче не би постъпило така.

А беше и твърде късно за бягство. Къпиновите храсти от южната страна на градината потрепнаха. И се разтвориха. Нещо се промъкваше между тях.

Сърцето на Марк сякаш застина, но после той установи, че пристъпва напред. Отблъсквайки грубо Джейд настрани. За да посрещне нещото, което се задаваше от мрака, каквото и да бе то.

Мери-Линет си проправяше път през къпиновите шубраци. Ръцете и краката й бяха изподраскани и изцапани от сока на зрелите къпини. Вероятно беше избрала лошо място, където да прескочи оградата, но тогава умът й беше другаде. Мислеше си за Марк, трябваше да го намери колкото може по-скоро и да се махнат оттук.

„О, дано да е тук — повтаряше си тя. — Дано да е тук и да е добре, нищо друго не искам.“

Най-накрая Мери-Линет се измъкна от шубраците, тръгна през двора и сетне всичко се случи много бързо. Най-напред видя Марк и почувства облекчение. Но я очакваше и изненада. Марк стоеше пред някакво момиче, вдигнал ръцете си като баскетболен защитник, сякаш бранеше собствената си сестра.

И след това момичето се спусна към нея толкова светкавично, че Мери-Линет едва успя да я проследи с поглед.

Тя вдигна ръце да се предпази и в този момент Марк извика:

— Не, това е сестра ми!

Момичето се спря само на крачка от Мери-Линет. Това, разбира се, беше девойката със сребърни коси. Този път Мери-Линет видя, че очите й са зелени, а кожата й е толкова прозрачна, че изглеждаше почти като кварцов кристал.

— Джейд, това е сестра ми — повтори Марк, сякаш искаше да няма двоумение по този въпрос. — Името й е Мери-Линет. Тя няма да те нарани. Мери, кажи й, че няма да я нараниш.

„Да я нарани?“ Мери-Линет нямаше представа за какво говори той, а не искаше и да знае. Момичето беше странно красиво като сестрите си и нещо в очите й — те не бяха просто зелени, а почти сребристозелени — накара Мери-Линет да настръхне.

— Здравей — каза Джейд.

— Здравей. Добре, Марк, хайде. Трябва да тръгваме. Искам да кажа, незабавно.

Тя очакваше той веднага да се съгласи. Марк беше този, който не искаше да идват тук и освен това се беше сблъскал с най-голямата си фобия — истинско момиче. Но вместо това той каза:

— Чу ли онзи вик? Разбра ли откъде идва?

— Какъв вик? Аз бях в къщата. Хайде. — Мери-Линет хвана Марк за ръката, но понеже той беше силен колкото нея, това изобщо не помогна. — Може би чух нещо. Но не обърнах внимание. — Преди няколко минути тя отчаяно бе обхождала с поглед старинната всекидневна, бръщолевейки лъжи как цялото й семейство знаело къде е отишла тази вечер и я очаквали да се прибере скоро. Как баща й и втората й майка били толкова добри приятели на госпожа Бърдок и как нямали търпение да чуят новини за нейните племеннички. Тя все още не беше сигурна дали това беше причината, поради която я пуснаха да си тръгне. Но тъй или иначе, в един момент Роан стана, усмихна се мило на Мери-Линет и отвори входната врата.

— Знаеш ли, обзалагам се, че е било росомах — обърна се развълнувано Марк към Джейд. — Росомах, който е дошъл от Вилаетската гора[1].

Джейд беше намръщена.

— Росомах? — Тя се замисли. — Да, вероятно. Аз самата никога не съм чувала вик на росомах. — Сетне Джейд стрелна поглед към Мери-Линет. — А ти как мислиш?

— О, няма съмнение — отвърна Мери-Линет нехайно. — Със сигурност е било росомах. — „Трябва да я попитам къде е леля й — помисли си тя изведнъж. — Това е идеалната възможност да я хвана в лъжа. Ще я попитам и тя ще ми отговори нещо, няма значение какво, но то едва ли ще съвпадне с версията, че леля й е заминала на север към крайбрежието, на кратка почивка. И тогава ще знам истината.“

Но Мери-Линет не го направи. Просто не намери смелост. Вече нямаше желание да хваща никого в лъжа. Само искаше да се махне оттук.

— Марк, моля те…

Той я погледна и като че ли за първи път забеляза колко е разстроена.

— Ъ… добре — каза Марк. И сетне се обърна към Джейд: — Виж, защо не влезеш в къщата все пак? Там ще бъдеш в безопасност. И може би… може би някой ден ще мога да намина пак.

Мери-Линет продължаваше да го дърпа и за нейно облекчение най-накрая успя да го отмести от мястото му. Сетне тръгна през къпиновите шубраци, които беше стъпкала на идване.

— Защо не минете оттам? Това е пътека — каза Джейд, посочвайки с ръка. Марк веднага зави, повеждайки Мери-Линет със себе си и тя видя удобна пролука между два рододендрона в дъното на градината. Никога нямаше да я забележи, ако не знаеше, че е там.

Когато стигнаха оградата, Марк се обърна и погледна назад. Мери-Линет също се обърна.

Оттук Джейд беше просто тъмен силует, очертан под крушката на верандата, но осветената й отзад коса приличаше на сребърен ореол, който буквално блещукаше около нея. Мери-Линет чу Марк да си поема дъх.

— И двамата наминете някой път — каза Джейд сърдечно. — Тъкмо ще ни помогнете да издоим козите, както каза леля Опал. Тя ни даде много строги указания, преди да отиде на почивка.

Мери-Линет беше слисана.

Обърна се и залитна към прохода в шубраците, замаяна от изненада. Когато излязоха на пътя, тя попита:

— Марк, какво се случи, когато влезе в градината?

Марк изглеждаше потънал в мисли.

— Какво имаш предвид? Нищо не се е случило.

— Видя ли мястото, където бяха копали?

— Не — отвърна Марк кратко. — Джейд беше в градината, когато пристигнах там. Нямах възможност да разгледам наоколо.

— Марк… тя беше ли там през цялото време? Имам предвид Джейд. Влезе ли по някое време в къщата? Или да си видял някое от другите момичета да излиза навън?

— Дори не знам как изглеждат другите момичета — изсумтя Марк. — Единствената, която видях, беше Джейд и тя беше там през цялото време. — Той я погледна навъсено. — Още ли си играеш на Зоната на здрача?

Мери-Линет не отговори. Тя се опитваше да събере разпилените си мисли.

„Не мога да повярвам, но наистина го чух с ушите си. Леля им била казала за козите, преди да отиде на почивка. Но Роан не знаеше нищо за козите, преди да й кажа. Мога да се закълна в това. Сигурна съм, че тя импровизираше с тази история за почивката…

Добре, може и да греша. Но това не означава, че Роан казваше истината. Може би са измислили тази история предварително и Роан е просто лоша актриса. Или пък…“

— Марк, знам, че това ще ти прозвучи налудничаво… но да си забелязал Джейд да говори по мобилен телефон или нещо такова?

Марк се закова на място и хвърли на Мери-Линет продължителен поглед, който казваше по-добре от всякакви думи какво мисли за нея.

— Мери-Линет, какво ти се върти в главата?

— Роан и Кестрел ми казаха, че госпожа Бърдок е на почивка. Че изведнъж решила да си почине, тъкмо когато те пристигнали в града.

— Е, и? Същото каза и Джейд.

— Марк, госпожа Бърдок живее тук от десет години и никога не е ходила на почивка. Как е възможно да замине точно в деня, в който племенничките й идват да живеят при нея?

— Може би се е възползвала от това, че има кой да се грижи за къщата — отвърна Марк със смазваща логика.

Точно това беше казала и Роан. Мери-Линет изведнъж я обзе параноя, стори й се, че всички около нея са заговорници, участващи в

голям конспиративен план. Допреди малко искаше да разкаже на Марк за козите, но сега размисли и се отказа.

„Вземи се в ръце, момиче — сгълча се тя сама. — Марк просто изказа едно логично предположение. Най-доброто решение сега е да обмислиш нещата спокойно, преди да хукнеш презглава при шерифа Ейкърс.

Проблемът е в това — каза си Мери-Линет безпощадно честно, — че изпадна в паника. По някаква причина ти си внуши нещо за тези момичета и забрави за всякаква логика. Ти не се сдоби с никакви солидни доказателства. Вместо това просто избяга.“

Едва ли можеше да отиде при шерифа и да му каже, че има някакви подозрения, защото краката на Роан я изпълват с ужас. Нямаше абсолютно никакви доказателства. С изключение на… Тя изпъшка мислено.

— Всичко се свежда до това какво са зарили в градината — каза Мери-Линет на глас.

Марк, който вървеше до нея намръщен и мълчалив, сега спря.

— Какво?

— Да, всичко се свежда до това — повтори тя със затворени очи. — Трябваше да огледам онова място, когато имах тази възможност. Дори с риск да бъда видяна от Джейд. Това е единственото истинско доказателство… и затова трябва да си изясня какво има там.

Марк поклати глава.

— Чакай, виж…

— Трябва да се върна. Няма да е тази вечер, защото съм ужасно уморена. Но утре, да. Марк, трябва да проверя какво има там, преди да отида при шерифа Ейкърс.

Тук Марк избухна:

— Преди какво!? — извика той толкова високо, че гласът му беше повторен от ехото. — Какви ги говориш и защо ще ходиш при шерифа?

Мери-Линет го зяпна от изненада. Тя не беше подозирала колко различно от нея гледа Марк на нещата. „Защо? — мислеше си тя. — Защо той…“

— Ти искаше да проверим къде е госпожа Бърдок и ние го направихме — рече Марк. — Те ни обясниха къде е. И ти сама видя Джейд. Да, тя е малко различна. За нея важи същото, което ти каза за

госпожа Бърдок — тя е ексцентрична. Но прилича ли ти на човек, който би могъл да причини зло някому? Е, способна ли е според теб на подобно нещо?

„Боже мой, той е влюбен в нея — помисли си Мери-Линет. — Или най-малкото страшно я харесва. Марк харесва момиче!“

Но в следващия момент я обзе тревога.

Да, това можеше да е прекрасно за него, ако това момиче не беше лудо. Или поне лудостта й да нямаше смъртоносен уклон. Но какъвто и да беше случаят, Мери-Линет не можеше да обвини в нищо новата приятелка на Марк, ако нямаше солидни доказателства.

„Питам се дали тя го харесва? — помисли си Мери-Линет. — Те несъмнено бяха готови да се защитават един друг, когато дойдох.“

— Да, прав си — каза тя, доволна, че тази вечер се беше поупражнявала в лъжи. — Джейд действително не прилича на човек, който би причинил зло някому. Няма да се занимавам повече с това.

„Поне докато съм с теб — продължи мислено Мери-Линет. — А утре през нощта, когато си мислиш, че наблюдавам звездите, аз ще се промъкна там отново. Но този път сама и ще си взема лопата. И може би голяма пръчка, с която да се браня от росомахи.“

— Наистина ли мислиш, че чухте там росомах? — попита тя, за да смени темата.

— Ъ-ъ… може би. — Марк вече не изглеждаше толкова намръщен. — Беше нещо странно. Никога преди не бях чувал такъв писък. Виж, нали наистина ще оставиш всички тези налудничави глупости за госпожа Бърдок?

— Да, добре.

„Ще бъда предпазлива — мислеше си Мери-Линет. — Този път няма да изпадам в паника и ще се постарая да не ме видят. Освен това, ако смятаха да ме убият, те щяха да го направят още тази вечер, нали?“

— А може би крясъкът, който чухме, е бил на Саскуоч — отбеляза Марк.

---

[1] Национален парк в щата Орегон. — Б.Пр. ↑

6

— Защо просто не я убихме? — попита Кестрел.

Роан и Джейд се спогледаха.

Малко бяха нещата, за които Роан и Джейд бяха на едно мнение, но Кестрел беше едно от тях.

— Първо, разбрахме се да не правим това тук. Ние не използваме способностите си…

— И не се храним с хора. Нито ги убиваме — довърши Кестрел познатата мантра. — Но ти вече използва способностите си. Влезе в телепатичен контакт с Джейд.

— Наложи се да й кажа каква история съм съчинила за леля Опал. Всъщност трябваше да се погрижа за това по-рано. Трябваше да предположа, че някой може да дойде да пита за нея.

— Тя е единствената, която пита. Ако я убием…

— Не можем просто така да започнем да убиваме хора в новата си къща — отсече Роан. — Освен това тя каза, че семейството й я чака. Всички ли трябваше да избием.

Кестрел сви рамене.

— Не трябва да слагаме началото на кръвна вражда — каза Роан още по-рязко.

— А какво ще кажете да й повлияем? — предложи Джейд. Тя седеше с Тиги в ръцете си и целуваше кадифената черна главица на котето. — Можем да я накараме да забрави за подозренията си или да й внушим, че се е видяла с леля Опал.

— Това би било добра идея, ако беше само тя — обясни търпеливо Роан. — Но не е така. Можем ли да повлияем на всички, които посещават къщата? Ами хората, които се обаждат по телефона? Ами учителите? След няколко седмици вие трябва да тръгнете на училище.

— А може би просто трябва да се откажем от училището — каза безгрижно Кестрел.

Роан поклати глава.

— По-добре да решим нещата веднъж завинаги. Необходимо ни е някакво разумно обяснение за отсъствието на леля Опал.

— Трябва да преместим леля Опал — каза Кестрел решително. — Трябва да се отървем от нея.

— Не, не. Може да се наложи да предадем тялото.

— В този му вид?

Роан и Кестрел се впуснаха в спор. Джейд положи брадичка на главата на Тиги и зарея поглед към кухненския прозорец, мислейки си за Марк Картър, който имаше толкова галантно сърце. Достатъчно беше само да си спомни за него, за да почувства едно приятно забранено вълнение. Там, където живееше преди, нямаше смъртни, скитащи се на свобода, и затова не съществуваше и изкушението да наруши Законите на Нощния свят и да се влюби в някого от тях. Но тук… да, Джейд почти можеше да си представи как се влюбва в Марк Картър. Като едно обикновено човешко момиче.

Тя потръпна в унес. Но точно когато се опитваше да реши какво правят човешките момичета, Тиги изведнъж се надигна. Изплъзна се от ръцете й, скочи на кухненския под и побягна. Козината на гърба му беше настръхнала.

Джейд отново погледна към прозореца. Там нямаше нищо. Но изведнъж почувства…

Тя се обърна към сестрите си.

— Тази вечер в градината имаше нещо — рече тя. — И аз не можах да го подуша.

Роан и Кестрел все още спореха и не я чуха.

Мери-Линет отвори очи и кихна. Беше се успала. Слънцето сияеше по краищата на тъмносините завеси в стаята й.

„Ставай и отивай да работиш“, каза си тя. Но вместо това остана да лежи, опитвайки се да изтрие съня от очите си. Мери-Линет беше нощна птица и не беше от най-ранобудните.

Стаята й беше боядисана в здрачно синьо. Тя сама беше залепила фосфоресциращите звезди и планети на тавана. На огледалото на тоалетната й масичка имаше стикер от онези, които се лепяха на броните на колите, чийто надпис гласеше: Давам Път Само На Астероиди. На стените имаше огромна релефна карта на Луната,

постер от „Алманаха на звездоброеца“ и фотографии на Плеядите, мъглявината Конска глава и пълното слънчево затъмнение от 1995 г.

Това беше убежището на Мери-Линет, мястото, където можеше да се скрие, когато за пореден път откриеше, че хората не я разбират. Тя винаги бе обичала нощта.

Прозя се и тръгна, залитайки, към банята, грабвайки пътьом чифт джинси и една тениска. Вчесваше си косата, докато слизаше по стълбите, когато чу гласове от всекидневната.

Гласът на Клодин… и още един мъжки глас, но не на Марк — през уикендите той обикновено гостуваше на приятеля си Бен. Това беше глас на непознат.

Мери-Линет надникна през кухнята. На кушетката във всекидневната седеше мъж. Виждаше само тила му, който беше пепеляворус. Тя сви рамене и понечи да отвори хладилника, когато чу собственото си име.

— Мери-Линет й е много добра приятелка — говореше Клодин бързо с обичайния си лек акцент. — Помня, че преди няколко години тя й помогна да поправят една кошара за кози.

„Те говорят за госпожа Бърдок!“

— … Защо гледа кози ли? Мисля, че беше казала на Мери-Линет, че те са й от полза, тъй като вече не може да излиза от къщата толкова често.

— Колко странно — рече непознатият. Гласът му беше ленив и равнодушен. — Чудя се какво ли е имала предвид.

Замръзнала на мястото си и следейки вече внимателно случващото се във всекидневната, Мери-Линет видя Клодин да свива леко рамене по нейния очарователен начин.

— Предполагам, че е имала предвид млякото, което козите й дават. Така на нея не й се налага да ходи всеки ден в магазина. Но не знам. Ще трябва да я попитате сам за това. — Тя се засмя.

„Няма да е толкова лесно — помисли си Мери-Линет. — Какъв беше този мъж и защо се интересуваше от госпожа Бърдок?“

Но, разбира се. Той беше полицай или нещо такова. Агент от ФБР. Но нещо в гласа му я накара да се усъмни в предположението си. Беше прекалено млад и за полицай, и за агент, освен ако не смяташе да се инфилтрира в гимназията „Деуит“ като служител на Отдела за борба с наркотиците. Мери-Линет се прокрадна малко по-навътре в кухнята,

откъдето се виждаше по-добре. Оттам можа да разгледа отражението му в огледалото.

Но я очакваше разочарование.

Непознатият определено не беше агент на ФБР. И колкото и да й се искаше той да е някой проницателен, находчив и енергичен детектив, истината беше друга. Това беше просто най-красивият младеж, когото някога беше виждала в живота си. Висок и елегантен, той седеше кръстосал дългите си крака под масичката за кафе. Имаше остри черти, леко наклонени зли очи и обезоръжаваща ленива усмивка.

„Не просто ленива — помисли си Мери-Линет, — а нелепа и невъзмутима. Може би дори малко глуповата.“ Тя не се впечатляваше от привлекателни момчета, освен ако не бяха стройни, тъмнокоси и интересни, като например Джереми Лавет. Бляскавите момчета, които приличаха на големи ефектни котараци, нямаха особена причина да развиват ума си. Те бяха погълнати от себе си и суетни. А коефициентът им на интелигентност стигаше единствено за това да преминат в по-горния клас.

Непознатото момче създаваше впечатлението, че не е в състояние да излезе от унеса си или да стане сериозно, дори от това да зависеше животът му.

„Не ме интересува какво прави тук. Мисля да се кача горе.“

Точно в този момент момчето на кушетката вдигна ръка и разшава пръсти в знак на приветствие. То се беше извърнало наполовина. Не виждаше Мери-Линет, но беше ясно, че се обръща към някого, който стои зад него. Сега тя видя профила му в огледалото.

— Здравей.

— Мери-Линет, ти ли си? — извика Клодин.

— Да. — Мери-Линет отвори хладилника и затършува шумно в него. — Търся някакъв сок. И после излетявам навън.

Сърцето й биеше силно от смущение и раздразнение. „Е, добре, той сигурно ме е видял в огледалото. И вероятно си е помислил, че го зяпам, съдейки по самодоволната му физиономия. Сигурно всички го зяпат, където и да отиде. Е, какво пък, голяма работа!“

— Почакай! — каза Клодин. — Ела тук за малко.

„Не!“ Мери-Линет съзнаваше, че реакцията й е детинска и глупава, но нищо не можеше да направи. Тя блъсна една бутилка със сок от кайсии в друга с минерална вода.

— Ела да се запознаеш с племенника на госпожа Бърдок — извика Клодин.

Мери-Линет замръзна на мястото си пред отворения хладилник, откъдето вееше студ, загледана с невиждащи очи в термометъра в дъното. Сетне остави сока от кайсии на мястото му и без да гледа, си извади една кола от стек с шест кутии.

„Какъв племенник? Не си спомням да съм чувала за никакъв племенник.“

Но тя не беше чувала и за племенничките на госпожа Бърдок, не и преди да дойдат тук. Госпожа Бърдок просто не говореше много за семейството си.

Значи той е неин племенник… затова и се интересува от нея. Но дали той знае? Дали е на страната на момичетата? Или ги преследва? Или…

Дълбоко объркана, тя влезе във всекидневната.

— Мери-Линет, това е Аш. Той е дошъл на гости на леля си и сестрите си — обясни Клодин. — Аш, това е Мери-Линет, която е много добра приятелка на леля ти.

Аш се изправи с лениво изящество. Приличаше досущ на котарак, който се протяга сънливо.

— Здравей.

Той й протегна ръка. Мери-Линет го докосна с пръсти, които бяха студени и влажни от кутията с кола, погледна го в очите и отговори на поздрава му:

— Здравей.

Само дето не стана точно така. Щом влезе, Мери-Линет заби поглед в килима, което й даде възможност да разгледа добре маратонките му марка „Найк“ и скъсаните колене на джинсите му. Когато той се изправи, вниманието й беше привлечено от тениската му, на която имаше странно изображение — черно цвете върху бял фон. Вероятно емблемата на някаква рок група. След това, когато ръката му влезе в полезрението й, Мери-Линет протегна своята автоматично, промърмори неясен поздрав и го погледна в очите точно когато го докосна. И точно тогава стана нещо необяснимо.

Контакт.

Нещо се случи.

Хей, не те ли познавам?

Не, тя не го познаваше. И точно това беше най-странното. Не го беше виждала никога и въпреки това имаше чувството, че би трябвало да го познава. Стори й се също, че някой прониква в нея и докосва гръбнака й с оголена електрическа жица, по която тече ток. Усещането беше изключително неприятно. Стаята като че ли се обагри в розово. В гърлото й заседна буца и сърцето й блъскаше в гърдите. Което също беше неприятно. Но всички тези усещания вкупом пораждаха една трепетна замаяност, която й напомняше… за онова, което чувстваше, когато гледаше мъглявината Лагуна. Или когато си представяше галактики, които се събираха в купове и свръх купове, все по-големи и по-големи, докато размерът им надхвърлеше границите на въображението й и не я обземеше чувството, че пропада в някаква безкрайна бездна.

И ето че сега тя пропадаше отново. Не виждаше нищо друго, освен очите му. И тези очи бяха странни, подобни на призми и променящи цвета си като звезда, наблюдавана през плътен слой от атмосферата. Ту сини, ту златни, ту виолетови.

„О, моля те, не ме гледай с тези очи. Не искам това.“

— Колко е приятно да видиш ново лице тук, нали? Иначе животът ни е толкова скучен и еднообразен каза Клодин искрено и дори малко развълнувано. Мери-Линет излезе от унеса си и реагира така, сякаш Аш й беше предложил мангуста, вместо ръката си. Тя отскочи назад, избягвайки старателно погледа му.

Имаше чувството, че е била само на косъм от падане в минна шахта.

— Добре — каза Клодин с очарователния си акцент. — Хм. — Тя въртеше кичур от тъмните си къдрави коси, нещо, което правеше само когато беше изключително нервна. — Може би вие двамата вече се познавате?

Настъпи мълчание.

„Трябва да кажа нещо — помисли си Мери-Линет, взирайки се в камината от дялан камък. — Държа се като луда и поставям Клодин в неловко положение. Но какво все пак се случи преди малко. Няма значение. По-късно ще се тревожиш за това.“

Тя преглътна, сложи усмивка на лицето си и каза:

— От колко време си тук?

Грешката й беше, че го погледна. И всичко пак се повтори. Не толкова ярко, колкото преди, но отново почувства през нея да преминава нещо като електрически удар.

И той на свой ред изглеждаше като котарак, който е станал жертва на такъв удар. Целият настръхнал. Нещастен. Смаян. „Е, поне беше буден“, помисли си Мери-Линет. Те двамата се взираха един в друг, докато стаята отново се завъртя и отново се обагри в розово.

— Кой си ти? — попита Мери-Линет, отказвайки се от всякакви любезности.

— А ти коя си? — отвърна той със същия тон.

Двамата се гледаха навъсено.

Клодин цъкаше с език, бършейки покапалия по масата доматен сок. Мери-Линет донякъде се чувстваше неудобно пред мащехата си, но сега не й беше до нея. Цялото й внимание беше погълнато от момчето пред нея. Опитваше се да му се противопостави, да се защити от него, да се отърси от странното чувство, че е парченце от пъзел, което току-що беше съвпаднало идеално с друго.

— Сега, виж… — каза тя напрегнато и почти едновременно с нея той каза отривисто:

— Виж…

И двамата спряха, разменяйки си гневни погледи. Най-после Мери-Линет успя да откъсне очите си от неговите. Нещо глождеше ума й…

— Аш — каза тя накрая, досещайки се какво е то. — Аш. Госпожа Бърдок спомена нещо за теб… за някакво момче на име Аш. Не знаех, че е говорила за племенника си.

— Всъщност съм внук на сестра й — каза Аш не особено уверено. — И какво друго каза тя?

— Каза, че си малко лошо момче и вероятно с времето ще станеш още по-лош.

— Е, била е права — отвърна Аш и изражението му малко се смекчи, сякаш беше стъпил на позната земя.

Сърцето на Мери-Линет биеше вече по-бавно. Тя също откри, че ако е концентрирана, може да отблъсне странните усещания. Важното беше да не го гледа в очите.

„Поеми си дълбоко въздух — каза си тя. — Още веднъж. Добре, да видим сега как стоят нещата. Остави онова, което се случи преди

малко. Забрави го. После ще мислиш за него. Кое е сега най-важното?“

Най-важно беше, че това момче е брат на онези момичета. Възможно беше да има пръст в случилото се с госпожа Бърдок. Ако не беше свързан с това, вероятно можеше да помогне с някаква информация. Като например дали леля му е имала завещание и ако е имала, кой е получил семейните скъпоценности.

Мери-Линет погледна Аш — с крайчеца на очите си. Той определено изглеждаше по-спокоен. Вече не беше толкова настръхнал. Гърдите му се повдигаха по-бавно. Те и двамата бяха минали на по-ниска предавка.

— Значи Роан, Кестрел и Джейд са твои сестри — рече тя с цялото учтиво равнодушие, което успя да събере. — Те изглеждат мили момичета.

— Не знаех, че ги познаваш — каза Клодин и едва сега Мери-Линет забеляза, че мащехата й е на вратата, подпряла изящното си малко рамо на касата, скръстила ръце пред гърдите си, държейки кухненска кърпа в едната от тях. — Аз казах на Аш, че все още не си се срещала с тях.

— Марк и аз ходихме там вчера — каза Мери-Линет. И в мига, в който го изрече, очите на Аш проблеснаха. В тях имаше нещо и после то изчезна, преди да отгатне какво е то. Но я обзе чувството, че стои на ръба на пропаст под напора на леден вятър.

„Защо? Какво лошо имаше в това, че се е запознала с момичетата?“

— Значи ти и Марк… а Марк трябва да ти е брат?

— Точно така — отговори Клодин от вратата.

— Някакви други братя и сестри?

Мери-Линет премигна.

— Ти какво, преброяване на населението ли правиш?

На лицето на Аш се появи лошо подобие на предишната му ленива усмивка.

— Просто предпочитам да знам кои са приятелите на сестрите ми.

„Интересно защо?“

— За да прецениш дали ги одобряваш ли? — каза тя гласно.

— Всъщност да. — Той се усмихна отново, този път малко по-успешно. — Ние сме старомодно семейство. Много старомодно.

От изненада Мери-Линет остана с отворена уста. Сетне изведнъж я обзе необяснима радост. Вече не беше нужно да мисли за убийства, за розови стаи и за това какво знае това момче. Достатъчно беше да си мисли какво щеше да му направи.

— Значи вие сте старомодно семейство — каза тя, пристъпвайки крачка напред.

Аш кимна.

— И ти командваш парада, така ли?

— Тук, да. А вкъщи, баща ми.

— И смяташ да кажеш на сестрите си с кого да дружат и с кого не. А може би определяш и приятелите на леля си?

— Всъщност аз тъкмо обсъждах… — Той махна с ръка по посока на Клодин.

„Знам какво си обсъждал“, каза си Мери-Линет. Тя направи още една крачка към Аш, който продължаваше да се усмихва.

— О, не — каза Клодин. Тя махна с кърпата си за съдове. — Не се усмихвай.

— Аз харесвам темпераментните момичета — заяви Аш с вид на човек, който бе търсил най-неприятното нещо, което можеше да бъде казано. След това с престорена смелост й намигна, протегна ръка и докосна Мери-Линет под брадичката.

В този момент се чу пращене и във въздуха прехвърчаха искри. Мери-Линет отскочи назад. Същото направи и Аш, поглеждайки ръката си, сякаш го беше предала.

Изведнъж на Мери-Линет й се прииска да събори Аш на земята и да скочи отгоре му. Никога преди момче не беше събуждало такива чувства у нея.

Тя потисна този внезапен импулс и вместо това го срита през глезените.

Аш извика и отскочи още крачка назад. Сънливото самодоволство отново бе изчезнало от лицето му. Той определено изглеждаше разтревожен.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — каза Мери-Линет любезно. Тя самата беше смаяна от себе си. По принцип не беше склонна към насилие. Може би дълбоко в нея имаше неща, за които никога не беше подозирала.

Клодин беше отворила уста от изумление, поклащайки глава. Аш продължи да подскача, но очевидно не смяташе да си ходи. Мери-Линет отново предприе настъпление и макар да беше половин глава по-висок от нея, Аш отстъпи. Взираше се в нея с нещо подобно на няма почуда.

— Хей! Виж, ти наистина не знаеш какво правиш — каза той. — Ако знаеше… — И в този момент Мери-Линет отново видя как лицето му изведнъж престана да изглежда глуповато и приветливо. Като проблясване на нож под лъч светлина. В погледа му имаше нещо, което казваше „Опасност!“

— О, върви да тормозиш някой друг — каза Мери-Линет и отново се приготви да го ритне.

Аш отвори уста и отново я затвори. Все още държейки се за крака, той погледна към Клодин и успя да й изпрати една обидена, нещастна и очарователна усмивка.

— Много ви благодаря за…

— Махай се!

Усмивката изчезна от лицето му.

— Точно това и правя. — Аш тръгна, куцайки, към вратата, следван от Мери-Линет.

— А как се казваш, между другото? — попита той вече навън, сякаш най-накрая беше намерил остроумната забележка, която до този момент му беше убягвала. — Мери? Мерилин? Млин? М.Л.?

— Името ми е Мери-Линет — каза тя с равен глас и сетне добави почти шепнешком: — „Наричат ме, синьоре, Мери-Линет.[1]“ — Миналата година в училище беше чела „Укротяване на опърничавата“.

— О, така ли? Пък аз съм чувал да ти викат Злата Мери-Линет? — Той все още отстъпваше.

Мери-Линет се сепна. Значи той също беше чел тази пиеса, макар да не изглеждаше достатъчно умен, за да цитира Шекспир.

— Весело гостуване при сестрите ти — каза тя и затвори вратата. Сетне се облегна на нея, давайки си време да се успокои. Пръстите и лицето й бяха изтръпнали, сякаш всеки момент щеше да припадне.

„Ако тези момичета бяха убили брат си, щях да ги разбера — помисли си тя. — Но всички те са странни и в цялото им семейство има нещо много откачено.“

Толкова откачено, че чак я плашеше. Ако вярваше в предчувствия, щеше да бъде дори още по-уплашена. Дълбоко в сърцето си усещаше, че предстояха да се случат лоши неща.

Клодин я гледаше втренчено от всекидневната.

— Просто забележително — рече тя. — Ти току-що изрита наш гост. Защо го направи?

— Той отказа да си тръгне.

— Знаеш какво имам предвид. Познавате ли се двамата?

Мери-Линет сви неопределено рамене. Вече по-малко й се виеше свят, но в ума й се тълпяха безброй въпроси.

Клодин се вгледа в нея внимателно и поклати глава.

— Напомняш ми за малкия ми брат… Когато беше на четири години, той събаряше момичетата по очи в пясъка и по този начин им показваше, че ги харесва.

Мери-Линет остави думите й без коментар.

— Клод, какво търсеше Аш тук? За какво си говорихте?

— За нищо — отвърна Клодин, вече губейки търпение. — Водихме съвсем обикновен разговор. Но защо питаш, при положение че толкова много го мразиш? — Виждайки обаче, че Мери-Линет я гледа в очакване, тя въздъхна и продължи: — Той проявяваше особен интерес към разни странни факти от живота в провинцията. Всякакви местни истории.

Мери-Линет изсумтя презрително.

— Разказа ли му за Голямата стъпка?

— Разказах му за Вик и Тод.

Мери-Линет се вцепени.

— Шегуваш се! Защо?

— Просто защото се интересуваше от такива неща. Когато хората са изгубени във времето…

— Искаш да кажеш, когато на хората им се губи определено време.

— Както и да е. Ние просто водихме учтив разговор. Той е мило момче. *Finis.*

Сърцето на Мери-Линет биеше бързо.

Клодин беше права. Нямаше съмнение в това. Тод и Вик бяха свързани по някакъв начин с онова, което се беше случило със сестрите и госпожа Бърдок. Но каква беше връзката?

„Ще отида и ще разбера това“, каза си Мери-Линет.

---

[1] „Укротяване на опърничавата“ от У Шекспир, II действие, I сцена. Превод В. Петров. — Б.Пр. ↑

7

Оказа се, че Тод и Вик не са толкова лесни за намиране.

Беше късен следобед, когато Мери-Линет влезе в универсалния магазин на Брайър Крийк, където продаваха всичко — от пирони до найлонови торбички и консервиран грах.

— Здравей, Бъни. Предполагам, че не си виждала Тод или Вик наоколо?

Бъни Мартен погледна иззад щанда. Тя беше хубаво момиче с меки руси коси, овално лице с трапчинки и плахо изражение. Учеше в един клас с Мери-Линет.

— Провери ли в бара „Голд Крийк“?

Мери-Линет кимна.

— Да. Търсих ги също така в домовете им, в другия магазин и в офиса на шерифа.

Офисът на шерифа изпълняваше също така ролята на кметство и обществена библиотека.

— Е, когато не играят билярд, те обикновено стрелят по консервени кутии.

— Да, но къде? — попита Мери-Линет.

Бъни поклати глава, при което обиците й проблеснаха.

— Не знам нищо повече от теб. — Тя се поколеба, загледана в кожичките на ноктите си, които избутваше назад с тъпия връх на малка дървена клечка. — Но съм чувала, че понякога ходят при Потока на бясното куче. — Големите й сини очи се повдигнаха многозначително към тези на Мери-Линет.

Потока на бясното куче… О, направо невероятно. Мери-Линет се намръщи.

— Знам. — Бъни сви рамене и потръпна. — Аз самата не бих отишла там. Защото през цялото време бих мислила за онзи труп.

— Да, аз също. Е, благодаря ти, Бъни. Доскоро.

Бъни разгледа критично кожичките на ноктите си.

— Успешен лов — каза тя разсеяно.

Мери-Линет излезе от магазина и примижа под ярката августовска премрежена светлина. Главната улица не беше голяма. По нея имаше няколко тухлени и каменни постройки от времето, когато Брайър Крийк бе взел своето участие в Златната треска, и няколко по-модерни сгради с белеща се боя. Тод и Вик не бяха в нито една от тях.

Е, сега какво? Мери-Линет въздъхна. До Потока на бясното куче нямаше път, а само тясна пътечка, постоянно препречвана от избуяли шубраци и осеяна с капани и примки. И на всички беше известно, че там не се стреляше само по консервени кутии.

„Ако момчетата са там, вероятно ловуват — помисли си Мери-Линет. — Да не говорим пък, че може би пият или се друсат. Пушки и бира. И като капак на всичко онзи труп…“

Тялото беше намерено миналата година горе-долу по това време. Мъж. Турист, съдейки по намерената наблизо раница. Така и не се разбра кой е и как е загинал — тялото беше изсъхнало до неузнаваемост и изпоядено от дивите животни. Но хората говореха, че миналата зима край потока са бродили духове.

Мери-Линет въздъхна и влезе в колата си. Тя беше древна, ръждясала и издаваше тревожни звуци, когато набираше скорост, но си беше нейна и Мери-Линет правеше всичко по силите си, за да я поддържа в движение. Тя я обичаше, защото отзад имаше предостатъчно място за телескопа й.

Когато спря пред единствената бензиностанция в Брайър Крийк, Мери-Линет извади един нож за плодове изпод седалката и започна да се бори с ръждясалата капачка на резервоара си.

Малко по-високо… още малко, още малко… сега завърти.

Капачката изхвръкна навън.

— Някога замисляла ли си се дали да не станеш касоразбивач? — каза глас зад нея. — Определено имаш талант.

Мери-Линет се обърна.

— Здравей, Джереми.

Той се усмихна най-вече с очите си, които бяха светлокафяви и със скандално тъмни мигли.

„Ако някога си падна по момче, което няма да се случи, това ще бъде някой като него. Но никога не бих се влюбила в някой голям русокос котарак, който си мисли, че може да избира приятелите на сестрите си.“

Но тук тя нямаше никакви шансове — Джереми не излизаше с момичета. Той беше самотник.

— Искаш ли да хвърля поглед на двигателя? — Джереми избърса ръцете си в парцал.

— Не, благодаря. Проверих всичко миналата седмица. — Мери-Линет се зае да пълни резервоара.

Джереми взе миячка за прозорци и бутилка със спрей и започна да мие предното стъкло. Движенията му бяха пъргави и леки, а лицето му беше съвършено спокойно.

Мери-Линет сподави собствения си смях, но й беше приятно, че той не се присмя на пукнатините по стъклото и ръждясалите й чистачки. Винаги бе чувствала някаква странна близост с Джереми. Той беше единственият човек в Брайър Крийк, който изпитваше, макар и малък, интерес към астрономията. В осми клас й беше помогнал да направи модел на слънчевата система и, разбира се, миналата година бе наблюдавал лунното затъмнение с нея.

Родителите му бяха умрели в Метфорд още когато бил малък и чичо му го докарал в Брайър Крийк с една каравана. Този негов чичо беше странен човек — вечно се скиташе из дивите гори на Кламат, търсейки злато. Един ден просто не се върна.

След това Джереми заживя сам в караваната в гората. Хващаше се на работа тук или там и обслужваше бензиностанцията, за да си изкарва парите, които му бяха нужни. И ако дрехите му не бяха толкова хубави, колкото на другите, това изобщо не го притесняваше. Или поне с нищо не го показваше.

Дръжката на маркуча в ръката на Мери-Линет щракна и тя разбра, че се е размечтала.

— Нещо друго? — попита Джереми. Предното стъкло беше чисто.

— Не… всъщност да. Случайно да си виждал днес Тод Ейкърс или Вик Кимбъл?

Ръката на Джереми, който тъкмо беше посегнал да вземе двайсетдоларовата банкнота, замръзна във въздуха.

— Защо?

— Просто исках да поговоря с тях — отвърна Мери-Линет, чувствайки, че страните й пламват. „О, боже, той си мисли, че искам да си общувам с тях, и смята, че съм напълно полудяла.“ Затова побърза

да му обясни: — Бъни току-що ми каза, че може да са някъде долу при Потока на бясното куче и реших, че може да си ги мярнал сутринта, понеже живееш наблизо.

Джереми поклати глава.

— Излязох по обяд. Но тази сутрин не съм чул изстрели от потока. Всъщност не мисля, че това лято изобщо са ходили там. Всеки път, когато ги видя, им казвам да стоят далече от това място.

Той произнесе думите тихо, почти равнодушно, но на Мери-Линет изведнъж й хрумна, че може би дори Тод и Вик се съобразяваха с него. Тя не беше чувала Джереми да се е бил с някого. Но понякога хладните му кафяви очи изглеждаха… почти плашещи. Сякаш под външността на това уравновесено момче се таеше нещо примитивно, чисто и опасно, което можеше да стане и опустошително, ако бъдеше предизвикано.

— Мери-Линет, знам, ти може би ще си кажеш, че това не е моя работа, но… но си мисля, че е по-добре да стоиш далече от тези момчета. Ако наистина искаш да ги намериш, нека да дойда с теб.

„О!“ Мери-Линет почувства сърцето й да се изпълва с прилив на благодарност. Тя нямаше да приеме предложението му… но все пак беше мило от негова страна да го направи.

— Благодаря — каза Мери-Линет. — Ще се оправя… но все пак благодаря.

Тя изпрати Джереми с поглед, когато той тръгна към бензиностанцията, за да й донесе рестото. Какво ли е да бъдеш сам още от дванайсетгодишен. Може би се нуждаеше от помощ. Може би трябваше да помоли баща си да му намери някаква работа по къщата. Той често приемаше такива поръчки за други хора. Но на всяка цена трябваше да бъде внимателна, защото Джереми ненавиждаше всичко, което му напомняше за благотворителност.

Джереми й върна рестото.

— Това е за теб… И, Мери-Линет…

Тя вдигна глава.

— Ако случайно намериш Тод и Вик, бъди предпазлива.

— Знам.

— Не се шегувам.

— Знам — повтори Мери-Линет. Тя беше протегнала ръка за рестото, но той все още не й го даваше. Вместо това Джереми направи

нещо странно — отвори свитите й пръсти с едната си ръка, давайки й банкнотите и монетите с другата. След това отново сгъна пръстите й върху парите. В резултат на това ръката й се озова в неговата.

Моментът на физическия контакт я изненада и развълнува. Тя откри, че се взира в тънките му загорели от слънцето пръсти, които държаха нежно, но здраво китката й. Погледът й попадна върху златния му пръстен с печат и черна инкрустация, наподобяваща цвете.

Но тя беше още по-изненадана, когато вдигна очи и видя лицето му. На него беше изписано искрено безпокойство… и нещо, което приличаше на уважение. Изведнъж я обзе съвършено необяснимият импулс да му разкаже всичко. Но можеше да си представи какво щеше да си помисли. Той беше практично и трезво момче, което не вярваше на фантасмагории.

— Благодаря ти, Джереми — каза тя, извиквайки лека усмивка на лицето си. — Пази се.

— Ти се пази. Има хора, на които би липсвала, ако нещо се случи. — Той се усмихна, но когато потегли, тя отново видя тревогата в очите му.

Добре, сега какво? Беше изгубила по-голямата част от деня, търсейки Тод и Вик. И докато си мислеше за спокойните кафяви очи на Джереми, тя се питаше дали идеята не е била глупава още от самото начало.

Кафяви очи… А какви бяха очите на онзи голям рус котарак? Странно, но не можа да си спомни. Като че ли бяха кафяви, когато говореше за старомодното си семейство. Но когато каза, че харесвал темпераментни момичета, тя си спомни, че изглеждаха воднисто сини. И не бяха ли ледено сиви, когато проблеснаха като острие на нож.

„О, на кой му пука? Може да бяха и оранжеви. А сега трябва да се прибирам и да се подготвя за тази нощ. Как Нанси Дрю винаги успява да намери хората, които иска да разпита. И защо? Защо? Защо точно аз?“

* * *

Аш се взираше в жълтия кедър[1], който беше свел печално клони над потока. Една катеричка, която не се сещаше да се скрие от

палещото слънце, го наблюдаваше неотлъчно, спряла се на няколко крачки пред него. На близка скала един гущер вдигна първо единия си крак и после другия.

Не беше честно. Не трябваше да става така.

Дори не беше за вярване.

Той винаги бе имал късмет. Или поне винаги бе успявал да се измъкне на косъм от бедите. Но този път катастрофата го застигна и тя беше опустошителна.

Всичко онова, което той беше, всичко, което вярваше за себе си… възможно ли беше да го изгуби само за пет минути? Заради едно момиче, което вероятно беше умопобъркано и със сигурност по-опасно от трите му сестри, взети заедно?

Не, заключи той мрачно. Категорично не! Не за пет минути. Нужни бяха само пет секунди.

Той познаваше толкова момичета. Красиви момичета… Вещици със загадъчни усмивки, жени вампири с прелестни извивки, женски шейпшифтъри със сладки пухкави опашки. Дори човешки момичета с луксозни спортни коли, които никога не протестираха, когато забиваше зъби в шиите им. Защо и тя да не бъде една от тях?

Е, не беше… И нямаше смисъл да си блъска главата колко несправедливо е това. Въпросът беше какво щеше да прави сега. Дали трябваше просто да се остави съдбата да го прегази като десеттонен валяк?

„Мъчно ми е за семейството ти“, беше му казал Куин.

И може би точно тук беше бедата. Аш беше жертва на гените на фамилията Редфърн. Редфърнови умееха да си навличат неприятности. И непрекъснато се забъркваха със смъртните.

Като че ли не му оставаше нищо друго, освен да изчака завръщането на Куин и да му каже: „Съжалявам, но не мога да се оправя с нещата тук. Дори не мога да завърша разследването.“

Аш почувства чертите на лицето му да се изопват. Той присви очи към катеричката, която изведнъж се стрелна като червена светкавица към дървото. Гущерът на скалата се вкамени.

Не, той нямаше да се остави на съдбата! Щеше да направи всичко по силите си да се измъкне от ситуацията… и да спаси семейната чест.

Тази нощ щеше да пристъпи към действие.

* * *

— Ще го направим тази нощ — каза Роан. — След като се стъмни напълно, но луната още не е изгряла. Ще я преместим в гората.

Кестрел се усмихна великодушно. Беше спечелила спора.

— Трябва да бъдем внимателни — рече Джейд. — Онова, което чух вчера вечерта, не беше животно. Мисля, че беше някой от нас.

— Наоколо няма други Нощни хора — каза Роан кротко. — Това беше и главната причина да дойдем тук.

— Може да е бил някой ловец на вампири — рече Кестрел. — Може би същият, който е убил леля Опал.

— Ако леля Опал е била убита от ловец на вампири — каза Роан. — Ние все още не знаем това. Утре трябва да се поразходим из града и да се надяваме, че ще попаднем на някаква следа кой може да го е направил.

— И когато го намерим, ще се погрижим за него — добави Джейд ожесточено.

— А ако се появи онова нещо, което си чула в градината, ще се погрижим и за него — каза Кестрел и на лицето й се появи гладна усмивка.

* * *

Когато се спусна здрач, Мери-Линет все по-често започна да поглежда часовника си. Цялото й семейство се беше настанило удобно, наслаждавайки се на вечерта: баща й четеше книга за Втората световна война, Клодин шиеше добросъвестно нещо, а Марк се мъчеше да настрои старата си китара, която от години стоеше в мазето. И определено се опитваше да измисли думи, които да се римуват с „Джейд“.

Баща й вдигна глава от книгата си.

— Отиваш да наблюдаваш звездите ли?

— Да. Нощта е подходяща — луната няма да изгрее до полунощ. Това е последната възможност да видя някои от Персеидите.

Това не беше точно лъжа. Нощта беше наистина добра и на път за фермата Бърдок може би щеше да успее да види метеори, изостанали от общия поток.

— Добре, но бъди предпазлива — подхвърли баща й.

Мери-Линет се изненада. Той не беше казвал такова нещо от години. Тя погледна — Клодин, която, свила устни, работеше енергично с иглата си.

— Може би Марк трябва да дойде с теб — рече Клодин, без да вдига глава.

„О, боже, тя смята, че съм неуравновесена — помисли си Мери-Линет. — Не мога да я виня за това.“

— Не, не е необходимо. Ще бъда внимателна — избъбри тя.

Марк я погледна, присвил очи.

— Не искаш ли да ти помогна да пренесеш нещата си?

— Не, ще взема колата. Всичко ще бъде наред. Наистина. — Мери-Линет побърза да тръгне към гаража, преди семейството й да измисли нещо друго.

Там обаче тя не приготви телескопа си, а сложи лопата на задната седалка. Окачи каишката на фотоапарата на врата си и пъхна в джоба си едно тънко фенерче, подобно на химикалка.

Паркира в подножието на хълма. Преди да вземе лопатата, се спря за момент и погледна съвестно на североизток, където беше съзвездието Персей. Засега не се виждаха метеорити. Добре. С ключовете в ръка тя се обърна да отвори задната врата и в следващия момент рязко подскочи.

— О, боже!

Почти се беше блъснала в Аш.

Сърцето й бясно биеше, а коленете й бяха омекнали. „Това е от уплахата — каза си тя. — Нищо повече.“

— Едва не получих сърдечен удар — каза Мери-Линет. — Винаги ли се промъкваш така зад хората?

Тя очакваше някакъв глуповато остроумен отговор или закачка, но вместо това Аш само се намръщи, добивайки мрачен вид.

— Не. Какво правиш тук?

Сърцето на Мери-Линет прескочи няколко удара, но въпреки това, когато заговори, за нейна изненада гласът й беше спокоен:

— Наблюдавам звездите. Както правя всяка нощ. Можеш да си го запишеш някъде, в случай че тази информация ти дотрябва.

Той погледна първо нея и после колата й.

— Наблюдаваш звездите?

— Разбира се. Ето там от хълма. — Тя посочи с ръка.

Сега той гледаше окачения на врата й фотоапарат.

— Без телескоп? — каза Аш скептично. — Или той е в колата?

Мери-Линет осъзна, че все още държи ключовете, готова да отвори задната врата на колата.

— Тази нощ съм без телескоп. — Тя заобиколи колата, отключи пасажерската врата и взе отвътре бинокъла си. — Телескопът не е единственото нещо, с което могат да се наблюдават звездите. За целта можеш да използваш и бинокъл.

— О, наистина ли?

— Да, наистина. — „Ето тук допускаш грешка — помисли си Мери-Линет донякъде развеселена. — Държиш се така, все едно не ми вярваш… но само почакай.“ — Искаш ли да видиш светлина отпреди четири милиона години? — попита го тя и без да дочака отговор, продължи: — Добре. Обърни се на изток. — Показа му с пръст необходимата посока. — Ето, вземи бинокъла. Погледни към онези ели на хоризонта. А сега малко по-нагоре… — Тя му даваше указания, изстрелвайки ги като старшина по време на строева подготовка. — Виждаш ли един светъл диск с нещо като тъмен пояс около него?

— Ъ-ъ… Да.

— Това е Андромеда. Друга галактика. Но ако се опиташ да я видиш с телескоп, няма да я забележиш веднага. Да наблюдаваш небето с телескоп, е все едно да го гледаш през сламка. И точно толкова голямо е и зрителното ти поле…

— Добре. Разбрах. Не е нужно да ми обясняваш повече. — Аш свали бинокъла от очите си. — Виж, можем ли да оставим наблюдаването на звездите за кратко. Исках да поговоря с теб…

— Искаш ли да видиш центъра на нашата галактика? — прекъсна го Мери-Линет. — Обърни се на юг.

Искаше й се да го завърти в желаната посока, но не смееше да го докосне. В нея се беше натрупал толкова много адреналин, че можеше да се стигне до критична маса и да експлодира.

— Обърни се — подкани го тя отново. Той затвори очи за кратко и се обърна, вдигайки бинокъла пред очите си.

— Трябва да видиш съзвездието Стрелец — нареждаше тя неуморно. — Видя ли го? Там е центърът на Млечния път. И всички звездни струпвания.

— Колко е красиво!

— Да, красиво е. Добре, а сега малко по-нагоре и на изток трябва да има едно неголямо светло петно…

— Розовото ли?

Тя му хвърли бърз поглед.

— Да, розово е. Повечето хора не могат да го видят. Това е мъглявината Трифида.

— А какви са онези тъмни линии в нея? — попита той.

Мери-Линет замръзна на мястото си. Тя забрави войнствения си маниер, отстъпи крачка назад и се вгледа в него. Гърдите й се повдигаха малко по-бързо отпреди.

Аш свали бинокъла и я погледна.

— Какво има?

— Това е тъмна мъглявина. Линиите, за които говориш, представляват полоси от прах на фона на нагорещения газ. Но… ти не можеш да ги видиш.

— Но все пак ги видях.

— Не. Невъзможно е. Не и с бинокъл. Дори зениците ти да са широки девет милиметра… — Тя извади фенерчето от джоба си и насочи лъча светлина право в лицето му.

— Хей! — Той рязко се отдръпна, стиснал очи и сложил ръка пред тях. — Махни това нещо!

Но Мери-Линет вече беше видяла каквото й е нужно. Не можеше да каже какъв е цветът на очите му в момента, защото ирисите му бяха почти изчезнали, превръщайки се в тънки като косъм пръстени. Цялото му око беше зеница. Като очите на котка при максимално разширение.

„О, боже мой“, помисли си, представяйки си нещата, които Аш можеше да види. Звезди от осма величина, може би дори от девета. Звезди от девета величина с невъоръжено око! Той можеше също да различава цветовете на звездните купове: розовия оттенък на горящия

водород, синьо-зелените багри на сияещия кислород. За него нощното небе беше обсипано с хиляди пъти повече звезди…

— Кажи ми — подкани го тя настойчиво, — колко звезди виждаш сега?

— Точно сега не виждам нищо — каза той приглушено, все още закрил очите си с ръка. — Сляп съм.

— Не, говоря сериозно — каза Мери-Линет и го хвана за ръката.

Това беше глупаво от нейна страна. Тя не мислеше какво прави. Но когато го докосна, сякаш затвори електрическа верига. Беше разтърсена от електрически удар. Аш отпусна ръката си и я погледна.

В продължение на една дълга секунда те стояха лице в лице, приковали погледи един в друг. Между тях потрепна нещо като мълния. След това Мери-Линет се отдръпна.

„Не искам повече това да се случва. О, боже, защо въобще стоя тук и разговарям с него? Имам достатъчно работа тази нощ. Трябва да намеря заровен труп.“

— Урокът по астрономия свърши — каза тя, протягайки ръка за бинокъла си. Гласът й съвсем леко потрепваше. — А сега отивам на хълма.

Тя не го попита за плановете му тази вечер. Всъщност не я беше и грижа, стига само да не бяха заедно.

Той се поколеба за миг, преди да й подаде бинокъла и когато го направи, се постара да не я докосва.

„Добре — помисли си Мери-Линет. — Значи и двамата чувстваме едно и също нещо.“

— Довиждане.

— Довиждане — каза Аш уморено. Той понечи да си тръгне, но сетне се спря, навел надолу глава. — Исках само да ти кажа…

— Да?

Без да се обръща, той заговори с равен и съвършено спокоен глас.

— Бих те посъветвал да стоиш по-далече от сестрите ми.

Мери-Линет се почувства като ударена от гръм. Чак онемя от смайване и възмущение. Сетне си помисли: „Чакай малко, може би той знае, че те са убийци, и се опитва да ме предпази. Също като Джереми.“

— Защо? — успя да промълви тя въпреки буцата в гърлото си.

Той поклати наведената си глава.

— Просто не мисля, че ще им повлияеш добре. Те са доста впечатлителни и не бих искал да започнат да си въобразяват разни неща.

Мери-Линет въздъхна: „Е, какво ли друго можех да очаквам.“ Сетне тя му каза мило и спокойно:

— Аш, разкарай се и пукни!

---

[1] Жълтият кедър (Callitropsis nootkatensis) всъщност е вид кипарис, който се среща в Северна Америка. — Б.ред. ↑

8

Тя почака още половин час, след като той тръгна надолу по пътя, отправяйки се на изток, неизвестно защо. Натам нямаше нищо друго, освен два потока и много дървета. И собствената й къща. Надяваше се, че е тръгнал към града, без да има понятие колко е далече.

„Е, добре, той вече си тръгна, така че не мисли за него. Имаш работа, ако не си забравила. И при това донякъде опасна. Той самият едва ли е замесен във всичко това. Не мисля, че има представа какво се е случило с госпожа Бърдок.“

Тя взе лопатата и тръгна на запад. Докато вървеше, откри, че е успяла да прогони Аш от ума си. Причината беше, че мислите й бяха изцяло погълнати от онова, което й предстоеше.

„Не ме е страх да го направя. Не ме е страх. Не ме е страх… Разбира се, че ме е страх.“

Но в страха нямаше нищо лошо, защото щеше да я накара да бъде внимателна. Щеше да свърши всичко бързо и тихо: първо през пролуката в живия плет, след това малко работа с лопатата и после обратно навън, преди някой да я забележи.

Опитваше се да не мисли за онова, което щеше да намери в градината, ако се окажеше права.

Когато наближи фермата Бърдок, стана още по-предпазлива. В началото вървеше на север, но сетне зави на югоизток, така че да се озове в задната част на градината. Всичко тук беше буренясало с отровен дъб[1], меча трева и кукувича прежда[2], в допълнение към вездесъщите къпини и прещип. От полето настъпваха млади дъбови и кестенови фиданки, което говореше, че тези пасища един ден щяха да бъдат гора.

„Не мога да повярвам, че правя това“, помисли си Мери-Линет, когато стигна живия плет, който обграждаше градината. Но странното беше, че си даваше много ясна сметка какво точно върши. Тя щеше да влезе без разрешение в имота на свой съсед, вероятно щеше да откопае мъртво тяло и на всичко отгоре правеше това с изненадващо

хладнокръвие. Беше изплашена, но в действията й нямаше паника. Всичко това я накара да се замисли дали не притежава някои скрити черти, за които изобщо не бе подозирала.

„Може би просто не съм онази, за която винаги съм се мислила.“

Градината беше тъмна и изпълнена с ухания. Те обаче не идваха от ирисите и нарцисите на госпожа Бърдок, нито от избуялия огнен бурен и кървящо сърце[3]. А от козите.

Тя се промъкна през живия плет, без да изпуска от поглед силуета на високата старинна къща. Светеха само два прозореца.

„Дано да не ме видят… и дано да не вдигна никакъв шум.“

Все така държейки къщата под око, Мери-Линет запристъпва бавно и предпазливо към мястото, където земята беше наскоро разкопана. Първите няколко замаха с лопатата не донесоха никакъв видим резултат.

„Добре. А сега малко по-смело. И престани да гледаш към къщата, защото няма никакъв смисъл. Ако погледнат през прозореца, ще те видят и ти по никакъв начин не можеш да избегнеш това.“

В момента, в който стъпи на лопатата, от рододендроните зад нея се чу едно странно „*ху-у-уш*“.

Приведена напред, Мери-Линет замръзна на мястото си.

„Успокой се — каза си тя. — Това не са сестрите. Не е и Аш. Вероятно е някое животно.“

Заслуша се. От кошарата на козите дойде печално блеене.

„Няма страшно. Сигурно е бил заек. Копай!“

Вдигна пълната лопата и в този момент се чу отново:

Ху-у-уш!

Звук, който напомняше душене. След това шумолене. Това определено беше животно. Но ако беше заек, трябваше да е доста голям.

„Кой го е грижа? — каза си Мери-Линет. — Тук няма опасни животни. И аз не се страхувам от тъмното. Това е естествената ми среда. Аз обичам нощта.“

Но тази вечер всичко беше някак по-различно. Може би неочакваната й среща с Аш я беше объркала и извадила от равновесие. Но точно в този момент тя имаше чувството, че някакъв вътрешен глас й нашепваше, че нощта не е естествената среда на човешките

същества. Че тя не е устроена за нея със слабите й очи, с немощните й уши и нечувствителния й нос. Че мястото й не е тук.

Ху-у-уш!

„Може слухът ми да е слаб, но това определено го чух. И то беше нещо голямо. Нещо голямо души около шубраците.

Що за животно е това. Не е елен, защото елените пръхтят. Като че ли беше по-голямо от койот, по-високо. Може би мечка.“

Сетне чу друг шум, сухите жилави листа на рододендроните силно се разлюляха. Под мъждивата светлина от къщата тя видя стеблата на храстите да се накланят, докато нещо се движеше между тях.

Идвайки към нея!

Мери-Линет стисна лопатата и побягна. Но не към пролуката в плета, нито към къщата. Тя хукна към кошарата с козите.

„Там ще мога да се отбранявам… няма да го пусна да влезе… и ще го ударя с лопатата.“

Но когато стигна в кошарата, откри, че вътре е твърде тъмно. Двата й прозореца бяха мръсни и през тях не се виждаше почти нищо. Не виждаше дори и козите, въпреки че ги чуваше.

„Не включвай фенерчето. Така ще се издадеш къде си.“

Стоейки абсолютно неподвижно, тя напрягаше слух, за да чуе някакъв шум отвън.

Нищо.

Над всичко доминираше миризмата на козите. Пластовете сено и гниещият тор воняха силно и в кошарата беше изненадващо топло. Дланите й, които стискаха дръжката на лопатата, бяха потни.

„Не съм удряла никого… откакто с Марк се биехме като деца… Но, по дяволите, днес сутринта ритнах едно непознато момче!“

Надяваше се, че очевидната й склонност към насилие ще й бъде в полза и в този момент.

Едната от двете кози я побутна леко и Мери-Линет я отблъсна. Другата коза изблея уплашено и тя прехапа устни.

„О, боже, чух нещо отвън. И козата също го чу.“

Мери-Линет усети вкуса на прехапаната си устна. Все едно, че смучеше монета. Кръвта имаше вкус на бакър. И в следващия момент й хрумна, че това беше вкусът на страха.

Някой отвори вратата на кошарата.

Обзе я паника.

Преследваше я някакво дяволско изчадие. Нещо, което душеше като животно, но можеше да отваря врати като човек. Тя все още не го виждаше, различаваше само сянката му в тъмнината. Не й мина през ум да включи фенерчето. Единственият й импулс беше да го фрасне с лопатата и да приключи с него, преди то да се докопа до нея. Беше завладяна от чистия първобитен инстинкт на дивата ярост.

Но вместо това успя да просъска:

— Кой е? Кой е там?

Сетне един познат глас каза:

— Знаех си, че ще направиш това. Търсих те навсякъде.

— О, боже, Марк. — Мери-Линет се облегна немощно на стената и изпусна лопатата.

Козите в кошарата блееха. Ушите на Мери-Линет бучаха. Марк пристъпи напред.

— Боже, каква воня! Какво правиш тук?

— Глупак! — каза Мери-Линет в отговор. — Едва не ти разбих главата!

— Каза ми, че няма да се занимаваш повече с тези глупости. Ти ме излъга.

— Марк, ти не… Нека поговорим по-късно. Чу ли нещо там навън? — Тя се опитваше да събере мислите си.

— Какво например? — Той беше толкова невъзмутим, че Мери-Линет се почувства донякъде глупаво. Сетне гласът на брат й стана по-рязък: — Нещо като вой?

— Не, нещо като душене. — Мери-Линет дишаше все по-спокойно.

— Нищо не съм чул? По-добре да се махаме оттук. Какво обяснение ще дадем, ако Джейд излезе и ни види?

Мери-Линет не знаеше какво да отговори на този въпрос. Марк живееше в различен свят, един щастлив лъчезарен свят, където най-лошият развой за тази вечер според него беше да изпаднат в неловка ситуация.

Най-накрая тя каза:

— Марк, чуй ме. Аз съм твоята сестра. Нямам никаква причина да те лъжа, да ти играя номера или да злепоставям някого, когото харесваш. И не си вадя прибързани заключения. Не си въобразявам

разни неща. Но ти казвам абсолютно сериозно, че около тези момичета има нещо странно.

Марк отвори уста да каже нещо, но тя продължи неумолимо:

— Затова сега можеш да избираш само между две възможности — или съм полудяла, или ти казвам истината. Мислиш ли наистина, че съм луда?

Докато говореше, тя си мислеше за миналото, за всички нощи, които бяха прекарали прегърнати, когато майка им беше болна, за книгите, които му беше чела на глас, за лепенките, които беше слагала на раните му, и за сладките, които беше добавяла в чинията му. И макар да беше тъмно, тя почувства, че Марк също си беше спомнил тези неща. Те бяха преживели заедно толкова много. И затова винаги щяха да бъдат свързани.

Накрая Марк каза тихо:

— Не си луда.

— Благодаря ти.

— Но не знам какво да мисля. Джейд не би наранила никого. Просто съм сигурен в това. И откакто я срещнах… — Той замълча. — Мери, сега като че ли знам защо съм жив. Тя е различна от всички момичета, които съм срещал. Тя е… толкова смела, толкова забавна и толкова… неподправена.

„А аз си мислех, че причината е в русите й коси — каза си Мери-Линет наум. — Изглежда, — че съм бъркала.“

Тя беше и трогната, и изненадана от настъпилата промяна в Марк, но най-вече беше изплашена. Изплашена до смърт. Нейният ексцентричен и циничен брат най-накрая бе намерил момиче, което харесва… и това момиче вероятно беше далечна потомка на Лукреция Борджия.

И сега, въпреки че не го виждаше в тъмното, тя долови умолителните нотки в гласа му:

— Мери, не може ли просто да се приберем вкъщи?

Мери-Линет се почувства още по-зле.

— Марк… — поде тя, но сетне изведнъж замлъкна. Навън се беше появила някаква светлина и двамата побързаха да погледнат през прозореца на кошарата.

— Затвори вратата — просъска Мери-Линет с тон, който накара Марк да се подчини на секундата. — И не вдигай шум — добави тя,

после сграбчи ръката му и го дръпна до стената. След това Мери-Линет надникна, отново предпазливо през прозореца.

Роан излезе през задната врата, следвана от Джейд и после Кестрел. Кестрел носеше лопата.

„О, боже мой!“

— Какво става? — каза Марк, опитвайки се също да погледне. Мери-Линет сложи ръка върху устата му.

А ставаше следното — момичетата отново копаеха в градината. Само че този път нямаше найлонови торби за боклук с неизвестно съдържание. Какво правеха те? Дали не унищожаваха главната улика? Може би щяха да я пренесат в къщата и да я изгорят? Или да я насекат?

Сърцето й биеше лудо.

Марк проточи шия и надникна навън. Мери-Линет го чу да си поема дъх и сетне изведнъж сякаш нещо го задави. Може би се опитваше да намери някакво невинно обяснение за случващото се. Тя стисна рамото му.

Двамата гледаха как момичетата копаят една след друга, подавайки си лопатата. Мери-Линет отново се изненада колко са силни. Въпреки че Джейд изглеждаше толкова крехка.

Всеки път, когато някоя от сестрите обхождаше градината с поглед, сърцето на Мери-Линет прескачаше един удар. „Дано да не ни видят, дано да не ни чуят, дано да не ни хванат“, мислеше си тя.

След като значително количество пръст беше изкопано и струпано на купчина, Роан и Кестрел се наведоха над ямата. И извадиха оттам дългия увит в найлонова торба предмет, който Мери-Линет беше видяла по-рано. Той изглеждаше вдървен и изненадващо лек.

За първи път Мери-Линет се запита дали не е прекалено лек, за да е труп. Или прекалено вдървен? Колко време след смъртта настъпваше вкочанясването на тялото?

Марк дишаше неравно, хриптейки. Момичетата понесоха предмета към пролуката в живия плет.

Марк изруга.

Умът на Мери-Линет работеше с бясна скорост. Тя прошепна:

— Марк, стой тук. Аз ще ги проследя…

— Ще дойда с теб.

— Трябва да кажеш на татко, ако нещо се случи с мен…

— Идвам с теб!

Нямаше време за спор. И освен това Мери-Линет донякъде се радваше, че Марк, с неговата момчешка сила, щеше да бъде до нея.

— Добре тогава — изпъшка тя. — И нито звук!

Мери-Линет се тревожеше, че вече са изгубили сестрите — беше толкова тъмна нощ. Но когато двамата с Марк се промъкнаха през пролуката в рододендроните, тя видя пред тях светлина. Малка полюшваща се светлина. Сестрите използваха ръчно фенерче.

„Тихо и върви внимателно.“ Мери-Линет не смееше да каже гласно тези думи на Марк и затова си ги повтаряше наум като мантра. Цялото й внимание беше съсредоточено върху малкия сноп светлина, който следваха като опашка на комета в мрака.

Светлината ги водеше на юг към една елова гора, в която скоро навлязоха.

„Къде отиват те?“, мислеше си Мери-Линет. Тя чувстваше как мускулите й потръпват от усилието да върви колкото може по-бързо и безшумно. За щастие земята беше покрита с борови и елови иглички. Ухаещи и леко влажни, те заглушаваха стъпките им. Мери-Линет почти не чуваше Марк зад себе си, освен когато се препънеше в нещо.

Вървяха като че ли цяла вечност. Беше тъмно като в рог и Мери-Линет бързо изгуби всякаква представа за посока. Изобщо не знаеше как щяха да се върнат.

„О, боже, трябва да съм си изгубила ума, че да направя това… И на всичко отгоре забърках и Марк. Ние сме посред гората с три луди момичета.“

Лъчът от фенерчето увисна във въздуха.

Мери-Линет се спря и вдигна ръката си, в която Марк миг по-късно се блъсна. Тя се взираше в светлината, опитвайки се да се увери, че наистина беше престанала да се отдалечава.

Да. Светлият сноп беше неподвижен. И насочен към земята.

— Да се приближим малко — прошепна Марк в ухото на Мери-Линет. Тя кимна и започна да се промъква напред, колкото може по-бавно и безшумно. На всеки няколко крачки спираше и заставаше

абсолютно неподвижно, чакайки да види дали светлината няма да се насочи към нея.

Но за щастие това не се случваше.

Тя падна по корем и пропълзя последните десетина крачки до края на горската поляна, където сестрите се бяха спрели. А оттам вече се виждаше какво правят.

Кестрел беше разчистила боровите иглички с лопатата и копаеше дупка.

Мери-Линет усети Марк да пропълзява до нея, смачквайки папратите под себе си. Тя чувстваше как гърдите му се повдигат от вълнение и знаеше, че той вижда онова, което виждаше и тя.

„Съжалявам. О, Марк, толкова съжалявам.“

Сега вече нямаше място за отричане. Мери-Линет знаеше всичко. Дори не беше нужно да поглежда какво има в найлоновата торба.

„Как ще намеря това място отново, когато доведа тук шерифа? Как ще си спомня къде сме? Тук е като лабиринт от фантастична компютърна игра — смесена иглолистна гора във всички посоки и никакъв ориентир.“

Тя прехапа устни. Леглото от влажни елови иглички беше меко, пружиниращо и доста удобно. Можеха да останат тук достатъчно дълго, докато сестрите приключеха работата си, и след това да сложат някакъв знак върху дърветата. Да направят снимки. Да вържат чорап за някой клон.

Под светлината на прожектора се видя как една ръка оставя лопатата. След това Роан и Кестрел вдигнаха предмета в найлоновата торба — Мери-Линет предположи, че Джейд държи фенерчето — и го спуснаха в дупката.

„Добре. А сега заривайте и си вървете.“

Снопът светлина се насочи към Роан, която се наведе и взе отново лопатата. Тя започна бързо да зарива дупката с пръст. Мери-Линет ликуваше. „Всичко скоро ще свърши“, мислеше си тя и въздъхна тихо от облекчение.

И в този миг всичко се промени.

Лъчът светлина рязко се завъртя. Мери-Линет се притисна към земята, чувствайки как очите й се разширяват. Тя виждаше силует с ореол от светлоруси коси около лицето. Кестрел! Кестрел се беше

завъртяла по посока на Марк и Мери-Линет, напрегната и съвършено неподвижна. И се ослушваше. Ослушваше…

Мери-Линет беше като вкаменена, с отворена уста, опитвайки се да диша без никакъв звук. Под нея сред меките иглички пъплеха разни неща. Стоножки и буболечки. Не посмя да помръдне дори когато почувства нещо да я гъделичка по гърба под тениската.

Ушите й бучаха от напрежение. Но в гората беше тихо… зловещо тихо. Мери-Линет чуваше собственото си сърце да бие диво в гърдите й, макар да й се струваше, че го усеща в гърлото си и главата й потрепваше леко в ритъма му.

Тя беше ужасена.

И това не беше просто страх. Не си спомняше да е преживявала такова нещо откакто беше девет — или десетгодишна. Това беше призрачен страх. Страх от нещо, което дори не си сигурен, че съществува.

По някаква причина силуетът на Кестрел в тъмната гора я изпълваше с атавистичен ужас. Обзеха я мрачни предчувствия.

„О, боже, не трябваше да водя Марк тук!“

Точно в този момент тя чу дишането на Марк. Просто лек звук, не хриптене, а по-скоро нещо като предене на котка. Това беше звук, който Мери-Линет бе чувала, когато брат й беше дете с болни бели дробове.

Кестрел беше замряла и въртеше сковано глава, сякаш за да локализира шума.

„О, Марк, не! Не дишай. Задръж дъха си!“ Всичко се случи много бързо.

Кестрел се втурна напред. Мери-Линет видя бягащия й силует, който се носеше в мрака с неимоверна скорост. Никой не можеше да тича толкова бързо…

Никое човешко същество…

Какви бяха тези момичета?

Пред очите й се редуваха кратки проблясъци като на забавен каданс. Кестрел, която се отдели от земята с невероятен скок. Тъмните дървета наоколо. Нощна пеперуда, уловена от снопа светлина.

Кестрел се приземяваше.

„Защити Марк!“

Елен! Кестрел връхлетя върху елен. Умът на Мери-Линет беше изпълнен с хаотични шеметни образи. Образи, в които нямаше смисъл. Изведнъж й хрумна френетичната мисъл, че това изобщо не е Кестрел, а един от онези хищни динозаври, които бе гледала по филмите. Защото това беше начинът, по който Кестрел се движеше.

Или може би това не беше елен. Но Мери-Линет виждаше бялото при гърлото му, чисто и истинско като дантела около шията на младо момиче. Тя виждаше бистрите му черни очи.

Еленът изпищя. „Не може да бъде! Не е възможно да виждам това…“

Еленът беше на земята, ритайки безпомощно с тънките си крака. А Кестрел се беше вкопчила в него. Заровила лице в бялото при гърлото му. Ръцете й бяха около шията му.

Еленът изпищя отново. Дръпна се рязко в опит да се изтръгне. Като че ли потръпваше в конвулсии.

Лъчът на фенерчето се стрелваше в различни посоки. Сетне се спусна надолу. В самия край на светлината тя видя две други фигури да се присъединяват към Кестрел. Те всички държаха елена. Още един последен гърч и животното спря да се съпротивлява. Всичко отново притихна. Мери-Линет виждаше косата на Джейд, която беше толкова лъскава, че отделните кичури улавяха светлината на фона на мрака.

Сред безмълвието на гората трите фигури придържаха главата на елена. Скупчени над него. Раменете им се движеха ритмично. Мери-Линет не виждаше точно какво правят, но сцената в общи линии й беше позната. Тя беше гледала десетки научнопопулярни филми. За дивите кучета, за лъвовете и за вълците. Глутницата беше застигнала плячката си и сега се хранеше.

„Винаги съм се стремяла… да бъда добър наблюдател. И сега просто трябва да повярвам на онова, което виждам…“

Чуваше до себе си дъха на Марк, в който се долавяха хрипове.

„О, боже, помогни ми да го измъкна оттук. Помогни ни да се спасим!“

Струваше й се, че изведнъж се е освободила от някакво вцепенение. Устната й кървеше отново — сигурно се беше прехапала, докато беше гледала елена. Устата й се изпълни с вкуса на бакър, кръв и страх.

— Хайде — прошепна тя едва чуто, пълзейки назад. Клонки и иглички драскаха корема й, понеже тениската й се беше вдигнала. Тя сграбчи ръката на Марк. — Хайде!

Но вместо да я последва, Марк тръгна да се изправя на крака.

— Марк! — Заставайки на колене, Мери-Линет се опита да го дръпне към земята.

Той се изтръгна от ръцете й. И пристъпи към поляната.

„Не!“

— Джейд!

Той вървеше към поляната.

„Не!“, изкрещя отново мислено Мери-Линет и след това го последва. Бяха се издали и вече нямаше значение какво прави той. Но тя искаше да бъде с него.

— Джейд! — Марк грабна фенера от земята и го насочи към трите приведени фигури в края на поляната. Три лица се извърнаха към него.

Целият свят се завъртя пред очите на Мери-Линет. Едно беше да предположи какво правят момичетата и съвсем друго беше да го види с очите си. Тези три красиви лица, бели под светлината на фенера… с нещо, което приличаше на размазано червило по устните и брадичките им. Наситено червено, с малинов оттенък.

Но това не беше нито червило, нито малинов сок. А кръв… и бялата шия на елена беше изцапана с нея.

„Те ядат елена… Те действително ядат елена! О, боже, те наистина го правят…“

Една част от ума й — онази, която бе поглъщала филми на ужасите — очакваше момичетата да просъскат и да се отдръпнат от светлината. Да препречат лъча светлина с окървавени ръце, правейки свирепи физиономии.

Но нищо такова не се случи. Нямаше никакви животински звуци, никакви демонични гласове. Никакви неестествени движения.

Вместо това Мери-Линет стоеше вцепенена в агонията на ужаса, а Марк се опитваше да си поеме дъх.

Сетне Джейд се изправи. И каза:

— Какво правите вие тук? — Гласът й беше озадачен и с нотки на раздразнение. Обикновено с такъв тон момичетата говорят на

момчетата, които ги преследват постоянно и им предлагат да излязат на среща.

Мери-Линет почувства мислите й да летят хаотично.

Последва дълга тишина. Сетне Роан и Кестрел също се изправиха. Марк дишаше тежко, насочвайки лъча на прожектора тук към едно момиче, ту към друго, но винаги се връщаше на Джейд.

— А вие какво правите тук? — попита той дрезгаво. Снопът светлина се премести към ямата, после обратно към момичетата.

— Аз попитах първа — отвърна Джейд намръщено.

Ако беше само тя, Мери-Линет може би щеше да реши, че не ги грози чак такава голяма опасност. Но Роан и Кестрел си размениха погледи и сетне завъртяха глави към Марк и Мери-Линет. И изразът на лицата им накара Мери-Линет да изтръпне от ужас.

— Не трябваше да ни следите — каза Роан. Тя изглеждаше замислена и тъжна.

— Това би трябвало да е невъзможно — рече Кестрел. Тя изглеждаше мрачна.

— Причината е, че миришат на кози — обясни Джейд.

— Какво правите? — извика Марк отново, почти изхлипвайки. Мери-Линет искаше да протегне ръка към него, но не можеше да помръдне.

Джейд избърса уста с опакото на ръката си.

— Е, добре, не е ли ясно? — Тя се обърна към сестрите си. — Какво трябва да направим сега?

Последва мълчание. Сетне Кестрел каза:

— Нямаме избор. Трябва да ги убием.

---

[1] Вид храст, който причинява алергични обриви. — Б.пр. ↑

[2] Вид паразитно растение. — Б.пр. ↑

[3] Видове диви растения. — Б.пр. ↑

9

Колкото и да беше неочаквано, но Мери-Линет я досмеша. Думите на Кестрел й прозвучаха като реплика от глупав филм. „Трябва да ги убием… трябва да ги убием… трябва да ги убием.“

Марк се разсмя някак особено.

„Той сигурно се чувства ужасно — помисли си Мери-Линет, обзета от някакво странно спокойствие. — Ако въобще преживеем тази нощ, което няма да се случи, Марк ще понесе всичко това много тежко. Той и без това се страхуваше от момичетата и гледаше, общо взето, песимистично на живота.“

— Защо просто не седнем? — каза Роан с напрегната въздишка. — Трябва да намерим някакъв изход от положението.

Марк отметна глава назад и отново се разсмя.

— Защо не? — рече той. — Защо да не седнем всички заедно?

„Те са бързи като хрътки — помисли си Мери-Линет. — Ако побегнем, ще ни настигнат. Но ако седнем и се успокоят малко и ако успея да им отвлека вниманието и после да ги ударя с нещо…“

— Сядай! — нареди тя на Марк. Роан и Кестрел се отдалечиха от елена и седнаха. Джейд остана да стои с ръце върху бедрата си за момент, сетне ги последва.

След като седна, Марк продължи да се държи като пиян, насочвайки фенера ту в една, ту в друга посока.

— Вие, момичета, сте нещо друго. Вие наистина сте…

— Ние сме вампири — каза Джейд рязко.

— Да. — Марк се засмя тихо на себе си. — Да — повтори той.

Мери-Линет взе прожектора от ръцете му. Искаше да има контрол над него. Беше тежък, направен от метал и пластмаса. Истинско оръжие.

Един глас в ума й нашепваше: „Насочи фенера към очите им в правилния момент и удари една от тях.“ Друг разсъждаваше: „Тя иска да каже, че са хора, които се мислят за вампири. Хора със странна

болест, която ги прави анемични.“ А трети й казваше: „Приеми нещата такива, каквито са. Те са истински.“

Представата на Мери-Линет за света беше разтърсена до основи.

— Не е ли това отвратително — нареждаше си Марк. — Срещаш момиче, което изглежда мило и красиво и разказваш за него на всичките си приятели. И след това изведнъж то се оказва вампир. Не е ли това просто отвратително?

„О, боже, той е в истерия“, осъзна Мери-Линет. Тя го сграбчи за раменете и прошепна в ухото му:

— Веднага се стегни!

— Не виждам какъв е смисълът да разговаряме с тях, Роан — каза Кестрел. — Знаеш какво трябва да направим.

Роан потърка челото си.

— Мислех, че бихме могли да им въздействаме — каза тя приглушено.

— Знаеш, че това няма да помогне. — Гласът на Кестрел прозвуча глухо, но категорично.

— Защо? — попита Джейд рязко.

— Те са ни проследили с определена цел — каза Роан, кимвайки към ямата. — И са имали подозрения от известно време. Всъщност от колко време? — Тя погледна към Мери-Линет.

— Видях ви да копаете дупка във вторник през нощта — отговори Мери-Линет и повдигна глава към близката яма. — Това там леля ви ли е?

Настъпи кратко мълчание. Роан изглеждаше смутена. Сетне тя кимна леко и изящно с глава.

— О, по дяволите! — рече Марк. Очите му бяха затворени и той въртеше глава, сякаш отхвърляйки онова, което току-що беше чул. — О, по дяволите! Те са пъхнали госпожа Бърдок в онази торба.

— Значи от два дни — обърна се Роан към Джейд. — Те са ни подозирали цели два дни. Ние не можем да премахнем спомени, които са се преплитали с други събития толкова дълго. Никога няма да знаем дали сме заличили всичко.

— Е, добре, можем да изтрием паметта им от последните два дни — каза Джейд.

Кестрел изсумтя презрително.

— И така ще се сдобием с още двама души в района, на които им се губи определено време.

В ума на Мери-Линет нещо прищрака.

— Тод Ейкърс и Вик Кимбъл — каза тя. — Вие сте им направили нещо, така че да получат амнезия. Знаех си, че трябва да има някаква връзка.

— Не ни остава нищо друго — каза тихо Кестрел на Роан. — И ти го знаеш не по-зле от мен.

„Тя не е злонамерена — осъзна Мери-Линет. — А просто практична. Ако една лъвица, вълк или сокол можеха да говорят, те биха казали същото нещо: Ние трябва или да убиваме, или да умрем. Всичко е толкова просто.“

Неочаквано за самата себе си, Мери-Линет почувства нещо като симпатия… и уважение.

Марк вече беше отворил очи. А Роан изглеждаше тъжна, толкова тъжна. Ужасно е, казваше изразът на лицето й, но някой тук ще трябва да пострада.

Роан сведе глава и сетне я вдигна, поглеждайки Мери-Линет право в лицето. Очите им се срещнаха и останаха приковани едни в други. След малко изражението на Роан леко се промени и тя кимна.

Мери-Линет знаеше, че в този момент те общуваха без думи. Всяка бе познала в другата родения водач, който е готов да се бие и да умре за близките си.

Те и двете бяха големите сестри.

„Да, някой тук щеше да пострада — мислеше си Мери-Линет. — Ти заплаши семейството ми и аз ще се отбранявам.“

Тя знаеше, че Роан я разбра. И на Роан наистина щеше да й е неприятно да я убие…

— Не! — каза някой разпалено и Мери-Линет позна гласа на Джейд. И в следващия миг Джейд беше на крака, със стиснати юмруци, изстрелвайки думите като парен котел пред експлозия: — Не, не можете да убиете Марк. Няма да ви позволя!

— Джейд, знам, че е трудно… — поде Роан, но Кестрел я прекъсна:

— Стига си хленчила!

Джейд трепереше и тялото й беше напрегнато като на котка, която се готви за схватка. Гласът й беше по-висок от този на сестрите

й.

— Вие просто не можете да направите това! Защото мисля… мисля, че…

— Джейд…

— Мисля, че той е моята сродна душа!

Настъпи гробно мълчание.

След това Роан изстена.

— О, боже…

— Виж ти — рече Кестрел.

Те и двете гледаха Джейд. Вниманието им беше изцяло съсредоточено върху нея. „Сега е моментът“, помисли си Мери-Линет.

Тя замахна силно с фенера към Кестрел, искайки да извади първо нея от строя, с надеждата, че Роан ще се обезкуражи, ако Кестрел бъдеше наранена. Но ударът не се получи, защото Марк се хвърли към нея, блъсвайки ръката й.

— Не докосвай Джейд!

След това настъпи хаос. Вкопчени ръце, впити пръсти, ритащи крака. Джейд и Марк крещяха на останалите да спрат. Мери-Линет почувства, че прожекторът беше изтръгнат от ръката й. Видя пред себе си нечия дълга коса, сграбчи я и дръпна с всичка сила. Някой я ритна и усети в ребрата си пареща болка.

След това почувства нещо да я тегли назад. Марк я държеше и се опитваше да я измъкне от схватката. Джейд лежеше върху Кестрел и едновременно с това беше вкопчила ръце в Роан.

Всички бяха задъхани. Марк почти плачеше.

— Не трябва да правим това — каза той. — Това е ужасно. Абсолютно недопустимо.

В същото време Джейд нареждаше войнствено:

— Той е моята сродна душа! Разбирате ли това? Разбирате ли? Той не ми е нужен мъртъв.

— Той не ти е никаква сродна душа, глупачке — каза Кестрел някак приглушено. Тя лежеше по очи върху килима от елови иглички. — Когато срещнеш своята сродна душа, откритието те поразява като мълния и разбираш, че това е единственият човек на света, който е предназначен за теб. Не се питаш дали това е така, а просто знаеш, че това е твоята съдба, независимо дали ти харесва или не.

Някъде дълбоко в ума на Мери-Линет се надигна смътна тревога, но сега тя имаше по-неотложни неща, за които да се безпокои.

— Марк, махай се оттук — рече тя, останала без дъх. — Бягай!

Той ни най-малко не отпусна хватката си.

— Защо е нужно да бъдем врагове?

— Марк, те са убийци. Няма оправдание за това. Убили са собствената си леля.

Три лица се обърнаха сепнато към нея. Полумесецът беше изгрял над върхарите на дърветата и сега Мери-Линет ги виждаше съвсем ясно.

— Никого не сме убивали! — възкликна негодуващо Джейд.

— Как стигна до този извод? — попита Роан.

Устата на Мери-Линет увисна отворена от изненада.

— Но вие я погребахте, за бога!

— Да, но я намерихме мъртва.

— Някой я беше намушкал с кол — рече Кестрел, изтръсквайки еловите иглички от златната си коса. — Може би някой ловец на вампири. Вие вероятно не знаете нищо за това.

Марк преглътна.

— Намушкал те… с кол?

— Е, по-точно с една пръчка от оградата — поясни Кестрел.

— Била е вече мъртва? — обърна се Мери-Линет към Роан. — Но защо тогава, за бога, я погребахте в задния двор?

— Би било проява на неуважение да я оставим в мазето.

— Искам да кажа, защо просто не я погребахте в някое гробище?

На лицето на Роан се изписа нещо средно между тревога и уплаха.

— Ъ-ъ… вие всъщност не сте видели леля Опал — каза Джейд.

— Тя не изглежда много добре — обясни Кестрел. — Доста е втвърдена. Би могло да се каже мумифицирана.

— Така се случва с нас, когато умрем — каза Роан, сякаш търсеше извинение.

Мери-Линет се облегна на Марк, опитвайки се да намести новата си представа за света. Всичко около нея се въртеше.

— Значи… вие само се опитвате да я скриете. Но… вие все пак сте направили нещо на Тод Ейкърс и Вик Ким…

— Те ни нападнаха — прекъсна я Джейд. — Те си мислеха много лоши неща и ни стискаха ръцете.

— Значи те…? — Мери-Линет се изправи. И изведнъж всичко й стана ясно. — О, боже мой! Тези негодници!

Как не се беше сетила за това? Тод и Вик… Миналата година имаше слухове, че са нападнали някакво момиче от Уестгроув. А сега се бяха опитали да направят същото и с тези момичета и…

Мери-Линет ахна, сетне изсумтя и се засмя тихо.

— О, не… Надявам се, че добре сте ги подредили.

— Само ги ухапахме малко — подметна Роан.

— Жалко, че не съм била там, за да го видя с очите си — каза Мери-Линет.

Тя се смееше. Роан се усмихваше. А Кестрел се хилеше злорадо. Сетне изведнъж Мери-Линет осъзна, че те повече нямаше да се бият.

Всички въздъхнаха дълбоко, седнаха и се спогледаха един друг.

„Те наистина са различни от обикновените хора — мислеше си Мери-Линет, докато гледаше сестрите под лунната светлина. — Това е толкова очевидно, когато вече знаеш, че са други.“

Момичетата бяха нечовешки красиви, разбира се. Роан с меките си кестеняви коси и миловидно лице; Кестрел с дивата си красота и златисти очи; Джейд с изящните си черти и коса като звездна светлина. Като Трите грации, но с печата на жестокостта.

— Добре — каза Роан тихо. — Очевидно сме изправени пред ситуация, която трябва да решим някак.

— Ние няма да ви издадем — рече Марк. Той и Джейд се взираха един в друг.

— А на всичко отгоре сега си имаме нашите Ромео и Жулиета — каза Мери-Линет на Роан.

Но почти едновременно с нея Кестрел също се обърна към Роан:

— Каквото и да обещават, откъде да знаем дали можем да им вярваме?

Роан се замисли, обхождайки поляната с поглед. После въздъхна и кимна.

— Има само един изход — рече тя. — Кръвна връзка.

Кестрел повдигна вежди.

— Сериозно ли говориш?

— Какво е това? — попита Мери-Линет.

— Кръвната връзка ли? — Роан изглеждаше безпомощна. — Ами… това е нещо като ритуал за побратимяване. — Виждайки недоумението в очите на Мери-Линет, тя продължи: — Чрез него семействата ни могат да се сродят. Навремето един от предците ни е направил нещо подобно с един род на вещици.

„Вещици — мислеше си Мери-Линет. — О, по дяволите. Значи вещиците съществуват! Чудя се колко още истински неща има, за които не знам?“

— Вампирите обикновено не се погаждат много добре с вещиците — разказваше Роан. — И Хънтър Редфърн, нашият прародител, бил влязъл в истинска кървава разпра с тях през седемнайсети век.

— Но той не можел да има деца — подхвана историята Джейд. — И се нуждаел от помощта на вещица, защото иначе целият род Редфърн щял да си отиде с него. Затова той се помирил с вещиците и изпълнил ритуал по сродяването.

Мери-Линет премига недоумяващо. „Ха-ха!“

— Ето защо ние сме отчасти и вещици. Както и всички от рода Редфърн — обясни Роан с нежния си поучителен глас.

— Баща ни казваше, че точно затова сме толкова непокорни — каза Джейд. — Това е в гените ни. Защото във вещерските семейства жените командват парада.

На Мери-Линет вещиците все повече й харесваха.

— Ха-ха! — каза тя. Марк й хвърли игрив поглед.

— Мисълта ми е, че ние можем да изпълним такава церемония още сега — рече Роан. — По този начин ще станем едно семейство завинаги. И никой от нас няма да може да предаде другия.

— Няма проблем — каза Марк, продължавайки да гледа към Джейд.

— Аз съм съгласна — откликна Джейд и го възнагради с бърза лъчезарна усмивка.

Но Мери-Линет все още мислеше. Това, за което говореше Роан, беше сериозно. Човек не можеше да направи нещо такова просто ей така. Не беше толкова безобидно, колкото да си вземеш бездомно кутре. По-скоро приличаше на сключване на брак. Това беше отговорност за цял живот. И макар тези момичета да не убиваха хора, те убиваха животни. Със зъби!

Но същото правеха и хората. И невинаги, за да се нахранят. Дали да пиеш кръвта на елен беше по-осъдително, отколкото да си направиш обувки от кожата на младо теле?

При това, колкото и да беше странно, Мери-Линет вече чувстваше нещо като близост с трите сестри. През последните няколко минути бе установила по-силна връзка с Роан, отколкото, с което и да е момиче в училище. Симпатията и уважението по един странен начин бяха прераснали в спонтанно доверие.

И освен това, какъв друг избор имаха? Мери-Линет погледна първо към Марк и сетне към Роан. Накрая кимна бавно.

— Добре.

Роан се обърна към Кестрел.

— Значи трябва да взема решение, така ли? — попита Кестрел.

— Не можем да го направим без теб — отвърна Роан. — Знаеш това.

Кестрел погледна настрани. Златистите й очи бяха присвити. Под лунната светлина профилът й беше абсолютно съвършен на фона на тъмнеещите дървета.

— Това означава никога повече да не можем да се върнем у дома. И да се сродим със сганта. Това ще бъде присъдата на Нощния свят.

— Кой е сган? — попита Марк, отклонявайки рязко погледа си от Джейд.

Никой не му отговори.

— Аз и без това не мога да се прибера у дома — каза Джейд с някакво странно чувство за лично достойнство. — Защото се влюбих в смъртен, който не принадлежи към нашата общност. И смятам да му разкажа за Нощния свят. Значи и без това съм мъртва. — Марк понечи да възрази, че Джейд не трябва да поема такива рискове заради него, но миг по-късно тя добави разсеяно: — Както и той, разбира се.

Протестът на Марк остана неизречен.

— Кестрел, ние отидохме твърде далече, за да се върнем — каза Роан.

Кестрел остана загледана в гората още минута. Сетне изведнъж се обърна към останалите и прихна. В очите й имаше нещо диво.

— Добре, да отидем тогава до края — рече тя. — Да им разкажем всичко. Да нарушим всяко правило. Защо не?

Мери-Линет почувства угризение заради онова, което се случваше. Надяваше се, че няма да съжалява за думите си, когато каза:

— И как по-точно се изпълнява тази… церемония?

— С обмяна на кръв. Никога преди не съм го правила, но е просто — обясни Роан.

— Но може да ви се стори донякъде странно — вметна Джейд, — защото след ритуала ще бъдете малко от малко вампири.

— Ще бъдем какво? — попита Мери-Линет, повишавайки неволно глас.

— Съвсем мъничко. — За да покаже нагледно, Джейд приближи палеца и показалеца си, оставяйки между тях миниатюрно разстояние. — Само капчица.

Кестрел завъртя очи към небето.

— Това ще мине след няколко дни — каза тя мрачно и Мери-Линет си отдъхна с облекчение.

— Стига да не бъдете ухапани отново от вампир — добави Роан. — Иначе е абсолютно безопасно. Честна дума.

Мери-Линет и Марк си размениха погледи. Думите вече бяха излишни. Просто трябваше да се подготвят за онова, което предстоеше да се случи. После Мери-Линет въздъхна дълбоко и махна една клонка от папрат от коляното си.

— Добре — каза тя, чувствайки се леко замаяна, но изпълнена с решимост. — Готови сме.

10

Приличаше на ужилване от медуза. Затворила очи, Мери-Линет беше извърнала глава настрани, когато Роан я ухапа по шията. Спомни си за рева на елена. Но болката не беше толкова силна и утихна почти веднага. Усещаше топлия поток на течащата кръв и малко по-късно дойде лека замаяност. Слабост. Но най-интересното беше, че изведнъж като че ли се сдоби с ново сетиво. Тя чувстваше ума на Роан. Беше като да виждаш, но без очи, използвайки някакви други дължини на вълните вместо видимата светлина. Умът на Роан, и по-точно нейното присъствие, имаше топло червен оттенък, като горяща жарава в лагерен огън. Като форма беше овално и мъхесто, подобно на топка от нагорещен газ, която се носи в пространството.

Това ли имаха предвид физиците, когато говореха, че хората притежават аура?

Сетне Роан се отдръпна и всичко свърши. Новото усещане си отиде.

Мери-Линет вдигна механично пръсти към шията си. Мястото беше влажно и леко болезнено.

— Не му обръщай внимание — каза Роан, избърсвайки устните си с палец. — След минута всичко ще мине.

Мери-Линет премигна, чувствайки някаква отпадналост. Погледна към Марк точно когато Кестрел се отдръпна от него. Той изглеждаше добре, може би само малко замаян. Тя му се усмихна, а той повдигна вежди и поклати леко глава.

„Питам се, как ли изглежда умът ми“, помисли си Мери-Линет. Сетне трепна и каза:

— Какво правиш?

Роан беше взела едно клонче и опитваше острия му край с пръст.

— Всеки вид си има материя, която е вредна за него — обясни тя. — За върколаците това е среброто, за вещиците — желязото… а за вампирите — дървото. Това е единственото нещо тук, което може да пробие кожата ни.

— Нямах предвид това. Имах предвид защо — рече Мери-Линет, но вече знаеше защо. Тя видя червените капки кръв, които се появиха върху китката на Роан след оставената от върха на клончето следа.

Обмяна на кръв, бе казала Роан.

Мери-Линет преглътна. Тя не погледна към Марк и Кестрел.

„Аз ще го направя първа и после той ще види, че не е толкова страшно — каза си тя. — Мога да го направя… Мога да го направя. Това е начинът да останем живи.“

Роан я гледаше, протегнала към нея китката си.

„Бакър, кръв и страх“, мислеше си Мери-Линет, чувствайки пристъп на гадене.

Затвори очи и сложи устата си върху китката на Роан.

Топлина. Задоволство. И вкус, който не напомняше за бакър, а беше някак богат и странен. По-късно, когато се опитваше да го опише, онова, което се получаваше, звучеше така: едва доловимо сладък, леко ванилово ухание, усещането е като за коприна, а иначе прилича на водопад.

Впоследствие Мери-Линет имаше чувството, че може да прескача планини.

— О, боже — каза Марк, леко замаян. — Ако можете да бутилирате това нещо, бихте направили милиони.

— Не си първият, на когото му хрумва това — каза Кестрел хладно. — Хората ни преследват заради кръвта ни.

— Ще говорим по-късно — отсече Роан. — А сега да завършим обреда.

Умът на Кестрел беше златист. С блестящи като остриета на кинжал краища, които изпращаха лъчи във всички посоки.

— Стига, Джейд — каза Роан. — Марк, достатъчно. Отделете се един от друг.

Наложи се Роан физически да откъсне Марк от Джейд. На лицето на Марк имаше глуповата усмивка и за миг Мери-Линет се изпълни със завист. Какво ли е да видиш ума на някого, когото обичаш?

Умът на Джейд беше сребрист и изящен като дантела, сложна филигранна сфера като коледно украшение. И когато Мери-Линет спря да пие кръвта на Джейд, отдръпвайки се от нея, тя се чувстваше замаяна и искряща. Сякаш във вените й течеше планински поток.

— Добре — рече Роан. — Ние току-що споделихме кръвта си. — Тя протегна ръка и миг по-късно същото направиха Джейд и Кестрел. Мери-Линет хвърли поглед към Марк и сетне те последваха примера на сестрите. Ръцете на всички се срещнаха като спиците на колело.

— Ние обещаваме да бъдем ваши родственици и винаги да ви подкрепяме и браним — каза Роан и кимна към Мери-Линет.

— Ние обещаваме да бъдем ваши родственици — поде бавно Мери-Линет — и винаги да ви подкрепяме и браним.

— Това е всичко — каза простичко Роан. — Сега ние сме семейство.

— Хайде да се прибираме — предложи Джейд.

Преди това обаче трябваше да допогребат леля Опал. Мери-Линет гледаше как Роан разпилява борови иглички върху гроба й.

— Вие наследявате и нашите кръвни вражди — каза Кестрел на Мери-Линет с приятен глас. — Което означава, че трябва да ни помогнете да разберем кой я е убил.

— Опитвам се да разбера това от самото начало — сподели Мери-Линет.

Еленът остана да лежи на предишното си място. Роан го погледна и каза:

— В гората има много животни. Той ще им послужи за храна.

„Да, такъв е животът“, мислеше си Мери-Линет, докато вървяха през поляната. Тя хвърли поглед през рамо и за миг й се стори, че видя там някаква сянка и проблясването на зеленикаво оранжеви очи на нивото на собствените й очи. Създанието беше твърде голямо, за да е койот.

Мери-Линет отвори уста да каже на другите… и сянката вече я нямаше.

„Може би ми се привиждат разни неща? Чувствам очите си някак особени. Всичко изглежда твърде ярко.“

Всичките й сетива като че ли бяха изострени. Затова излизането от гората беше по-лесно, отколкото влизането в нея. Марк и Джейд не вървяха ръка за ръка, защото така щеше да им е трудно, но всеки път, когато на пътя им се изпречеше някакво препятствие, те си помагаха един на друг.

— Щастлив си, нали? — попита тихо Мери-Линет брат си, когато в един момент се озова до него.

Той се усмихна глупаво и смутено под бялото сияние на луната.

— Да… Мисля, че да. — И малко по-късно добави: — Не знам точно как да го опиша, но имам чувството, че съм свързан по някакъв начин с Джейд. Тя може да надникне вътре в мен, не вижда само онова, което е на повърхността. И ме харесва. Никой друг не се е отнасял така с мен… освен теб.

— Радвам се за теб.

— Слушай — рече той. — Мисля, че трябва да намерим някой за теб. В околността има доста момчета…

Мери-Линет изсумтя презрително.

— Марк, ако искам да общувам с някого, ще го направя. Не се нуждая от ничия помощ.

Той отново й се усмихна смутено.

— Извинявай.

Но Мери-Линет се беше замислила. Тя, разбира се, искаше да намери някой, който да я приема безрезервно. Някой, който да дели всичко с нея. Това беше мечтата на всекиго. Но за колко хора тя се сбъдваше?

И в околността не живееха чак толкова много момчета… Тя се улови, че мисли отново за Джереми Лавет. За неговите мили кафяви очи…

Мери-Линет не можа да задържи картината в ума си. Тя непрекъснато чезнеше и за неин ужас там се появяваха едни други очи, които проблясваха в синьо, златно или сиво, в зависимост от светлината, която отразяваха.

О, боже, не!

Аш беше последният човек, който би я разбрал. И тя не искаше да дели дори автобусна седалка с него, камо ли живота си.

* * *

— Онова, което искам да знам, е, кой ви направи вампири? — попита Марк. Те се бяха разположили на огромните, тромави, викториански дивани и кресла във всекидневната на фермата Бърдок. Роан беше напалила огън в камината. — Старата дама ли стои зад това? Вашата леля?

— Никой не стои зад това — отвърна Джейд, изглеждайки обидена. — Ние не сме създадени вампири. Ние сме ламия. — Тя произнесе думата на срички: Ла-Ми-Я.

Марк завъртя глава към нея.

— Аха. И какво е това?

— Това сме самите ние. Вампири, които могат да имат деца, да ядат, да пият, да остаряват, ако искат, и да имат семейства. Най-добрите възможни вампири.

— Става дума за раса от вампири — поясни Кестрел. — По същество има два вида вампири, разбираш ли? Едните първоначално са били хора и после са претърпели метаморфоза след ухапване от вампир. А другите са родени вампири. Каквито сме ние. Нашият вид води началото си… е, да речем много, много отдавна.

— Безкрайно отдавна — намеси се отново Джейд. — Ние сме от рода Редфърн. Възникнали сме още в праисторически времена.

Мери-Линет премигна в недоумение.

— Но вие трите не сте от праисторически времена, нали?

Роан сподави смеха си.

— Аз съм на деветнайсет, Кестрел е на седемнайсет, а Джейд на шестнайсет. Ние все още не сме спрели да растем.

Кестрел погледна към Мери-Линет:

— На колко години ти изглеждаше нашата леля?

— Ами, на около седемдесет, седемдесет и пет, предполагам.

— Когато я видяхме за последен път, тя изглеждаше може би на четирийсет — каза Кестрел. — Това беше преди десет години, когато тя напусна нашия остров.

— Но в действителност тогава тя е била на седемдесет и четири години — рече Роан. — Ето какво се случва с нас, когато спрем да задържаме процеса на стареене — старостта ни застига изведнъж.

— Което може да се окаже доста интересно, ако си живял пет или шестстотин години — коментира сухо Кестрел.

— А този остров, от който идвате… — поде Мери-Линет. — Това ли е Нощният свят.

Роан я погледна сепнато.

— О, не, това е просто един безопасен град. Нали разбираш, място, обитавано от нашата раса, където няма никакви човешки

същества. Основал го е Хънтър Редфърн през шестнайсети век, за да имаме кътче, където да се чувстваме сигурни.

— Единственият проблем е — каза Кестрел, при което златните й очи проблеснаха, — че всички там живеят така, както са живели през шестнайсети век. И спазват строгото правило, че никой не може да напуска това място, освен някои мъже и момчета, на които имат пълно доверие.

„Такива като Аш, предполагам“, помисли си Мери-Линет. И тъкмо щеше да го каже, когато Роан заговори отново.

— И затова ние избягахме. Не искахме да се омъжваме тогава, когато ни заповяда баща ни. Искахме да видим света на хората. Искахме да…

— … да ядем шоколад и чипс — припя радостно Джейд. — Да разглеждаме модни журнали, да носим джинси и да гледаме телевизия.

— Когато леля Опал напусна острова, тя не каза на никого къде отива, освен на мен — рече Роан. — Каза ми, че отива в един малък град на име Брайър Крийк, където семейството на съпруга й било построило къща преди сто и петдесет години.

Мери-Линет прокара пръсти по копринените пискюли на тревисто зелената възглавница.

— Добре, но къде е Нощният свят тогава?

— О… той не е място… — неуверено каза Роан. — Той е… всъщност, трудно е да се обясни какво точно е той — рече тя. — Вие дори не би трябвало да знаете, че той съществува. Първите два закона на Нощния свят гласят, че никога не трябва да позволяваме на хората да научат за него… и никога да не се влюбваме в човешко същество.

— А Джейд току-що наруши и двата — промърмори Кестрел.

Джейд обаче изглеждаше доволна от себе си.

— Наказанието за онзи, който ги престъпи, е смърт — за всеки замесен — обясни Роан. — Но… сега ние сме едно семейство. Така че слушайте. — Тя си пое дълбоко въздух. — Нощният свят е нещо като тайно общество. Не само на вампири. А също и на вещици, върколаци и шейпшифтъри. Това са неговите обитатели. Ние сме навсякъде.

„Навсякъде? — мислеше си Мери-Линет. — Това беше плашеща мисъл, но в същото време любопитна. Значи там някъде имаше цял един непознат свят, за който никога не беше подозирала. Област, която

можеше да изследва, толкова чужда, колкото и галактиката Андромеда.“

Марк не изглеждаше особено разтревожен от новината, че навсякъде има вампири. Той се усмихваше на Джейд, облегнал лакът на облегалката на тъмнозелената кушетка.

— Значи ти можеш да четеш мисли? Можеш ли да ми кажеш какво мисля сега?

— Сродните души могат да четат мислите един на друг без никакво усилие — отговори Джейд уверено.

„Сродни души…“ На Мери-Линет й се прииска да сменят темата. Чувстваше се неловко и някак неприятно.

— Предпочитам да спреш да говориш за това — обърна се Роан към Джейд. — Онова, което имаш ти, е много по-ценно от това да срещнеш сродна душа. Когато се влюбиш в някого, ти най-напред откриваш човека, когото обичаш. При сродните души нещата стават неволно — дори не е необходимо да харесваш човека, който се е оказал твоята сродна душа. Двамата можете да сте съвършено неподходящи във всяко едно отношение — да принадлежите на различен биологичен вид, да сте различни по характер или по възраст. Но когато срещнеш своето духовно съответствие, ти знаеш, че никога повече няма да бъдеш щастлив без него.

Мери-Линет се чувстваше все по-неприятно и повече не можеше да мълчи.

— А какво става, когато срещнеш своята сродна душа и разбереш, че не искаш да бъдеш с нея? — обърна се тя към Роан, откривайки, че гласът й е някак странен и глух. — Има ли начин да се отървеш от нея?

Настъпи мълчание. Мери-Линет видя всички да се извръщат към нея.

— Никога не съм чувала за такъв случай — отговори бавно Роан. Кафявите й очи се взираха изпитателно в Мери-Линет. — Но мисля, че можеш да потърсиш помощ от вещица, ако имаш такъв проблем.

Мери-Линет преглътна. Очите на Роан бяха ласкави и дружелюбни и Мери-Линет бе обзета от странната нужда да поговори с някого. Някой, който би я разбрал.

— Роан…

Но тя не можа да продължи. Роан, Кестрел и Джейд изведнъж погледнаха към входната врата — като котки, които бяха чули нещо, което е недоловимо за хората. Миг по-късно обаче Мери-Линет също го чу. Туп, туп, туп… Някой ходеше по предната веранда. И сетне глух тътен.

— Хей, там има някой — каза Джейд и преди Марк да успее да я спре, тя бе скочила на крака, отправяйки се към входната врата.

11

— Джейд, почакай малко! — извика Марк.

Джейд, разбира се, не почака нито секунда. Но тя не можа да отвори веднага резето на входната врата и Мери-Линет чу как стъпките по верандата се забързаха — неизвестният посетител бягаше.

Джейд отвори рязко вратата, втурна се към верандата и изпищя. Мери-Линет побърза да й се притече на помощ и видя, че Джейд е стъпила в една от дупките на верандата, където липсваха дъски. Всеки, който не знаеше за тях, попадаше в този капан, но не заради това бе изкрещяла тя.

Причината беше козата.

— О, боже — рече Марк. — О, боже… кой би направил това!

Мери-Линет хвърли само един бърз поглед и почувства нещо като парене в гърдите и ръцете си — ужасно мъчително усещане. Белите й дробове сякаш се свиха и дъхът й секна.

Пред очите й притъмня.

— Да я внесем вътре — нареди Роан. — Джейд, добре ли си?

Джейд дишаше на пресекулки и като че ли хълцаше. Тя се чувстваше точно както и Мери-Линет. Марк се наведе над нея, за да й помогне да измъкне крака си от дупката.

Роан и Кестрел вдигнаха козата, хващайки я за краката. Мери-Линет отстъпваше назад към къщата, стиснала зъби върху вече прехапаната си устна. Отново усети в устата си вкус на бакър.

Сложиха козата върху един старомоден ориенталски килим в преддверието, което водеше към всекидневната. Неравното дишане на Джейд премина в хлипане.

— Това е Етил — каза Мери-Линет и също се разхълца.

Тя коленичи до Етил. Козата беше чисто бяла, с миловидна главичка и широко чело. Мери-Линет протегна ръка и докосна леко едното й копито. Тя беше помогнала на госпожа Бърдок да го подрежат с градинарските ножици.

— Тя е мъртва — отбеляза Кестрел. — Сега й е все едно. — Мери-Линет вдиша бързо глава. Лицето на Кестрел беше спокойно и равнодушно. Шокирана от думите й, на Мери-Линет й се стори, че под кожата й запълзяват мравчици.

— Да извадим тези неща — каза Роан.

— Кожата е вече съсипана — рече Кестрел.

— Кестрел, моля те…

Мери-Линет се изправи.

— Кестрел, млъкни!

Настъпи мълчание. И за удивление на Мери-Линет мълчанието продължи. Кестрел не каза нищо в отговор.

Мери-Линет и Роан започнаха да изваждат заострените дървени пръчки от тялото на козата.

Някои бяха малки, колкото клечки за зъби. Други бяха с дължината на пръстите на Мери-Линет, дебели колкото шиш за печене на месо и тъпи в единия край. „Онзи, който е направил това, е бил силен — помисли си Мери-Линет. — Достатъчно силен, за да пробие кожата на коза с тези трески.“

Още и още… Те бяха стотици по тялото на Етил и в момента тя приличаше на голям таралеж.

— Не е имало силно кървене — каза Роан тихо. — Това означава, че е била мъртва, когато е сторено това. И виж тук. — Тя докосна нежно шията на Етил. — На посоченото място бялата козина беше тъмночервена. „Също като при елена“, помисли си Мери-Линет.

— Някой я е порязал по шията или я е ухапал — рече Роан. — Вероятно всичко е станало бързо и кръвта й е изтекла. Не като при…

— Не като при кого? — каза Мери-Линет.

Роан се поколеба. Тя погледна към Джейд, която подсмъркна и избърса носа си в рамото на Марк.

Роан срещна отново погледа на Мери-Линет.

— Като при чичо Ходж. — Тя наведе пак глава, извади още една пръчка и я прибави към увеличаващата се купчина. — Чичо Ходж беше убит по същия начин от Старейшините. Само че е бил жив, когато са го направили.

За момент Мери-Линет не можа да каже нищо. Сетне попита:

— Защо?

Роан извади още две клечки, лицето й беше сдържано и напрегнато.

— Заради това, че е разказал на човек за съществуването на Нощния свят.

Мери-Линет седна на петите си и погледна към Марк.

Марк седеше на пода, притиснал Джейд до себе си.

— Точно затова леля Опал напусна острова — обясни Роан.

— А сега някой я е убил с кол — каза Кестрел. — И освен това някой е убил козата й по същия начин, по който беше убит чичо Ходж.

— Но кой? — попита Мери-Линет.

Роан поклати глава.

— Някой, който знае за вампирите.

Сините очи на Марк бяха станали по-тъмни и някак изцъклени.

— По-рано споменахте за някакъв ловец на вампири — каза той.

— Според мен това е отговорът на загадката — вметна Кестрел.

— Добре, но кой наоколо би могъл да бъде ловец на вампири? И какви са тези ловци на вампири?

— Точно в това е проблемът — каза Роан. — Нямам представа как могат да бъдат разпознати. Дори не съм сигурна, че вярвам в съществуването на ловци на вампири.

— Предполага се, че това са човешки същества, които са научили за Нощния свят — обади се Джейд, избърсвайки сълзите си с длани. — И те не могат да накарат другите хора да им повярват за нас… Или може би не искат другите хора да научат за нас. Затова ни преследват. Опитвайки се да ни избият един по един. Смята се, че те знаят за Нощния свят толкова, колкото и Нощните хора.

— Искаш да кажеш, че е възможно да знаят как е бил екзекутиран чичо ви? — попита Мери-Линет.

— Да, но това не е някаква голяма тайна — каза Роан. — Имам предвид, че не е необходимо да знаеш специално за чичо Ходж, за да предположиш как са постъпили с него. Това е традиционният метод за екзекуции при вампирите ламия. Няма почти никакви други начини да убиеш вампир, освен намушкване с кол и изгаряне.

Мери-Линет се замисли. Тази нишка нямаше да ги отведе далече. Кой би искал да убие една стара дама и нейната коза?

— Роан? Защо леля ти гледаше кози? Тоест, винаги съм си мислила, че е заради млякото, но…

— По-скоро е било заради кръвта — отвърна Роан спокойно. — Щом е изглеждала толкова стара, колкото казваш, тя вероятно не е можела да ходи в гората на лов.

Мери-Линет се загледа отново в козата, опитвайки се да намери някакви други ключове към загадката. Да бъде точен и безпристрастен наблюдател, какъвто би трябвало да бъде един истински детектив. Когато погледът й се спря на муцуната на Етил, тя премигна и се наведе напред.

— Аз… има нещо в устата й.

— Шегуваш се! — рече Марк.

Мери-Линет само махна към него с ръка.

— Не мога да… трябва ми нещо, с което… Почакайте малко. — Тя изтича в кухнята и отвори едно чекмедже. Грабна един богато украсен нож от чисто сребро и се втурна обратно към всекидневната.

— Така — изсумтя тя, докато се опитваше да разшири малко разстоянието между челюстите на Етил. В устата й наистина имаше нещо, нещо като цвете, но черно. Тя бръкна вътре и го извади.

— Мълчанието на козите — промърмори Марк.

Мери-Линет не му обърна внимание, докато разглеждаше полуразложеното цвете в ръцете й.

— Прилича на ирис, но е напръскан с черна боя.

Джейд и Роан се спогледаха мрачно.

— Е, добре, значи, всичко това има нещо общо с Нощния свят — каза Роан. — Ако преди не бяхме сигурни, сега вече няма съмнение. Черните цветя са символите на Нощния свят.

Мери-Линет остави прогизналия ирис на пода.

— В смисъл?

— Ние ги носим, за да се познаваме един друг. Нали разбираш, върху пръстени, игли за вратовръзки, дрехи и други такива неща. Всеки вид си има свое цвете, а освен това има и цветя, които означават принадлежност към даден клуб или семейство. Вещиците използват черни далии, върколаците черни напръстници, а създадените вампири черни рози…

— А има и една верига от клубове, които носят името „Черният ирис“ — каза Кестрел, присъединявайки се към другите. — Знам това, защото Аш членува в такъв.

— Аш… — каза Джейд, взирайки се в Кестрел с големите си зелени очи.

Мери-Линет седеше като вкаменена. Нещо непрестанно гложде ше ума й. Нещо, свързано с черно цвете…

— О, боже — каза тя. — О, боже… аз познавам човек, който носи пръстен с черно цвете на него.

Всички завъртяха глави към нея.

— Кой е той? — попитаха Марк и Роан почти едновременно. Не беше сигурно кой от тях изглежда по-изненадан.

Известно време в Мери-Линет се водеше някаква вътрешна борба.

— Джереми Лавет — отвърна тя накрая, не много уверено.

Марк направи гримаса.

— Този особняк! Той живее сам в една каравана в гората и миналото лято… — Гласът на Марк изведнъж заглъхна, устата му увисна отворена и когато заговори отново, тонът му се беше променил: — Миналото лято там намериха труп.

— Можете ли да кажете дали някой принадлежи на Нощния свят, когато го срещнете? — попита тихо Мери-Линет, обръщайки се към Роан.

— Ами… — поде неуверено Роан. — Не и със сигурност. Ако той умее да прикрива мислите си, по-скоро не… Можем да го стреснем и да го накараме да се издаде по някакъв начин, но няма гаранция, че ще успеем.

Марк се облегна назад.

— О, страхотно! Лично аз мисля, че от Джереми би се получил чудесен обитател на Нощния свят. А това важи също и за Вик Кимбъл и Тод Ейкърс.

— Тод — каза Джейд. — Чакайте малко… — Тя взе една от по-малките клечки, които бяха забити в козата и се вгледа в нея.

Роан погледна Мери-Линет.

— При всяко положение трябва да отидем и да видим твоя приятел Джереми. Най-вероятно ще се окаже, че той е напълно невинен. Понякога хората успяват да откраднат някои от нашите пръстени и игли и тогава настъпва голямо объркване. Особено когато се появят в някой от клубовете ни…

Мери-Линет не беше толкова уверена в това. Имаше много, много лошо предчувствие. Самотата на Джереми, отказът му да общува, с когото и да е в училище, дивата му и екзотична красота, лекотата на движенията му… Да, всичко това водеше до едно-единствено заключение. Тя най-накрая беше разбудила загадката около Джереми Лавет и откритието й никак не я зарадва.

— Добре — рече Кестрел, — ще отидем да се срещнем с този Джереми. Ами Аш?

— Какво за него? — каза Роан, изваждайки последната клечка от тялото на козата. Сетне нежно я зави с края на килима като с плащаница.

— Нима не разбираш? — възкликна Кестрел. — Това цвете е емблема на неговия клуб. Значи може да го е направил някой от приятелите му, които членуват в него.

— Ъ-ъ… съжалявам, че започвам да звуча като развалена плоча — рече Марк. — Но нямам представа за какво говорите. Кой е Аш?

Трите сестри го погледнаха. Мери-Линет извърна глава. След като бе имала толкова много възможности, сега щеше да прозвучи изключително странно, ако споделеше нехайно, че вече се е срещала с Аш. При това на два пъти. Но вече нямаше избор. Трябваше да си признае.

— Нашият брат — обясни Кестрел.

— Той е луд — каза Джейд.

— Аш е единственият от нашето семейство, който може би знае, че сме тук, в Брайър Крийк — добави Роан. — Той ме видя да давам едно писмо на Крейн Линдън, който трябваше да напусне острова. Но не мисля, че забеляза адреса на леля Опал на плика. Аш по принцип не се интересува много от неща, които не го засягат пряко.

— Това е меко казано — рече Джейд. — Аш се интересува единствено от Аш. Той е завършен егоист.

— За него съществуват само момичета и забави — каза Кестрел с усмивка, от която Мери-Линет не разбра дали тя одобряваше поведението му, или не. — И ловът.

— Той не харесва хората — допълни Джейд. — Ако не обичаше да преследва смъртни момичета и да си играе с тях, вероятно щеше да крои планове как да заличи човешката раса и да завладее света.

— Бива си го този ваш брат — отбеляза Марк.

— Е, той е малко консервативен — призна Роан. — В политически смисъл. А в личен план е…

— Развратник — подсказа й Кестрел, повдигайки вежди.

— Меко казано — съгласи се Джейд. — Има само едно нещо, което иска от смъртните момичета, когато си набележи някое от тях… Искам да кажа, освен колите им.

Сърцето на Мери-Линет се блъскаше в гърдите й. С всяка следваща секунда й ставаше все по-трудно да заговори. И всеки път, когато си поемеше дъх да каже нещо, някой я изпреварваше.

— Чакайте малко, нима смятате, че той е направил това? — попита Марк.

— Аз не бих изключила тази възможност — каза Кестрел и Джейд кимна енергично.

— Но това е собствената му леля! — възкликна Марк.

— Той не би се поколебал да го направи, ако е застрашена честта на семейството — каза Кестрел.

— Да, но вие пропускате едно нещо — отбеляза Роан. — Аш не е тук. Той е в Калифорния.

— Не, той е тук — каза Аш нехайно от другия край на всекидневната.

12

И в този момент се случи нещо изключително интересно. Най-накрая Мери-Линет видя сестрите да правят всичко онова, което бе очаквала да види по-рано в гората: фучене, застрашителни звуци и хищно извити пръсти. Също като на кино.

Само че, когато фучаха вампири, всичко беше съвсем реално. Те изглеждаха като истински котки, а не като човек, който имитира котка. Трите момичета скочиха на крака, заеха позиция и се приготвиха за бой.

Нямаше никакви свирепи физиономии. Но зъбите на Джейд и Кестрел сега бяха дълги и красиво извити като на котка, а върховете им се врязваха леко в долните им устни.

Имаше и още нещо. Очите им се бяха променили. Сребристозелените очи на Джейд бяха станали още по-сребърни. Златните очи на Кестрел бяха придобили блясъка на жълт скъпоценен камък и напомняха на очите на ястреб. Дори очите на Роан излъчваха някаква тъмна светлина.

— О, боже — прошепна Марк. Той стоеше до Джейд, гледайки ту към нея, ту към Аш.

— Здрасти — каза накрая Аш.

„Не гледай към него“, повтаряше си Мери-Линет. Сърцето й биеше бясно, а коленете й трепереха. „Привличане на частици и античастици“, помисли си тя, припомняйки си един урок по физика от миналата година. Но имаше и още едно друго, по-кратко определение за онова, което се случваше, и колкото и да не искаше да го приеме, тя не можеше да го пропъди от ума си.

Сродни души.

„О, боже, наистина не искам това! Моля те, моля те, господи, нека това да не е истина. Аз искам да открия супернова и да изучавам мини-квазерите в обсерватория за гама-лъчи. Искам да бъда онази, която ще намери отговор на загадката къде е цялата тъмна материя във вселената.

Не желая това!

Това би трябвало да се случи на някоя като Бъни Мартен, която по цял ден мечтае да изживее нещо романтично.“

А единственото нещо, за което Мери-Линет мечтаеше, беше да срещне някого, който да я разбере…

„… Да разбере нощта с теб“, прошепна един далечен глас в съзнанието ѝ.

А вместо това се беше натъкнала на създание, което извикваше ужас у собствените си сестри.

Това беше самата истина. Точно затова те стояха готови за бой и издаваха заплашителни звуци. Дори Кестрел се боеше от него.

В момента, в който Мери-Линет осъзна това, гневът прогони страха и смущението, които я изпълваха до този момент. Каквото и да изпитваше към Аш, тя не се страхуваше от него.

— Ти никога ли не чукаш? — попита Мери-Линет и тръгна към него с големи крачки.

Налагаше се да помогне на семейството си. И Джейд, и Кестрел протегнаха ръце към нея, за да не ѝ позволят да се приближи до брат им, но не можаха да я спрат.

Аш я гледаше предпазливо.

— О, това си ти — каза той без особен ентусиазъм.

— Какво правиш тук?

— Това е къщата на чичо ми?

— Това е къщата на леля ти и никой не те е канил тук.

Аш погледна сестрите си. На Мери-Линет ѝ се стори, че вижда мислите, които прелитаха в ума му: „Бяха ли ѝ разказали вече те за Нощния свят? Но дори и да не бяха го направили, можеха да се издадат с поведението си. Повечето смъртни момичета обикновено не фучаха по този начин.“

Аш вдигна пръста си във въздуха.

— Добре, а сега слушайте.

Мери-Линет го ритна през пищялите. Знаеше, че е неуместно, знаеше, че е непредизвикано от нищо, но не можа да се удържи. Просто трябваше да го направи.

— О, за бога — възкликна Аш, отскачайки назад. — Да не си полудяла?

— Да, тя е луда — рече Марк, който изостави Джейд и побърза да се притече на помощ на сестра си. — Всички знаят, че е луда. Просто си е такава. — Той отстъпваше назад, теглейки Мери-Линет за ръката. И от време на време я поглеждаше така, сякаш току-що беше съблякла всичките си дрехи, за да танцува мамбо.

По същия начин я гледаха и Кестрел, и Джейд. Техните лица вече бяха възвърнали обичайния си вид и зъбите им се бяха прибрали. Те никога не бяха виждали някой да се държи така с брат им. Още по-малко някой смъртен.

Ако момичетата имаха свръхчовешки сили, Аш със сигурност беше по-силен от тях. Той вероятно можеше да убие Мери-Линет с един-единствен удар.

Въпреки това тя не можеше да се владее. Не се боеше от него, само от себе си и от това глупаво особено чувство в стомаха си. От начина, по който коленете й се подкосяваха…

— Ще й каже ли някой най-накрая да престане да прави това? — каза Аш.

Кестрел и Джейд погледнаха въпросително към Мери-Линет. Тя на свой ред сви рамене, дишайки учестено.

Видя, че Роан също я гледа, макар и не чак с такова изумление. Роан изглеждаше разтревожена, изненадана и натъжена.

— Вие сте се срещали — отбеляза тя.

— Трябваше да ви кажа по-рано — рече Мери-Линет. — Той дойде вкъщи. Разпитваше моята мащеха за вас и приятелите ви. Каза, че трябвало да ги одобри, защото бил главата на семейството.

И трите момичета погледнаха Аш с присвити очи.

— Значи не пристигаш сега — каза Кестрел. — От колко време си тук?

— И какво по-точно правиш тук — попита тихо Роан.

Аш пусна ритнатия си крак.

— Не може ли просто да седнем и да поговорим като разумни хора?

Всички погледнаха към Мери-Линет. Тя си пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои. Все още чувстваше цялата си кожа като наелектризирана, но сърцето й биеше по-бавно.

— Добре — каза Мери-Линет и се постара да изглежда нормално, за да разберат, че временното й умопомрачение е отминало.

Когато се настани на кушетката, Марк прошепна в ухото й.

— Трябва да призная, че никога не съм те виждал да се държиш толкова незряло. Гордея се с теб.

„Дори и големите сестри понякога имат нужда да се държат неразумно“, помисли си Мери-Линет, сетне потупа брат си по рамото и се облегна уморено назад.

Аш седна на един плюшен стол. Роан и Кестрел се настаниха до Мери-Линет, а Марк и Джейд деляха един ориенталски диван.

— Добре — каза Аш. — Може би първо да се запознаем? Предполагам, че това е брат ти.

— Марк — рече Мери-Линет. — Марк, това е Аш.

Марк кимна. Той и Джейд се държаха за ръка. Мери-Линет видя очите на Аш да се свеждат към сплетените им пръсти, но лицето му остана безизразно.

— Добре — каза Аш, поглеждайки към Роан. — Дойдох тук, за да ви отведа обратно вкъщи, където липсвате ужасно на всички.

— Как ли пък не — каза Джейд, изсумтявайки презрително.

— Ами ако не искаме да бъдем отведени? — попита Кестрел, показвайки за кратко зъбите си.

Мери-Линет се изненада от реакцията на Аш, който не се усмихна в отговор. Той вече не изглеждаше ленив, ироничен или самодоволен. По-скоро приличаше на някой, който е дошъл да свърши някаква работа.

— Ние не можем да се върнем вкъщи, Аш — рече Роан. Тя дишаше учестено, но брадичката й беше вирната високо във въздуха.

— Но все пак ще трябва да го направите. Защото иначе ще има някои доста драстични последствия.

— Ние знаехме за това, когато заминавахме — каза Джейд също толкова хладно, колкото и Роан. Нейната брадичка също беше вирната високо във въздуха.

— Е, добре, но не мисля, че сте претеглили добре нещата. — Този път гласът на Аш прозвуча малко по-остро.

— По-скоро ще умрем, отколкото да се върнем — заяви Джейд.

Кестрел я погледна бързо, повдигайки леко едната си вежда.

— О, добре… ще имам това предвид — отвърна Аш напрегнато. Сетне лицето му се смрачи. Сега той изглеждаше много по-решителен,

отколкото Мери-Линет смяташе, че е по силите му. Вече не приличаше на едър светъл котарак, а по-скоро на голям, изящен, блед тигър.

— Сега ме чуйте добре — каза той. — Има няколко малки подробности, които не разбирате и аз нямам време да си играя игрички. Какво ще кажете да отпратим малките ви приятели вкъщи и после да си поприказваме по семейному.

Мери-Линет сви ръцете си в юмруци. Марк притисна силно към себе си Джейд, която го отблъсна леко с лакът.

— Може би така наистина ще бъде по-добре — каза тя намръщено.

— Няма да те оставя — отвърна Марк.

Роан прехапа устни.

— Марк…

— Няма да си тръгна. Не се опитвайте да ме защитите. Той не е глупав, рано или късно ще разбере, че знаем за Нощния свят.

Роан неволно затаи дъх. Изражението на Кестрел не се промени нито за момент, но мускулите й бяха напрегнати, сякаш беше готова за бой. Очите на Джейд бяха станали сребърни. Мери-Линет седеше съвършено неподвижно.

Всички гледаха към Аш. А Аш гледаше към тавана.

— Знам, че знаете — каза той с убийствено спокойствие. — Просто се опитвам да ви разкарам оттук, глупаво момче, преди да разбера колко точно знаете.

Сестрите не откъсваха поглед от Аш. Мери-Линет отвори уста да каже нещо, но после се отказа.

— Мислех, че не харесваш хората — рече Марк.

— Така е. Аз ги мразя — отвърна Аш със свиреп ентусиазъм.

— Тогава защо искаш да ме пуснеш да си вървя?

— Защото, ако убия теб, ще трябва да убия и сестра ти — съобщи му Аш с усмивка, която би била съвършено подходяща за партито на Лудия шапкар.

— И какво от това? Тя те ритна!

Този път отговорът на Аш не дойде толкова бързо:

— Да… е, може и да си променя решението всеки момент.

— Не, чакай — намеси се Джейд. Тя седеше на дивана, свила под себе си крака, и се взираше в брат си с ожесточение. — Това е доста странно. Защо изведнъж се загрижи толкова много за смъртните?

Аш не каза нищо, гледайки ядно към камината.

Роан беше тази, която изрече истината тихо:

— Защото са сродни души.

За момент настъпи тишина, сетне последва взрив от възклицания и всички заприказваха едновременно.

— Какво са? Искаш да кажеш като мен и Джейд?

— О, Аш това е страхотно! Да можеше баща ни да бъде тук, за да види това.

— Аз нямам вина за това — извика Мери-Линет. Тя видя, че всички се извръщат към нея и разбра, че очите й са пълни със сълзи.

Роан се пресегна зад Кестрел и сложи ръка на рамото на Мери-Линет.

— Искаш да кажеш, че това е вярно! — възкликна Марк, гледайки ту към сестра си, ту към Аш.

— Да… предполагам, че е вярно. Макар да не знам какво точно означава това — рече Мери-Линет, опитвайки се да спре сълзите си.

— Вярно е — потвърди Аш мрачно. — Но това не означава, че оттук произтича нещо.

— О, в това си абсолютно прав! — възкликна Мери-Линет, приветствайки вътрешно повода за нов сблъсък.

— Затова по-добре си съберете играчките и да си вървим вкъщи — каза Аш, обръщайки се към сестрите си. — Предлагам ви да забравим за това и ще приемем, че никога не се е случвало.

Роан го наблюдаваше, клатейки леко глава. В очите й имаше сълзи, но тя се усмихваше.

— Никога не съм допускала, че може да чуя нещо такова от теб — рече тя. — Променил си се много… Просто не мога да повярвам.

— Аз също не мога да повярвам — каза Аш унило. — Може би е сън.

— Но сега ти трябва да признаеш, че човешките същества не са сган. Защото не можеш да бъдеш сродна душа с една представителка на сганта.

— Да, добре. Хората са страхотни. Всички сме на едно мнение по този въпрос. А сега да си вървим вкъщи.

— Когато бяхме деца, ти беше такъв, какъвто си сега — каза Роан. — Преди да започнеш да се държиш така, все едно си по-добър от всички останали. Винаги съм знаела, че в повечето случаи това

беше просто поза, зад която се опитваше да скриеш страха си. И винаги съм била убедена, че не вярваше в онези отвратителни неща, които говореше. Дълбоко в себе си ти все още си онова мило малко момче, Аш.

За първи път тази вечер на лицето на Аш се появи характерната му ослепителна усмивка.

— Не бъди толкова сигурна.

Мери-Линет бе изслушала този разговор, чувствайки се все по-разколебана и слаба. За да прикрие това, тя каза на Роан.

— Не мисля, че леля ти Опал е била на същото мнение.

Аш се надигна, без да става от стола си.

— Хей, а къде е старата вещица, между другото? Трябва да си поговоря с нея, преди да тръгнем.

Последвалото мълчание като че ли щеше да се проточи цяла вечност.

— Аш… нима не знаеш? — промълви Роан.

— Разбира се, че знае. Десет към едно, че той го е направил — рече Кестрел.

— Какво трябва да знам? — попита Аш, губейки търпение с всяка следваща секунда.

— Леля ви е мъртва — каза му Марк.

— Някой я е намушкал с кол — добави Джейд.

Аш обходи стаята с поглед. Изразът на лицето му издаваше подозрението му, че всичко това е може би някаква шега.

„О боже! — мислеше си Мери-Линет, вцепенена. — Когато е изплашен и смутен, той изглежда толкова безпомощен. И уязвим. Почти като човек.“

— Някой… е убил… леля Опал. Да не ме е излъгал слухът?

— А ти да не искаш да кажеш, че не знаеш това? — попита Кестрел. — Какво прави, между другото, тази нощ?

— Блъсках си главата в една скала — отвърна Аш. — После ви търсих. А когато влязох тук, вие тъкмо говорехте за мен.

— А да си се натъкнал на някакви домашни животни тази вечер? Например кози?

Аш изгледа Кестрел продължително и недоверчиво.

— Сит съм, ако това имаш предвид. И за целта не съм използвал кози. Какво общо има това с леля Опал?

— Мисля, че трябва да му я покажем — рече Роан.

Роан беше тази, която стана и отгърна края на килима от тялото на козата. Аш заобиколи кушетката, за да я види какво прави. Мери-Линет се извърна, за да може да наблюдава лицето му.

Той трепна, но бързо се овладя.

— Виж какво намерихме в устата на козата — каза Роан тихо.

Аш взе предпазливо черното цвете.

— Ирис. Е, и?

— Да си бил наскоро в твоя клуб? — попита Кестрел.

Аш я погледна уморено.

— Ако съм го направил, защо ми е да оставям толкова очевидна улика?

— Може би, за да е ясно, че ти си го направил.

— Не е необходимо да убивам кози, за да съобщя нещо на някого. Аз мога да говоря, както ти е известно.

Кестрел не изглеждаше особено впечатлена от отговора му.

— Може би си разчитал по този начин съобщението ти да има по-голям ефект.

— Приличам ли ти на идиот, който би си губил времето да си прави възглавничка за топлийки от коза?

— Не, не мисля, че си го направил ти — обади се Роан с присъщия си спокоен тон. — Но някой все пак го е направил. Вероятно същият, който е убил и леля Опал. И ние се опитваме да разберем кой.

— Е, добре, кого подозирате?

Всички погледнаха към Мери-Линет и тя извърна глава.

— Има един главен заподозрян — намеси се Марк. — Казва се Джереми Лавет. И той е истински…

— Той е просто едно тихо момче — прекъсна го Мери-Линет. Ако някой трябваше да опише Джереми, това беше тя. — Познавам го още от основното училище и никога не бих повярвала, че е в състояние да причини зло на една възрастна дама или на козата й.

— Но чичо му беше луд — упорстваше Марк. — И освен това съм чувал разни неща за семейството му…

— Никой не знае нищо за семейството му — рече Мери-Линет. Тя имаше чувството, че се опитва да задържи главата си над водата с тежести, прикрепени към китките и глезените й. Онова, което я теглеше надолу, не беше подозрението на Марк, а собствените й

съмнения. Един тих глас в ума й постоянно нашепваше: „Но той изглежда толкова мило момче.“ Което, разбира се, означаваше, че не е такъв.

Аш я наблюдаваше мрачно и напрегнато.

— Как изглежда този Джереми?

Нещо в тона му страшно ядоса Мери-Линет.

— Теб какво те интересува?

Аш премигна и погледна настрани. Сетне сви леко рамене и каза престорено любезно:

— Просто съм любопитен.

— Той е много красив — отговори Мери-Линет. — Беше се открил чудесен повод да даде воля на яда и лошото си настроение. — Но това не е някаква празна красота. Джереми, освен това е много интелигентен и чувствителен. Има коса с цвят на борови шишарки и най-изумителните кафяви очи. Той е тънък и висок, всъщност малко по-висок от мен, защото когато сме един до друг, очите ми са на нивото на устата му.

Аш не изглеждаше доволен от чутото.

— Видях един, който горе-долу отговаря на това описание, в бензиностанцията… в града. — Той се обърна към Роан. — Смяташ ли, че може да е някакъв отцепил се вампир?

— Очевидно не е създаден вампир, защото Мери-Линет го е наблюдавала как расте — отвърна Роан. — Мислех си, че по-скоро може да е някой ламия ренегат. Но няма голяма полза да се опитваме да установим това сега. Утре можем да отидем да се срещнем с него и тогава ще научим повече. Нали?

Марк кимна. Джейд последва примера му. Мери-Линет въздъхна дълбоко и също кимна.

— Добре — каза Аш. — Съгласен съм, че не можете да се приберете у дома, преди този въпрос да бъде решен. И така, ще установим кой е убил леля Опал, ще предприемем необходимите мерки и после потегляме обратно. Ясно ли е?

Сестрите му се спогледаха. Но не отговориха.

Докато Мери-Линет и Марк вървяха към къщи, тя видя, че Сириус се е издигнал над източния хоризонт и сега висеше в нощта като скъпоценен камък, по-ярък откогато и да е било. Приличаше

почти на миниатюрно слънце, което проблясваше със сини, златни и виолетови лъчи.

В първия момент си помисли, че това е някаква зрителна измама, но сетне си спомни, че бе обменила кръвта си с трима вампири.

13

Джейд седеше в едно голямо кресло, държеше Тиги в скута си и го галеше по коремчето. Котето сърдито мъркаше. Тя наведе глава и се вгледа в изпълнените с възмущение блестящи зелени очи.

— Другата коза е добре — каза Кестрел от вратата, произнасяйки думата „коза“ така, сякаш не беше подходяща за едно изискано общество. — Така че можеш да пуснеш котката.

Джейд не мислеше така. В Брайър Крийк бродеше психопат и тя смяташе да държи Тиги близо до себе си, така че непрекъснато да й бъде под око.

— Няма да се храним с кръвта на тази коза, нали? — обърна се Кестрел към Роан и в гласа й прозвучаха застрашителни нотки.

— Разбира се, че не. Леля Опал го е правила, защото е била твърде стара, за да ловува — отвърна Роан разсеяно.

— Аз обичам лова — каза Джейд. — Той е дори по-вълнуващ, отколкото си мислех. — Но Роан не я слушаше. Тя хапеше устната си, загледана някъде в далечината. — Роан, какво има?

— Мислех си за ситуацията, в която се намираме. За теб и Марк, от една страна. И смятам, че трябва да поговорим за това.

Джейд почувства, че я обзема тревога. Роан беше обхваната от характерната си деловитост и когато това станеше, изведнъж можеше да се окаже, че е пренаредила мебелите в стаята ти или е стегнала багажа ти за Орегон.

— Да говорим за какво? — попита Джейд предпазливо.

— За това какво ще правите вие двамата. Той ще остане ли човек?

— Нямаме право да го променяме — каза рязко Кестрел.

— Нямахме право да правим нито едно от нещата, които извършихме тази седмица — отбеляза Роан. — И ако те отново обменят кръвта си… Достатъчни са само още няколко пъти. Ти самата искаш ли той да стане вампир? — попита тя Джейд.

Джейд не беше мислила за това. Тя харесваше Марк такъв, какъв си беше и сега. Но може би самият той би искал да се промени.

— А ти какво ще правиш с твоята? — попита тя Аш, който в това време слизаше бавно по стълбите.

— Моята какво? — Той изглеждаше сънен и сприхав.

— Твоята сродна душа. Мери-Линет ще остане ли човек?

— Това е другото нещо, за което се тревожех — рече Роан. — Мислил ли си по този въпрос, Аш?

— Нищо не мога да мисля толкова рано. По това време мозъкът ми още не работи.

— Вече е почти обед — съобщи Кестрел презрително.

— Не ме интересува кое време на деня е. Аз все още спя. — Аш се залута към кухнята. — И не е нужно да се тревожите — добави той с малко по-бодър тон. — Защото не възнамерявам да правя каквото и да било с онова момиче. Нито пък Джейд ще прави нещо с брат й. Защото се прибираме вкъщи. — Сетне той се скри от погледа им.

Сърцето на Джейд биеше силно. Думите на Аш бяха прозвучали лекомислено, но тя долови безмилостната решителност, която се криеше зад тях. Джейд погледна към Роан.

— Мери-Линет наистина ли е негова сродна душа?

Роан се облегна назад и кестенявите й коси се разпиляха като водопад върху зеления брокат на кушетката.

— Боя се, че да.

— Но тогава защо иска да си тръгваме.

— Е… — Роан се поколеба. — Сродните души невинаги остават заедно. Понякога огънят, мълниите и силните страсти им идват прекалено много. Някои просто не могат да понесат това.

„Може би аз и Марк не сме истински сродни души — помисли си Джейд. — И може би така е по-добре.“ Но в следващия момент й стана неописуемо мъчно.

— Бедната Мери-Линет — каза тя.

А в ума й отчетливо прозвуча един друг глас: Защо никой не каже „бедния Аш?“

— Бедната Мери-Линет — повтори Джейд.

Аш се появи отново.

— Вижте — каза той, сядайки на едно махагоново кресло с дърворезби. — Трябва да изясним някои неща. Необходимостта да се

върнете не е просто някаква моя прищявка. Аз не съм единственият, който знае, че сте тук.

Джейд настръхна.

— Казал ли си на някого — попита Кестрел почти мило.

— Просто не бях сам, когато се обадиха от семейството, за да съобщят, че сте изчезнали. И онзи, с когото бях, беше наблизо, когато се досетих къде сте отишли. А той по случайност е изключително силен телепат. Затова считайте, че имате невероятен късмет, че успях да го убедя да ми позволи да се опитам да ви върна обратно.

Джейд се взираше в него. Тя действително смяташе, че им е провървяло. Освен това й се струваше странно, че Аш си беше навлякъл такива главоболия заради нея, Роан и Кестрел, при положение че обикновено се интересуваше само от себе си. Може би все пак не познаваше брат си толкова добре, колкото си мислеше.

— Кой е той? — попита Роан с ледено спокойствие.

— О, никой. — Аш се облегна назад и се загледа мрачно в тавана. — Всъщност това е Куин.

Джейд трепна. Куин… тази змия. Той имаше сърце като ледник и презираше човешките същества. Освен това беше от онези вампири, които взимаха Закона на Нощния свят в свои ръце, когато смятаха, че е нарушен.

— Той ще се върне в понеделник, за да види дали съм се справил със ситуацията — поясни Аш. — И ако реши, че не съм, тогава всички сме мъртви — вие, аз и вашите малки човешки приятелчета.

— Значи до понеделник трябва да измислим нещо — рече Роан.

— Ако се опита да ни стори нещо, ние знаем как да го посрещнем — каза Кестрел.

Джейд неволно стисна Тиги, карайки го да изръмжи.

Мери-Линет спеше дълбок мъртвешки сън, но сънуваше необикновено живи сънища. Ярки звезди, каквито никога не беше виждала, и звездни облаци, които потрепваха в различни цветове като Северното сияние. Сънуваше, че изпраща астрономическа телеграма в Кеймбридж, щата Масачузетс, за да съобщи, че е открила свръхнова звезда. В телеграмата уточняваше, че е направила откритието си благодарение на новите си изумителни очи. Очи, които, видени в

огледалото, бяха целите зеници, също като при нощните птици и котките…

След това сънят й се промени и тя се видя като сова, която се спусна със зашеметяваща скорост от един изкорубен бор. Улови една катерица и почувства, че я обзема първична радост да убиваш, беше толкова естествено. Достатъчно беше да лети колкото може по-бързо и ловко и да улавя плячката с ноктите си.

Но сетне над нея се спусна някаква сянка. И в съня си тя с ужас осъзна, че ловците на свой ред могат да станат нечия плячка. И че нещо беше по петите й.

Събуди се дезориентирана — не толкова по отношение на това къде се намираше, а коя беше в действителност. Мери-Линет и ловец, преследван в нощта от нещо с бели зъби, проблясващи под лунната светлина. И дори когато слезе долу, не можа да се отърси от лошото чувство, което сънят остави у нея.

— Здравей — каза Марк. — Това закуска ли е или обяд?

— И двете — отговори Мери-Линет, настанявайки се на дивана във всекидневната с две фъстъковки Марк я наблюдаваше.

— Е — каза той. — И ти ли си мислиш за същото?

Мери-Линет скъса опаковката на сладкиша си със зъби.

— За кое по-точно?

— Ти знаеш.

И Мери-Линет наистина знаеше. Тя се огледа, за да се увери, че Клодин не е наблизо.

— Не мисли за това.

— Защо? — Когато не дочака отговор, той каза: — Не ми разправяй, че не си мислила какво би означавало това. Да виждаш по-добре, да чуваш по-добре, да имаш телепатични способности… и да живееш вечно. Та ние бихме могли да дочакаме трихилядната година! Нали се сещаш, войни с роботите, колонизиране на други планети и така нататък… Хайде, не ми казвай, че не си поне малко любопитна.

Но единственото, за което Мери-Линет можеше да мисли, беше един стих от Робърт Сървис: „Небесата нощни бяха оживели и пулсираха в ярки пламъци…“

— Любопитна съм — отвърна тя. — Но в това няма смисъл, защото те правят неща, които ние нямаме право да правим — те убиват!

Мери-Линет остави чашата си с мляко, сякаш беше изгубила апетит. Но истината беше, че си имаше апетит. И не беше ли точно в това проблемът? Нормално беше стомахът й да се свие само при мисълта как убива живо същество и сетне пие кръвта от топлото му тяло.

Вместо това беше изплашена. От онова, което се таеше в този нов непознат свят. И от самата себе си.

— Опасно е — каза тя на Марк. — Не разбираш ли? Ние се заплетохме в този Нощен свят и това е място, където могат да ни се случат лоши неща. Като казвам лоши, нямам предвид нещо от рода на това да те скъсат на изпит, а по-скоро нещо като…

— … Бели зъби, проблясващи под лунната светлина.

— Нещо като това да бъдеш убит завърши мисълта си Мери-Линет. — Говоря сериозно, Марк. Това не е като на кино.

Марк се взираше в нея.

— Да, но ние знаехме това и преди — рече той и тонът му сякаш казваше „Какво толкова?“

Но Мери-Линет не намери думи, с които да му обясни какво точно чувства. Тя изведнъж се изправи.

— Ако ще ходим там, по-добре да тръгваме — каза тя. — Вече е почти един.

Сестрите и Аш ги очакваха пред фермата Бърдок.

— Ти и Марк можете да седнете отпред, с мен — рече Мери-Линет, без да поглежда към Аш. — Но не мисля, че е добра идея да взимаш котката.

— Котката идва с мен — каза Джейд твърдо. — Или аз оставам.

Мери-Линет включи колата на скорост и потегли.

Когато пред погледите им се откри малката група от сгради на Мейн Стрийт, Марк съобщи:

— Ето го и деловия център на Брайър Крийк в цялото му великолепие. Типичен петъчен следобед с абсолютно пусти улици.

Не го каза с обичайната за него язвителност. Мери-Линет го погледна и видя, че брат й говори на Джейд. Самата Джейд се оглеждаше с искрен интерес, въпреки че ноктите на котката бяха впити в шията й.

— Улиците все пак не са абсолютно пусти — възкликна Джейд жизнерадостно. — Ето го онова момче Вик. И онзи другия, Тод. А

също и няколко възрастни.

Мери-Линет намали, когато минаваше покрай офиса на шерифа, но не спря, докато не стигна бензиностанцията на противоположния ъгъл на кръстовището. Сетне слезе и се огледа нехайно.

Там бяха Тод Ейкърс, баща му, който беше шериф на града, Вик Кимбъл и неговият баща. Господин Кимбъл имаше ферма на изток от града. В този момент всички се качваха в колата на шерифа и изглеждаха много развълнувани. Бъни Мартен стоеше на тротоара и ги гледаше как потеглят.

Мери-Линет изведнъж се уплаши. Ето какво чувства човек, когато пази някаква ужасна тайна, помисли си тя. Безпокоиш се за всичко, което се случва, питаш се дали не е нещо, свързано с теб, и се тревожиш дали в крайна сметка няма да бъдеш заловен.

— Хей, Бъни! — извика тя. — Какво става?

Бъни се обърна.

— О, здрасти, Мери. — Тя тръгна бавно към нея. Всъщност Бъни никога не бързаше, когато пресичаше улицата. — Отиват да разследват онзи случай с коня.

— Какъв случай?

— О… не си ли чула? — Бъни сега гледаше зад Мери-Линет към Марк и четиримата непознати, които слизаха от колата. Изведнъж сините й очи станаха по-кръгли и тя посегна с ръка, за да намести меките си руси коси.

„Питам се, кой ли точно е привлякъл вниманието й“, помисли си Мери-Линет и се усмихна.

— Здрасти — каза Аш.

— Нищо не сме чули за случая с коня — върна я учтиво към темата на разговора Мери-Линет.

— О… да, един от конете на господин Кимбъл си е разкъсал гърлото в бодлива тел миналата нощ. Така говореха всички тази сутрин. Но преди малко господин Кимбъл дойде и каза, че според него не е било бодлива тел. Той смята, че някой го е направил умишлено. Прерязал е гърлото му и го е оставил да умре. — Бъни сви глава между раменете си и потръпна леко. „Доста театрално“, помисли си Мери-Линет.

— Видяхте ли? — каза Джейд. — Ето затова не изпускам Тиги от очи.

Мери-Линет забеляза, че Бъни се взира в Джейд и каза:

— Благодаря ти, Бън.

— Трябва да се връщам в магазина — рече Бъни, но не помръдна от мястото си. Сега тя гледаше Кестрел и Роан.

— Аз ще те изпратя дотам — предложи Аш кавалерски. „Ето, значи, какъв бил стилът му на действие“, помисли си Мери-Линет. — Все пак не се знае какво може да се спотайва тук наоколо.

— Сега, посред бял ден? — подхвърли Кестрел възмутено, но Аш вече вървеше до Бъни. А Мери-Линет реши, че ще се радва да се отърве от него.

— Кое беше това момиче? — попита Роан със странен глас.

Мери-Линет я погледна изненадано.

— Бъни Мартен. Познавам я от училище. Какво не е наред?

— Тя се беше вторачила в нас — отвърна Роан тихо.

— Тя се беше вторачила в Аш. А вероятно е проявила интерес и към вас трите. Вие сте нови в града и сте красиви. Навярно се пита кои момчета ще й отнемете.

— Разбирам — каза Роан, но продължи да изглежда угрижена.

— Роан, какво има?

— Няма нищо. Абсолютно нищо. Просто името й е особено, като на вампирите ламия.

— Имаш предвид „Бъни“?

— Да. — Роан се усмихна. — Вампирите по традиция кръщават децата си на неща от природата — скъпоценни камъни, животни, цветя и дървета. Затова „Бъни“[1] е типично име за нашия вид. А „Мартен“[2] не беше ли някаква невестулка?

В ума на Мери-Линет нещо отново трепна за миг… Нещо, свързано с Бъни… и някаква гора… Но сетне всичко изчезна. Не можа да си спомни нищо повече.

— Чувстваш ли нещо особено около нея? — обърна се тя към Роан. — Искам да кажа, възможно ли е да е една от вас? Защото иначе изобщо не мога да си представя Бъни като вампир. Съжалявам, но не мога.

Роан се усмихна.

— Не, нищо не чувствам. И съм сигурна, че си права. Хората също могат да имат имена като нашите. И понякога това е объркващо.

По някаква необяснима причина Мери-Линет продължаваше да си мисли за гората, която се беше мярнала в ума й преди малко.

— Знаеш ли, не разбирам защо се кръщавате на дървета. Мислех, че дървото е опасно за вас.

— Така е… и точно затова е символ на силата. Имената на дърветата са едни от най-могъщите имена в нашите очи.

Аш излезе от магазина. В същия момент Мери-Линет се обърна и потърси Джереми с поглед.

Не го видя, бензиностанцията беше пуста, но чу нещо… Звук, за който не си беше давала сметка през последните няколко минути. Удари с чук.

— Хайде да заобиколим — каза тя и тръгна, без да почака Аш да се присъедини към тях. Кестрел и Роан я последваха.

Джереми беше отзад и ковеше дълга дъска върху един счупен прозорец. Земята около него беше посипана с парчета от дебело стъкло със зеленикав оттенък. Светлокестенявата му коса падаше върху очите му, докато се опитваше да задържи дъската неподвижно.

— Какво е станало? — попита Мери-Линет, посягайки механично към десния край на дъската, за да му помогне.

Той вдигна глава и на лицето ум се изписа облекчение, когато пусна дъската.

— А, Мери-Линет, благодаря ти. Задръж за секунда.

Джереми бръкна в джоба си за пирони и започна да ги забива с чука си с бързи уверени движения. Сетне каза:

— Не знам какво е станало. Някой е счупил прозореца миналата нощ. Всичко е изпотрошил.

— Миналата нощ, изглежда, е била доста оживена — отбеляза сухо Кестрел.

Джереми се обърна по посока на гласа. И в следващия момент ръцете му се сковаха, както държеше чука и пирона. Остана дълго загледан в Кестрел и Роан, която стоеше до нея… После се извърна отново към Мери-Линет и каза бавно:

— Пак ли ти свърши бензинът?

— О, не. Не. — „Трябваше да отлея малко от резервоара, за да има повод да дойда тук“ — помисли си Мери-Линет. Нанси Дрю несъмнено би се сетила за това. — Просто се появи някакво чукане и

реших, че би могъл да погледнеш двигателя… понеже последния път не го направи.

„Несвързано и жалко обяснение“, каза си тя в последвалата тишина. В това време светлокафявите очи на Джереми продължаваха да се взират изпитателно в нея.

— Разбира се, Мери-Линет — каза той без нито нотка на сарказъм. Думите му прозвучаха по-скоро нежно. — Веднага щом свърша тук.

„О, не е възможно той да е вампир. И какво правя тук въобще? Лъжа го и го подозирам, при положение че винаги е бил мил с мен. Той е от онези момчета, които по-скоро помагат на старите дами, вместо да ги убиват.“

С-с-с-с-с-с-с…

Мери-Линет трепна, когато чу това диво изсъскване, което разцепи тишината. То дойде зад гърба й и за миг, обзета от ужас, си помисли, че го е издала Кестрел. Сетне тя видя, че Джейд и Марк са заобиколили зад ъгъла и че Тиги се бори в ръцете на Джейд като малък леопард. Котето фучеше и драскаше с нокти, а черната му козина беше настръхнала. Преди Джейд да успее да го сграбчи по-здраво, то се покатери по рамото й, скочи, тупна на земята и побягна.

— Тиги! — изпищя Джейд. Тя хукна подир него, пъргава като самото коте и сребърно русите й коси се развяха след нея. Марк я последва и налетя на Аш, който точно в този момент също зави зад ъгъла. Аш се блъсна в стената на бензиностанцията.

— Е, това беше забавно — каза Кестрел, усмихната.

Но Мери-Линет не чу думите й. Джереми се взираше в Аш и изразът на лицето му беше такъв, че я побиха тръпки.

Аш отвърна на погледа му с очи, които бяха зелени като глетчерен лед. Погледите им бяха приковани един в друг, изпълнени с моментална инстинктивна омраза. Мери-Линет почувства пристъп на страх за Джереми, но той изобщо не изглеждаше уплашен. Мускулите му бяха напрегнати и очевидно беше готов да се защити.

Сетне Джереми бавно обърна гръб на Аш и се зае отново с дъската. А Мери-Линет направи онова, което трябваше да направи още в самото начало. Тя погледна ръката му. Златният пръстен върху показалеца му проблясваше и тя зърна за миг черната инкрустация върху него. Тя изобразяваше сноп цветя с формата на камбанки. Това

не бяха нито ириси, нито далии, нито рози. Цветето върху пръстена отговаряше на един-единствен от знаците, които беше изброила Роан. То беше диво, растеше в околностите на Брайър Крийк и беше смъртоносно отровно.

Напръстник.

Сега тя вече знаеше.

Изведнъж й стана горещо и й прималя. Ръката й, с която държеше дъската, започна да трепери. Не искаше да помръдне от мястото си, но не можеше да остане тук.

— Извини ме… трябва да взема нещо — произнесе тя с усилие. Даваше си сметка, че всички се взират в нея, но не я беше грижа. Пусна дъската и почти побягна.

Не спря да върви, докато не се скри зад ъгъла на хотел „Колд Крийк“, чийто прозорци бяха заковани с дъски. Облегна се на стената и зарея поглед към края на града и горите отвъд него. В сноповете слънчева светлина танцуваха прашинки, които проблясваха върху тъмния фон на далечните ели.

„Толкова съм глупава. Всички улики са били налице, точно под носа ми. Защо не ги видях по-рано. Може би просто защото не съм искала…“

— Мери-Линет.

Тя се обърна по посока на тихия глас. Устоя на изкушението да се хвърли в прегръдките на Роан и да се разхлипа.

— Ей сега ще се оправя. Наистина. Това е само шок.

— Мери-Линет…

— Аз просто… просто го познавам толкова отдавна. Още не мога да повярвам, нали разбираш. Но това още веднъж доказва едно правило — хората никога не са такива, за каквито ги мислиш.

— Мери-Линет… — Роан се спря и поклати глава. — За кого говориш?

— За него, разбира се. За Джереми! — Мери Линет си пое дълбоко въздух, който й се стори горещ и задушливо прашен. — Той го е направил. Наистина го е направил.

— Защо мислиш така?

— Защо ли? Защото е върколак. — Настъпи мълчание и Мери-Линет изведнъж се почувства смутена. Тя се огледа, за да се увери, че никой не може да я чуе и сетне каза още по-тихо: — Нали?

Роан я гледаше с любопитство.

— Как разбра?

— Но ти сама каза, че черният напръстник е знакът на върколаците. А на пръстена му има точно такова цвете. А ти как разбра?

— Просто го почувствах. Вампирските сили са по-слаби на дневна светлина, но Джереми изобщо не се опитва да се крие. Той наистина е върколак.

— Сега вече съм сигурна в това — каза Мери-Линет с горчивина. — Трябваше да се досетя по-рано. Той е… единственият в града, който се интересуваше от лунните затъмнения. И начинът, по който се движи, очите му… А на всичко отгоре живее близо до Потока на бясното куче, за бога. Искам да кажа, че тази земя е собственост на семейството му от поколения наред. И… — Мери-Линет неволно подсмъркна. — … хората говорят, че са виждали там Саскуоч. Голямо космато чудовище, наполовина човек и наполовина звяр. Как ти звучи това на теб?

Роан стоеше безмълвно, със сериозен израз на лицето, но устните й потрепваха. Светът заплува пред очите на Мери-Линет и по страните й потекоха сълзи.

— Съжалявам — рече тя, слагайки ръка на рамото й. — Мъчно ми е, че трябва да изживееш това.

— Мислех, че той е добро момче — каза Мери-Линет, извръщайки глава.

— А аз и сега мисля така — отбеляза Роан. — И знаеш ли, това в действителност означава, че той не го е направил.

— Защото е добро момче ли?

— Защото е върколак.

Мери-Линет се обърна към нея.

— Как така?

— Разбираш ли, върколаците са различни — каза Роан. — Не са като вампирите. Те не могат просто да се задоволят с някакво количество кръв и после да спрат, без да наранят повече жертвата си. Върколаците убиват всеки път, когато ловуват, защото трябва да ядат. — Мери-Линет преглътна, но Роан продължи невъзмутимо. — Понякога те изяждат цялото животно, но задължително поглъщат

вътрешните органи, сърцето, черния дроб… Принудени са да го правят, по същия начин както вампирите се нуждаят от кръв.

— И това означава…

— Че той не е убил леля Опал. Нито козата. Те и двете бяха непокътнати. — Роан въздъхна. — Виж. Върколаците и вампирите традиционно се мразят едни други. Те са вечни съперници и вампирите ламия възприемат върколаците в общи линии като по-низша класа. Но много от тях са достойни създания и убиват само за да се хранят.

— О! — каза Мери-Линет с глух глас. Трябваше ли това да я направи по-щастлива? — Значи момчето, което мислех за добро, просто понякога трябва да яде черен дроб.

— Мери-Линет, не можеш да го обвиняваш за това. Не знам как да ти го обясня. Върколаците не са хора, които понякога се превръщат във вълци. Те по-скоро са вълци, които понякога изглеждат като хора.

— Но въпреки това убиват — отбеляза мрачно Мери-Линет.

— Да, но само животни. Законът е много строг в това отношение. В противен случай хората много бързо ги откриват. Вампирите могат да прикрият делата си, представяйки нещата така, сякаш гърлото на жертвата е било прерязано, но когато убива върколак, всичко е очевидно.

— Добре. Сега разбирам. — „Трябва да бъда по-ентусиазирана — помисли си Мери-Линет. — Но как е било възможно да се доверя на някого, зад чиито очи се е криел върколак. Мога да им се възхищавам, както се възхищавам на един красив и вероломен хищник, но не и да им се доверявам.“

— Сега, преди да се върнем, трябва да ти кажа, че може да възникне проблем — предупреди я Роан. — Ако Джереми разбере, че си го разпознала по пръстена, той може да се досети, че сме ти разказали за… — Тя се огледа и понижи глас: — За Нощния свят.

— О, боже! — възкликна Мери-Линет, осмисляйки думите й.

— Да, това означава, че ще бъде негов дълг да ни издаде. Или сам да ни убие.

— О, боже.

— Но не мисля, че ще го направи. Той те харесва, Мери-Линет. При това много. Не мисля, че ще намери сили да те предаде.

Мери-Линет почувства, че поруменява.

— Но така той сам ще си навлече неприятности, нали?

— Възможно е, ако някой научи за това. По-добре да се върнем и да видим какво става. Може би не е разбрал, че знаеш. Или Кестрел и Аш са успели да го заблудят по някакъв начин.

---

[1] Bunny (англ.) означава „зайче“. — Б.пр. ↑

[2] Marten (англ.) — билка, невестулка. — Б.пр. ↑

14

Те тръгнаха обратно към бензиностанцията, вървейки бързо, почти рамо до рамо. Мери-Линет намираше особена утеха в близостта и самообладанието на Роан. Тя никога преди не беше имала приятелка, която да не й отстъпва по нищо и която да умее с еднаква лекота да се грижи за другите и да приема помощта им.

Когато стигнаха до бензиностанцията, видяха, че малката група се е скупчила около колата на Мери-Линет. Джереми оглеждаше двигателя. Марк и Джейд се бяха върнали, стоейки ръка за ръка, но от Тиги нямаше никаква следа. Кестрел се беше облегнала на бензиновата помпа, а Аш говореше нещо на Джереми:

— … Върколакът влиза в кабинета на втория доктор и му казва: „Докторе, мисля, че съм болен от бяс.“ А докторът му отвръща…

„Очевидно номерът със заблудата не е минал“, помисли си Мери-Линет.

— Аш, това не е Смешно — намеси се Роан със затворени очи и сковани рамене. Сетне погледна Джереми и каза: — Извинявай. Той не го направи нарочно.

— Сигурен съм, че беше нарочно, но това няма значение. Чувал съм и по-лоши вицове. — Джереми се наведе отново над двигателя. Зави една капачка на мястото й с внимателни отмерени движения. После вдигна глава към Мери-Линет.

Тя не знаеше какво да каже. Какъв беше етикетът, когато току-що си разбрал, че някой е върколак? И че дългът на неговия вид му повелява да те изяде.

Очите й се напълниха със сълзи. Днес изобщо не можеше да се вземе в ръце.

Джереми погледна настрани. И поклати леко глава. На лицето му беше изписана горчивина.

— Точно както и предполагах — каза той. — Знаех, че ще реагираш по този начин. Иначе щях да ти кажа сам преди много време.

— Наистина ли? — Сълзите вече не замъгляваха така очите й. — Но тогава щеше да си имаш неприятности. Нали?

Джереми се усмихна едва-едва.

— Ние тук не сме от най-фанатичните привърженици на Закона на Нощния свят. — Той произнесе думите със съвършено нормален тон и Аш и сестрите му машинално се огледаха.

— Ние? — каза Мери-Линет недоумяващо.

— Моето семейство. Някога те са се заселили тук заради отдалечеността на това място. Не са искали да безпокоят никого, както и някой да ги безпокои. Но, разбира се, сега тях вече ги няма. Останах само аз.

В тона му нямаше и нотка на самосъжаление, но Мери-Линет пристъпи към него.

— Съжалявам.

Джейд също се приближи към Джереми, ококорила широко сребристозелените си очи.

— Но и ние дойдохме тук по същата причина. За да не ни безпокои никой. И ние не обичаме Нощния свят.

Джереми се усмихна отново леко, което пролича най-вече в очите му.

— Знам — обърна се той към Джейд. — Вие сте роднини на госпожа Бърдок, нали?

— Тя беше наша леля — каза Кестрел, приковала златистите си очи в него.

Изражението на Джереми съвсем леко се промени. Той се извърна към Кестрел и срещна погледа й.

— „Беше“?

— Претърпяла е малък инцидент, свързан с дървен кол — обясни Аш. — Странно е как се случват такива неща понякога…

Лицето на Джереми отново се промени. Изглеждаше така, сякаш имаше нужда да се подпре на колата.

— Кой го е направил? — попита той и погледна към Аш. За миг на Мери-Линет й се стори, че зъбите му проблеснаха. — Чакайте, вие си мислите, че аз съм го направил. Нали?

— В един момент и това ни мина през ума — отвърна Аш. — Всъщност все още ни минава. Тази мисъл ту идва, ту си отива, може би трябва да й направим пешеходна пътека.

— Аш, престани! — сряза го Мери-Линет.

— Значи твърдиш, че не си го направил ти? — обърна се Марк към Джереми и почти едновременно с него Роан каза:

— Всъщност Кестрел смята, че това е дело на ловец на вампири.

Гласът й беше тих, но всички отново се огледаха. Улицата беше все още пуста.

— Тук няма никакви ловци на вампири — каза Джереми глухо.

— Значи го е направил вампир — прошепна Джейд развълнувано. — Трябва да е бил вампир, имайки предвид начина, по който леля Опал е била убита. А също и козата.

— Козата…? Не, спести ми го. Не искам да знам. — Джереми затръшна капака на колата, погледна към Мери-Линет и каза бързо: — Всичко е наред тук. Трябва само по някое време да смениш маслото. — Сетне се обърна към Роан: — Съжалявам за леля ви. Но ако има наоколо вампир, значи се крие. И при това много умело. Пък бил той и ловец на вампири.

— Вече се бяхме досетили за това — рече Кестрел.

Мери-Линет очакваше Аш да се намеси в разговора, но не стана така. Пъхнал ръце в джобовете си и потънал в мисли, той гледаше към отсрещната страна на улицата.

— Да си видял нещо, което може да ни насочи в правилната посока? — обърна се Мери-Линет към Джереми. — Ние смятахме да огледаме града.

Той срещна прямо погледа й.

— Ако знаех нещо, щях да ви кажа. — В тона му имаше съвсем леко ударение върху последната дума. — Ако можех да ви помогна, щях да го направя.

— Е, добре, защо не дойдеш тогава с нас? Ще ти разрешим да си покажеш главата през прозореца — каза Аш, оживявайки се отново.

С това чашата преля. Мери-Линет тръгна към него, сграбчи го за ръката и подхвърли към другите:

— Извинете ни за малко. — После го задърпа към гърба на бензиностанцията. — Глупак такъв!

— О, чакай малко…

— Млъквай! — Мери-Линет заби пръст в гърлото му. Нямаше значение, че досега й с него предизвикваше електрически експлозии. Това само й даваше още една причина да иска да го убие. В същото

време откри, че розовата мъгла, която се появяваше в такива моменти, приличаше много на гнева, който обзема човек, когато крещи на някого. — Ти искаш винаги да си във вихъра на събитията, нали? Да си център на внимание, да се правиш на умник и да изказващ мнение по всякакви въпроси!

— О! — възкликна Аш.

— Дори ако това означава да нараняваш другите. Дори ако това означава да нараняваш някого, на когото цял живот не му е вървяло. Е, добре, не и този път.

— О! — повтори Аш.

— Роан каза, че според вас върколаците са по-нисш вид. И знаеш ли какво е това? Ние го наричаме предразсъдъци. Имат ги и хората и това изобщо не им прави чест. Това е най-отвратителното нещо на света. Срамувам се дори да стоя до теб, докато се държиш по този начин. — Мери-Линет осъзна, че плаче. И миг по-късно забеляза, че Марк и Джейд надничат зад ъгъла на бензиностанцията.

Притиснал гръб към закования прозорец, Аш беше вдигнал ръце, сякаш се предаваше. Изглеждаше онемял и засрамен. „Така му се пада“, помисли си Мери-Линет.

— Нужно ли е да продължаваш да го нападаш? — попита Марк неуверено. Мери-Линет хвърли поглед към Роан и Кестрел, които стояха зад него и Джейд. Те всички изглеждаха разтревожени.

— Не мога да имам нищо общо с един фанатик — каза тя и смушка Аш, за да добави допълнителна тежест върху думите си.

— Ние не сме фанатици — каза Джейд доблестно. — И не вярваме в тези глупости.

— Наистина е така — намеси се Роан. — И знаеш ли, Мери-Линет, баща ни постоянно се кара на Аш за това, че се среща с непознати хора от Външния свят. Че членува в клубове, които допускат върколаци и има приятели сред тях. Всички Старейшини са на мнение, че той е твърде либерален в това отношение.

„О“, помисли си Мери-Линет.

— Е, изразява го по твърде странен начин — каза тя гласно и въздъхна леко.

— Реших просто да го отбележа — рече Роан. — А сега ще ви оставим насаме. — Тя чу останалите да се насочват към площадката пред бензиностанцията.

След като се отдалечиха, Аш каза:

— Сега вече мога ли да се движа, моля? — Той изглеждаше в много лошо настроение.

Гневът на Мери-Линет беше стихнал. Чувстваше се уморена и емоционално изцедена. Твърде много неща се бяха случили през последните няколко дни. На всичко отгоре продължаваха да се случват, изобщо не му се виждаше краят и… просто беше изтощена, това беше всичко.

— Ако си тръгнеш по-скоро, ще бъде по-лесно — рече тя, отдръпвайки се от Аш. Почувства как главата клюмва леко.

— Мери-Линет… — В гласа на Аш имаше нещо, което не беше чувала до този момент. — Виж, нещата няма да се решат с моето заминаване. В понеделник тук ще дойде един от Нощния свят. Името му е Куин. И ако аз и сестрите ми не се върнем, целият град ще бъде в беда. Ако той реши, че тук става нещо нередно… Нямаш представа на какво са способни хората от Нощния свят.

Мери-Линет чуваше отчетливо ударите на сърцето си. Тя не се обърна, за да погледне Аш.

— Те могат да изтрият Брайър Крийк от лицето на земята. Говоря сериозно. Правили са такива неща, за да съхранят тайната на Нощния свят. Това е единственото средство да бъде защитен нашият вид.

— Сестрите ти няма да си тръгнат — каза Мери-Линет не предизвикателно, а по-скоро убедена в думите си.

— Тогава целият град е в опасност. Един върколак извън закона, три момичета ламия, отцепили се от общността си, и един таен убиец на вампири, който броди в района… да не говорим за двамата смъртни, които знаят за Нощния свят. Това е истинска паранормална катастрофа.

Последва дълго мълчание. Мери-Линет отчаяно търсеше аргументи против казаното от Аш.

— Какво искаш да направя? — попита тя накрая.

— О, не знам. Защо това не е като да си поръчаме пица и да погледаме телевизия? — каза Аш ожесточено. — Нямам представа какво трябва да се направи — добави той малко по-спокойно. — И повярвай ми, че съм мислил много за това. Единственият изход според мен е момичетата да се върнат с мен и да заблудим по някакъв начин Куин.

Мери-Линет се опита да мисли трезво, но главата й пулсираше.

— Има и една друга възможност — рече Аш приглушено, сякаш нямаше нищо против, ако тя се престореше, че не го е чула.

Мери-Линет отметна леко глава назад, наблюдавайки синьо-жълтите проблясъци на слънцето през затворените си клепачи.

— Какво? — попита тя.

— Знам, че вие и момичетата сте направили кръвен ритуал. Било е незаконно, но това сега няма значение. Вие сте част от причината те да не искат да си тръгнат оттук.

Мери-Линет отвори уста да възрази, че те не искат да си тръгнат, защото животът им в Нощния свят е бил непоносим, но Аш побърза да продължи:

— Но може би ако вие станете… като нас, бихме могли да измислим нещо. Аз бих могъл да върна момичетата на острова и след няколко месеца да ги изведа някак отново. Ще отидем някъде, където никой не ни познава. И където никой няма да заподозре, че около нас има нещо нередно. Момичетата ще бъдат свободни и няма да са принудени да живеят разделени от вас, така че няма да има причина да не бъдат щастливи. Брат ти също може да дойде.

Мери-Линет се извърна бавно и се вгледа в Аш. Слънчевите лъчи разкриваха някои непознати до този момент отсенки в русите му коси и те проблясваха в топли тонове, близки до тези на Джейд и Кестрел. Над очите му беше паднала сянка и сега изглеждаха по-тъмни. Той стоеше, висок и изтънчен както винаги, но беше бръкнал с едната си ръка в джоба и на лицето му беше изписано измъчено изражение.

— Не се мръщи така, не ти отива — рече тя.

— По дяволите, не се дръж покровителствено с мен — извика той.

Мери-Линет трепна. „Е, какво пък, така е по-добре…“, помисли си тя.

— Доколкото разбирам — поде тя предпазливо, но с ясното намерение да му даде да разбере, че тя е тази, която има право да бъде разстроена и огорчена, — ти ми предлагаш да ме превърнеш във вампир.

Ъгълчето на устата му леко трепна. Той пъхна и другата си ръка в джоба и погледна настрани.

— В общи линии, да.

— Така че сестрите ти да бъдат щастливи.

— Така че да не бъдете убити от някой страж на Нощния свят като Куин.

— Но Нощните хора няма ли да ме убият дори и променена?

— Само ако те открият — каза Аш с жестоки нотки в гласа си. — Но ако успеем да се измъкнем оттук, това няма да се случи. При всяко положение, ако станеш вампир, ще имаш по-добри шансове да оцелееш, когато се сблъскаш с тях.

— Значи трябва да стана вампир и да се откажа от всичко, което обичам, за да могат сестрите ти да бъдат щастливи.

Аш се взираше гневно в покрива на отсрещната сграда.

— Добре, забрави.

— Повярвай ми, аз дори не съм се замисляла за това.

— Разбирам. — Той продължи да се взира в покрива и изведнъж Мери-Линет беше обзета от ужасното подозрение, че вижда в очите му влага.

„Аз също плаках, не знам вече колко пъти, през последните два дни — мислеше си тя. — А преди плачех само когато се любувах на звездите, които понякога са до болка красиви. Става нещо нередно с мен. Дори вече не знам коя съм. Изглежда, има нещо нередно и в Аш.“

— Аш…

Той не я погледна. Беше стиснал здраво челюсти.

„Проблемът е, че няма лесен отговор“, заключи Мери-Линет за себе си.

— Съжалявам — каза тя дрезгаво, опитвайки се да пропъди особеното чувство, което изведнъж я беше обзело. — Но всичко, което става, е толкова… странно. Никога не съм допускала, че подобно нещо може да ми се случи. — Тя преглътна неспокойно. — Предполагам, ти също. Първо, бягството на сестрите ти… а сега и аз. Каква нелепа шега, а?

— Да. — Аш вече не гледаше към отсрещната сграда. — Виж… защо пък да не ти кажа. Аз наистина не съм искал това да се случи и ако някой миналата седмица ми беше казал, че… ще се забъркам… с човешко момиче, щях просто да му откъсна главата. Преди това обаче щях да се посмея от сърце. Но…

Той замълча. Това, изглежда, беше краят на признанието му. И, разбира се, нямаше нужда да казва нищо повече. Мери-Линет скръсти

ръце пред гърдите си и се загледа в парченце стъкло на земята, опитвайки се да измисли какво да му отговори. Освен онова, което се подразбираше. Но така и нищо не й дойде наум. Тя устоя на изкушението да ритне парченцето стъкло с крак.

— Аз влияя зле на сестрите ти.

— Казах това само за да те защитя. По-точно да се опитам да те защитя.

— Аз мога да се защитавам и сама.

— Забелязах го — отвърна той сухо. — Помага ли ти това в живота?

— Забелязал си го, казваш? Не мисля така, защо ти изобщо не вярваш в това. Ти ме смяташ за по-слаба от теб и по-уязвима… И въпреки че не го признаваш, аз знам, че си го мислиш.

Изведнъж в очите на Аш проблесна лукаво пламъче и те станаха зелени като градински кукуряк.

— Ако беше вампир, нямаше да бъдеш по-слаба — рече той. — И освен това щеше да знаеш какво действително си мисля. — Той протегна ръката си. — Искаш ли да добиеш представа?

— По-добре да се връщаме — каза Мери-Линет рязко. — Иначе ще си помислят, че сме се избили един друг.

— Нека си мислят каквото искат — каза Аш, все още протегнал ръка, но Мери-Линет само поклати глава и се отдалечи.

Беше изплашена. Всеки път, когато беше с Аш, тя отиваше твърде далече. И освен това се питаше каква част от разговора им е била дочута от другите.

Когато зави зад ъгъла, погледът й веднага се насочи към Джереми. Той стоеше с Кестрел до бензиновата помпа. Бяха съвсем близо един до друг и за момент Мери-Линет бе обзета от някаква странна тревога.

Сетне вътрешният й глас я попита: „Луда ли си? Как можеш да го ревнуваш, при положение че сама му даваш поводи за ревност. А междувременно по-добре помисли какво да правиш със своята сродна душа… Би било хубаво, ако той и Кестрел се харесат.“

— Не ме е грижа. Не мога да чакам повече — каза Джейд на Роан. Двете момичета стояха на тротоара. — Трябва да го намеря.

— Тя смята, че Тиги се е прибрал вкъщи — обясни по-голямата сестра, когато видя Мери-Линет.

Аш тръгна към Роан, последван от Кестрел. По някакъв начин Мери-Линет се озова до Джереми.

Още веднъж тя откри, че не знае какъв е етикетът за такива случаи. Погледна го и изведнъж спря да се чувства неловко. Той я наблюдаваше с хладния си спокоен поглед. Но сетне Джереми я изненада. Хвърли бърз поглед към тротоара и каза:

— Мери-Линет, бъди внимателна.

— Какво?

— Бъди внимателна. — Тонът му беше същият, както когато я предупреди за Вик и Тод.

— Всичко е наред — отвърна Мери-Линет. Тя не знаеше как да му обясни. Дори собствените сестри на Аш не вярваха, че той не би й причинил зло.

Джереми изглеждаше мрачен.

— Познавам такива като него. Понякога те водят човешки момичета в своите клубове и те уверявам, че не би искала да знаеш защо. Затова по-добре се пази, става ли?

Мери-Линет беше потресена. Роан и момичетата също бяха говорили такива неща, но изречени от Джереми, те се забиха още по-дълбоко в съзнанието й. Аш несъмнено беше правил неща в живота си, които… е добре, които биха я накарали да го убие, ако ги знаеше. Неща, които човек просто никога не би могъл да забрави.

— Да, ще внимавам — рече тя. Осъзна, че е стиснала ръцете си в юмруци и добави с насмешка: — Аз мога да се справя с него.

Джереми изглеждаше все така навъсен. Кафявите му очи бяха тъмни и беше стиснал здраво челюсти, когато погледна към Аш. Зад привидното му спокойствие Мери-Линет чувстваше обузданата сила, която бушуваше в него. Студен гняв. Готовност да я защити. И открита неприязън към Аш.

В този момент другите се отправиха към тях.

— Всичко ще бъде наред — прошепна бързо Мери-Линет.

А Джереми каза на висок глас:

— Ще помисля кой от хората в града може да стои зад това. И ще ти кажа, ако измисля нещо.

Мери-Линет кимна.

— Благодаря ти, Джереми. — Тя се опита да го успокои с поглед, докато останалите се качваха в колата.

Джереми ги изпрати с поглед, докато се отдалечаваха от бензиностанцията. Не им махна с ръка.

— Добре, прибираме се вкъщи — рече Марк. — И после какво?

Никой не му отговори. Мери-Линет си даде сметка, че тя самата нямаше представа какво следваше оттук нататък.

— Предполагам, най-напред трябва да решим дали все още имаме някакви заподозрени — каза тя накрая.

— Има нещо друго, което трябва да направим преди това — промълви Роан. — Искам да кажа ние, вампирите.

Мери-Линет се досети какво имаше предвид само по начина, по който тя произнесе думите. Но Марк все пак попита:

— Какво?

— Трябва да се нахраним — каза Кестрел с най-лъчезарната си усмивка.

Те се върнаха във фермата Бърдок. От котката нямаше и следа. Четиримата вампири се отправиха към гората, като Джейд през цялото време зовеше Тиги. А Мери-Линет тръгна към старинното писалище със сгъваем капак на госпожа Бърдок. Взе оттам малко канцеларска хартия, съвсем леко покрита с плесен по краищата, и сребърна писалка с натруфена викторианска шарка върху нея.

— А сега — каза Мери-Линет, сядайки на кухненската маса — ще направим списък на заподозрените.

— В тази къща няма нищо за ядене — отбеляза Марк. Той бе отворил всички кухненски шкафове. — Само неща като разтворимо кафе и зелени желатинови бонбони. От онези, които никой не яде.

— Мога само да ти напомня, че твоята приятелка е вампир. Хайде. Да седнем и да се съсредоточим. — Марк седна и въздъхна. — И така, кого да включим в нашия списък?

— Трябваше да отидем да разберем каква е тази история с убития кон — каза Марк.

Мери-Линет замря с писалката над листа хартия.

— Прав си, този случай трябва да има някаква връзка. Съвсем забравих за него. — Което доказваше, че детективската работа няма нищо общо с празното мотаене. — Добре — продължи тя мрачно. — Да допуснем, че онзи, който е убил коня, е същият, който е посегнал на

леля Опал и козата. И може би пак той е счупил прозореца на бензиностанцията миналата нощ. Накъде ни води това?

— Мисля, че са били Тод и Вик — отсече Марк.

— Много находчиво.

— Говоря сериозно. Знаеш, че Тод винаги дъвче някаква клечка за зъби. А в козата бяха забити именно клечки за зъби.

Клечки за зъби… За какво й напомняше това? Не, не бяха клечки за зъби, а по-големи пръчки. Защо не можеше да си спомни? Тя потърка чело и се отказа да се бори с паметта си.

— Добре… ще запиша Тод и Вик като ловци на вампири с въпросителен знак. Освен ако не мислиш, че те самите са вампири.

— Не — отвърна Марк, необезпокоен от сарказма й. — Мисля, че Джейд щеше да забележи това, докато е пиела кръвта им. — Той я погледна замислено. — Е, добре, ти си умната. Кой според теб го е направил?

— Нямам никаква представа.

Марк й направи физиономия и тя нарисува машинално кол върху листа хартия. Сетне колът се промени в по-малка пръчка с размерите на молив, държан от женска ръка. Мери-Линет не умееше да рисува ръце…

— О, боже. Бъни…

— Бъни ли го е направила? — попита Марк простодушно.

— Да — отговори Мери-Линет. — Тоест, не. Не знам. Но онези пръчки в козата, по-големите… виждала съм я да ги използва. Тя си оправя ноктите с тях. Това са специални клечки за кожичките на ноктите.

— Е, добре… — Марк изглеждаше поразен. — Но… Бъни. Хайде, стига, тя не може да убие и комар.

Мери-Линет поклати развълнувано глава.

— Според Роан нейното име е характерно за вампирите ламия. И освен това Бъни каза нещо странно онзи ден, когато търсех Тод и Вик. — В ума на Мери-Линет се отприщи поток от спомени, към които тя не желаеше особено да се връща. — Тя ми пожела „успешен лов“.

— Мери, това е от „Книга за джунглата“.

— Знам. Но прозвуча странно в нейната уста. Освен това тя изглежда някак подозрително мила и изплашена. Ами ако това е само номер? — Когато Марк не отговори, тя продължи: — Защо тази

хипотеза да е по-малко вероятна от предположението, че Тод и Вик са ловци на вампири?

— Добре, запиши я и нея.

Мери-Линет го направи. Сетне каза:

— Знаеш ли, все забравям да попитам Роан как са писали на госпожа Бърдок от онзи остров… — Тя се прекъсна и застана нащрек, когато чу задната врата да се затръшва.

— Аз ли се връщам първа?

Това беше Роан, поруменяла, разчорлена и леко задъхана. Косите й падаха като настръхнал кестеняв облак около нея.

— Къде са останалите? — попита Мери-Линет.

— Разделихме се още в началото. Това е единственият начин да ловуваме на толкова малка територия.

— Малка! — Марк изглеждаше обиден. — Ако Брайър Крийк изобщо има някаква добра страна, без, разбира се, да го твърдя, то това е пространството.

Роан се усмихна.

— Но то не е достатъчно за лов — каза тя. — Не се засягай. На нас тук ни харесва, защото на острова изобщо нямахме възможност да ловуваме. Доставяха ни храната упоена и съвършено пасивна.

Мери-Линет пропъди от ума си образа, който бе извикан от тези думи.

— Ъ-ъ… искаш ли да се включиш в нашата детективска работа относно възможния извършител на престъплението? — попита тя.

Роан седна на кухненската маса, отмятайки един кестеняв кичур от челото си.

— Не знам. Питам се дали не е някой, който изобщо не ни е минавал и през ум.

Мери-Линет си спомни за какво беше говорила, когато задната врата се беше затворила с трясък.

— Роан, все се каня да те питам… Ти каза, че само Аш е можел да се досети къде сте избягали. А какво ще кажеш за онзи, с чиято помощ сте изпращали писмата извън острова? Той вероятно е знаел къде живее леля ви, нали така? Защото е можел да прочете адреса върху писмата ви.

— Крейн Линдън. — Роан се усмихна тъжно. — Не, Крейн не знаеше адреса. Той… — Тя докосна слепоочието си с пръст. — Не

знам каква дума използвате вие. Неговият ум не е напълно развит. Той не може да чете. Но е много добър.

„Значи има неграмотни вампири. Е, защо пък не?“, каза си Мери-Линет и добави на глас:

— О! Добре, това означава, че можем да елиминираме още един от заподозрените.

— Виж, а какво ще кажеш за една по-смела хипотеза? — подхвърли Марк. — Може би звучи налудничаво, но не е ли възможно чичото на Джереми в действителност да не е мъртъв? И ако той… — В този момент от предната врата се чу тупване. Не, беше по-скоро нещо като ритмично потропване. „О, боже — помисли си Мери-Линет. — Тиги!“

15

Тиги! Тя се втурна навън, блъсвайки вратата с ръка. За миг в ума й се мярна котенце, набодено с малки остри пръчки.

Но на предната веранда не беше Тиги. А Аш. Той лежеше в цял ръст под пурпурната светлина на здрача и около него пърхаха малки нощни пеперуди.

Мери-Линет почувства нещо силно да стяга гърдите й. За миг времето сякаш замря… и всичко се промени.

Ако Аш беше мъртъв… ако Аш беше убит… нещата повече никога нямаше да бъдат същите. В живота й нямаше да се случи нищо хубаво. Всичко щеше да бъде като нощ с луна и без никакви звезди. И никой нямаше да може да промени това. Мери-Линет не знаеше защо, но изведнъж установи, че се случва нещо необикновено.

Не можеше да диша и чувстваше ръцете и краката си някак странно. Сякаш сами се носеха във въздуха. Извън нейния контрол.

Сетне Аш се размърда. Той повдигна глава, опирайки се на лакти и се огледа.

Мери-Линет отново можеше да диша, но се чувстваше замаяна.

— Ранен ли си? — попита тя глуповато. Не смееше да го докосне. В сегашното й състояние един-единствен електрически удар щеше да се окаже фатален за нея и щеше да се разтопи като Злата западна магьосница[1].

— Паднах в някаква дупка в дъските — отвърна той. — А ти какво си помисли?

„Точно така — помисли си Мери-Линет. — Звукът от стъпките беше прекъснал по-скоро с трясък, отколкото глухо. И беше различен от стъпките, които бе чула миналата нощ.“

— Проблеми ли имаш, Аш? — прозвуча гласът на Кестрел и след това тя се появи от сенките, подобна на ангел със златните си коси и красивото си ясно лице. Джейд беше зад нея, носейки Тиги на ръце.

— Беше се качил на едно дърво — обясни Джейд, целувайки котето по главата. — Наложи се да го убеждавам да слезе. — Очите й

бяха изумрудени и тя по-скоро като че ли се носеше във въздуха, отколкото да стъпва по земята.

Аш се надигна и се разкърши. Също като сестрите си той изглеждаше свръхестествено красив, след като бе утолил глада си, и от очите му струеше тайнствено лунно сияние.

Докато го гледаше, Мери-Линет бързо забрави мисълта, която се беше мярнала в главата й.

— Влизайте — каза тя примирено. — И ни помогнете да разберем кой е убил леля ви.

Сега, когато вече нямаше съмнение, че Аш е добре, на нея й се искаше да забрави онова, което бе почувствала преди малко. Или поне да не мисли какво означаваше.

„Означава — обади се услужливо тихият глас в ума й, — че имаш сериозен проблем, момиче. Ха-ха!“

— Е, каква е основната версия? — попита оживено Кестрел, когато всички седнаха на масата.

— Работата е там, че няма никаква версия — отвърна Мери-Линет. Тя се взираше обезсърчено в листа си. — Вижте, какво ще кажете да започнем отначало? Ние не знаем кой го е направил, но все пак знаем някои неща. Така ли е?

— Така е. — Роан кимна насърчително.

— Първо, козата. Онзи, който е убил козата, трябва да е бил силен, защото не е никак лесно тези клечки да бъдат забити в кожата й. Освен това той трябва да е знаел как е бил убит вашият чичо Ходж, защото козата е била убита по същия начин. И трябва да е имал някаква причина да сложи черния ирис в устата на животното — или е знаел, че Аш принадлежи на Клуба на черния ирис, или сам е бил член на този клуб.

— Или е смятал, че черният ирис символизира вампирите ламия, или въобще всички Нощни хора — каза Аш глухо. Той се беше привел и разтриваше глезена си. — Това е обичайна грешка за онези, които не принадлежат на Нощния свят.

„Много добре“, помисли си Мери-Линет, а на глас каза:

— Да. Знаем също, че убиецът е разполагал с два различни вида клечки, но това не ни помага особено, защото и едните, и другите могат да бъдат купени в града.

— И той трябва да е имал някаква причина да мрази госпожа Бърдок. Или просто вампирите — отбеляза Марк. — Иначе защо да я убива? — Мери-Линет погледна брат си, казвайки си, че трябва да прояви търпение.

— Не бях стигнала още до госпожа Бърдок. Но сега можем да се заемем и с нея. Първо, онзи, който я е убил, е знаел, че тя е вампир, защото я е намушкал с кол. И второ… ъъ… второ… — Тя така и не можа да измисли какво идваше на второ място.

— Второ, той вероятно я е убил, без много да му мисли, ей така, импулсивно — изтъкна Аш с изненадващо спокоен и задълбочен глас. — Вие казахте, че тя е била намушкана с кол от оградата, а ако убийството е било планирано, убиецът вероятно е щял да си набави предварително такъв кол.

— Много добре. — Този път Мери-Линет произнесе думите гласно. Просто не можа да се въздържи. Тя срещна погледа на Аш и забеляза нещо, което я изненада. На него, изглежда, му беше приятно, че го смята за умен.

„Виж ти — помисли си Мери-Линет. — Това вероятно е първият случай, когато просто разговаряме. Не се караме, не се иронизираме, а просто си говорим. И това е хубаво.“

Даже изненадващо хубаво. И най-странното беше, че Аш мислеше по същия начин, Мери-Линет беше сигурна в това. Те се разбираха един друг. Той й кимна едва доловимо над масата.

Те продължиха да разговарят. Мери-Линет изгуби представа за времето, докато спореха и обсъждаха различните хипотези. Най-накрая тя вдигна глава към часовника и с удивление осъзна, че е почти полунощ.

— Трябва ли да продължаваме да мислим? — каза Марк жаловито. — Капнал съм от умора. — Той почти лежеше на масата. Както и Джейд.

„Знам какво ти е — помисли си Мери-Линет. — И на мен умът ми е блокирал. И се чувствам… изключително глупава.“

— Струва ми се, че няма да можем да решим този случай днес — каза Кестрел със затворени очи.

И беше права. Но проблемът беше, че на Мери-Линет изобщо не й се спеше. Беше обхваната от такова безпокойство, че не можеше да си представи как ще си легне и ще почива.

„Искам… какво наистина искам? — мислеше си тя. — Да, бих искала да…“

— Ако наоколо нямаше убиец психопат на кози, бих излязла навън да погледам звездите.

— Ще дойда с теб — каза Аш, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Кестрел и Джейд погледнаха брат си, не вярвайки на ушите си. Роан сведе глава, без да се опитва да скрие усмивката си.

— Ъ? — каза на свой ред Мери-Линет.

— Виж — поде Аш, — не искам да кажа, че убиецът на кози непрекъснато се спотайва някъде там в очакване да намушка с кол някое непредпазливо момиче. Но ако нещо все пак се случи, аз мога да се справя с това… — Той замълча гузно и след това лицето му се проясни. — Искам да кажа, че ние можем да се справим, защото ще бъдем двама.

„Добър опит, но въпреки това несполучлив“, помисли си Мери-Линет. И все пак в думите му имаше известна истина. Аш беше силен и бърз и тя имаше чувството, че той знае как да се справи с всякакъв противник. Въпреки че не беше виждала да го прави.

Сетне си спомни всичките й нападки към него, как му беше светнала в очите и как на няколко пъти го беше ритнала през краката, но той нито веднъж не се опита да й отвърне. Даже беше сигурна, че това изобщо не му е минало през ум.

Тя го погледна и каза:

— Добре.

— Мери… — намеси се Марк. — Виж…

— Всичко ще бъде наред — каза му Мери-Линет. — Няма да се отдалечаваме.

Мери-Линет подкара колата. Нямаше точна представа накъде се отправя, но със сигурност не й се ходеше на нейния хълм. Твърде много спомени бяха свързани с него. И въпреки онова, което каза на Марк, тя установи, че се отдалечава все повече и повече. Натам, където Лесковият поток и Бобровият ручей се срещаха и пространството между тях приличаше твърде много на тропическа гора.

— Това ли е най-доброто място да се наблюдават… звездите? — попита Аш неуверено, когато слязоха от колата.

— Ами, ако погледнеш право нагоре… — Мери-Линет се обърна на изток и отметна назад глава. — Виждаш ли онази най-ярка звезда там? Това е Вега, царицата на летния небосклон.

— Да. Всяка нощ през лятото тя се изкачва все по-нависоко и по-нависоко — каза Аш равнодушно.

Мери-Линет го погледна.

Той сви рамене.

— Когато прекарваш голяма част от нощта навън, се научаваш да разпознаваш звездите — обясни той. — Макар да не знаеш имената им.

Мери-Линет отново отправи взор към Вега. И преглътна.

— А виждаш ли… виждаш ли онова малко ярко нещо под нея, с формата на пръстен?

— Онова, което прилича на призрачна поничка?

Мери-Линет се усмихна едва-едва.

— Това е мъглявината Пръстен. Аз мога да я видя само с телескопа си.

Тя почувства погледа му и го чу да си поема дъх, сякаш искаше да й каже нещо. Но сетне той въздъхна и погледна отново към звездите.

Това беше съвършеният момент да й спомене, че вампирите виждат по-добре. И ако го беше направил, Мери-Линет щеше да се обърне към него в изблик на справедлив гняв и да му каже, че не желае да става вампир.

Но тъй като Аш не го направи, в нея отново се надигна недоволство. „Какво — мислеше си тя заядливо, — смяташ, че не съм достатъчно добра, за да бъда вампир ли? И защо изобщо те доведох тук, на най-пустото място, което можах да намеря. Да гледаме звездите? Не мисля така. Аз дори вече не знам коя съм — спомни си Мери-Линет с мрачна безнадеждност. — И имам предчувствието, че сама ще изненадам себе си по някакъв начин.“

— Не ти ли се схваща врата така? — попита Аш.

Мери-Линет разклати няколко пъти глава, за да раздвижи мускулите си.

— Може би — отвърна тя.

— Бих могъл да те разтрия — предложи й той, стоейки на няколко крачки от нея.

Мери-Линет изсумтя и го погледна втренчено.

Лунният сърп се издигаше на изток над кедрите.

— Искаш ли да се поразходим? — попита Мери-Линет.

— Ъ? Да, разбира се.

Те вървяха и Мери-Линет си мислеше какво би било да види мъглявината Пръстен със собствените си очи или мъглявината Воал без филтър. Усещаше как нещо я притегля към тези далечни галактики, сякаш беше свързана с тях с невидима нишка, прикачена към гърдите й.

Разбира се, това не беше нищо ново за нея. Беше имала това чувство много пъти и преди и обикновено в такива случаи си купуваше някоя книга по астрономия или нова леща за телескопа. Неща, с които се надяваше да се доближи до онова, за което копнееше.

„Но сега съм изправена пред едно съвсем ново изкушение. Нещо по-голямо и по-плашещо от всичко, което съм си представяла.

Какво би означавало да бъда нещо повече от това, което съм сега? Същият човек, но с по-остри сетива? Една Мери-Линет, която наистина би могла да принадлежи на нощта.“

Вече беше открила, че не е точно онази, за която винаги се беше мислила. В нея имаше много повече жар, отколкото беше допускала. Та тя беше ритнала Аш! И то неведнъж. Възхищаваше се на суровата жестокост на Кестрел. Разбираше логиката на философията „убий или ще бъдеш убит“. Бленуваше за свободата на лова.

Какво друго беше нужно, за да принадлежи на Нощния свят?

— Има нещо, което искам да ти кажа — рече Аш.

— Хм. — „Искам ли да го окуража, или не?“

— Можем ли да спрем да воюваме един с друг? — за нейна изненада попита той.

Мери-Линет се замисли и после каза сериозно:

— Не знам.

Те продължиха да вървят. Кедрите се извисяваха над тях като колоните на огромен древен храм. Мрачен храм. А тишината беше толкова дълбока, че на Мери-Линет й се струваше, че се разхожда по Луната.

Тя се наведе и откъсна едно призрачно цвете, което растеше сред мъха. Отровна звездна лилия. Аш приклекна и взе някакъв отчупен тисов клон, който лежеше до ствола на едно криво дърво. Те не се

погледнаха… Вървяха все така един до друг, на няколко крачки разстояние.

— Знаеш ли, бяха ми казали, че това ще се случи — подхвърли Аш, сякаш продължаваше някакъв съвършено друг разговор.

— Че ще дойдеш в затънтено градче и ще преследваш убиец на кози?

— Че един ден ще ме е грижа за някого… и от това ще боли.

Мери-Линет не спря да върви. Нито забави ход. Само сърцето й изведнъж заби силно. Беше обзета едновременно от тревога и радост.

„О, боже, онова, което трябваше да се случи, вече се случваше.“

— Никога не съм срещал друга като теб — рече Аш.

— Е, това чувство е взаимно.

Аш започна да бели изсъхналата морава кора на тисовия клон.

— Нали разбираш, трудно ми е заради онова, което винаги съм мислил за човешките същества… Заради онова, което са ме учили да мисля за тях…

— Знам какво мислиш за нас — прекъсна го Мери-Линет рязко. — Че сме сган.

— Но проблемът е там — продължи Аш настойчиво, — колкото и странно да ти звучи, че аз, изглежда, съм отчаяно влюбен в теб. — Той продължи да бели кората на клона.

Мери-Линет не го погледна. Тя не можеше да говори.

— Направих всичко по силите си, за да пропъдя това чувство, но просто не се получава. Мислех си, че като напусна Брайър Крийк, ще забравя за него. Но сега знам, че това е безумие. Където и да отида, то винаги ще ме следва. Не мога да го заглуша. Затова трябва да измисля нещо друго.

Мери-Линет изведнъж бе обзета от желанието да му се противопостави.

— Съжалявам — рече тя хладно, — но се страхувам, че не е много учтиво да кажеш на някого, че го обичаш против волята си, против разума си и дори…

— Против природата си — довърши Аш мрачно. — Да, знам.

Мери-Линет се спря. И го погледна.

— Ти не си чел „Гордост и предразсъдъци“, нали? — попита тя глухо.

— Защо мислиш така?

— Защото Джейн Остин е била човек.

Аш я погледна загадъчно и каза:

— Откъде знаеш?

Добър аргумент. И малко стряскащ. Откъде наистина знаеше кой в човешката история е бил човек? Ами Галилео Галилей? Нютон? Тихо Брахе?

— Е, Джейн Остин със сигурност е била жена — каза тя, стъпвайки на по-сигурна земя. — А ти си шовинист и свиня!

— Да, това вече не мога да го отрека.

Мери-Линет отново тръгна и той я последва.

— Сега вече мога ли да кажа колко… ъъ… пламенно те обичам и ти се възхищавам?

Отново банален цитат!

— Знам от сестрите ти, че прекарваш времето си основно в купони и забави.

Аш разбра намека й.

— Така е — защити се той. — Но на сутринта след забавите обикновено оставам в леглото си. Което е добра възможност да прочетеш нещо.

Те вървяха.

— Ние все пак сме сродни души — каза Аш. — Затова не е възможно да съм толкова глупав или пък съвършено неподходящ за теб…

Мери-Линет се замисли над думите му. И над обстоятелството, че Аш звучеше почти смирено. Което беше крайно нетипично за него.

— Аш… — рече тя. — Не знам. Искам да кажа… ние действително не сме подходящи един за друг. Ние сме просто несъвместими. А дори и да бях вампир, пак щяхме да си останем такива.

— Е, добре. — Аш удари дънера на едно дърво с тисовия си клон. Сетне заговори така, сякаш наполовина очакваше да бъде отблъснат: — Но все пак си мисля, че бих могъл да променя мнението ти.

— Мнението ми за какво?

— За това, че сме несъвместими. Смятам, че бихме могли да бъдем съвсем съвместими, ако…

— Ако какво? — попита Мери-Линет, когато мълчанието се проточи твърде дълго.

— Ако намериш сили да ме целунеш?

— Да те целуна?

— Да, знам, че идеята да целунеш вампир е доста радикална. Сигурен бях, че няма да се съгласиш. — Аш замахна с клона си към друго дърво. — Но, разбира се, смъртните са правили това в продължение на хиляди години.

Мери-Линет го погледна косо и каза:

— Ти би ли целунал сто и петдесет килограмова горила?

Той премигна два пъти.

— О, благодаря ти.

— Не искам да кажа, че приличаш на…

— Не, не ми казвай. Нека да позная. Ти искаш да кажеш, че мириша като горила?

Мери-Линет се усмихна мрачно, прехапвайки устни.

— Имам предвид, че ти си толкова по-силен от мен. Би ли целунал женска горила, която може да те смаже с едно движение? И ти по никакъв начин не можеш да се защитиш.

Той й хвърли бърз поглед настрани.

— Е, твоето положение не е точно такова, нали?

— Нима? — каза Мери-Линет. — На мен пък ми се струва, че трябва да стана вампир, просто за да бъда на равна нога с теб.

— Ето — рече Аш, подавайки й тисовия клон.

Мери-Линет го погледна озадачено.

— Даваш ми пръчката си?

— Това не е пръчка, а начин да бъдеш на равна нога с мен. — Той опря клона в основата на гърлото си и Мери-Линет видя, че краят му е остър. Тя протегна ръка към другия му край и откри, че пръчката е изненадващо твърда и тежка.

Аш я гледаше в упор. Беше твърде тъмно, за да види цвета на очите му, но лицето му беше неочаквано сериозно.

— Едно бързо мушване и готово — рече той. — Първо тук и после в сърцето. Би могла да ме елиминираш като проблем в живота си.

Мери-Линет натисна пръчката, но леко. Аш отстъпи крачка назад. Сетне още една. Тя го насочи към едно дърво, продължавайки да

държи пръчката, опряна в гърлото му като сабя.

— Всъщност имах предвид, ако говориш сериозно — каза Аш, когато гърбът му се опря в голия ствол на кедъра. Но не направи опит да се защити. — Истината е, че дори не се нуждаеш от подобно копие за тази цел. Един обикновен молив на правилното място би свършил същата работа.

Мери-Линет присви очи и завъртя тисовия клон пред гърдите му като фехтовчик, който проверява обсега си. Сетне го отдръпна и го хвърли на земята.

— Наистина си се променил — каза тя.

— Толкова много съм се променил през последните няколко дни — каза той простичко, — че даже не мога да се позная, когато се погледна в огледалото.

— И не си убил леля си.

— Чак сега ли го разбра?

— Не, но никога не изключих тази възможност напълно. Добре, ще те целуна.

Беше малко неловко, когато пристъпиха един към друг. Мери-Линет никога преди не беше целувала момче, но скоро установи, че в това нямаше нищо сложно.

И сега тя откри истинската дълбочина на наелектризиращото чувство да имаш сродна душа. Усещането беше същото, както при докосването на ръката му, но много по-силно. И не неприятно. Неприятно беше само когато се страхуваш от него.

След целувката Аш се отдръпна.

— Ето, виждаш ли? — каза той неуверено.

Мери-Линет на няколко пъти си пое дълбоко въздух.

— Предполагам това е чувството, когато пропадаш в черна дупка.

— О! Съжалявам.

— Не, искам да кажа… че беше интересно. — „По-скоро необикновено“, помисли си тя. Различно от всичко друго, което бе изпитвала досега. Имаше чувството, че самата тя щеше да бъде различна отсега нататък и че никога повече нямаше да бъде предишното момиче.

„И така, коя съм аз сега? Едно непознато безмилостно създание. Същество, което с радост би тичало в тъмнината под ярките звезди,

сияещи като миниатюрни слънца, в преследване на плячката си. Някоя, която би могла да се присмее над смъртта, както правеха сестрите.

Аз ще открия супернова и ще фуча, когато някой ме заплашва. Ще бъда красива и страшна, и опасна, и, разбира се, ще целуна още много пъти Аш.“

Чувстваше се замаяна и почти й се струваше, че ще полети от вълнение.

„Винаги съм обичала нощта — продължи да си мисли тя. — И най-накрая ще й принадлежа изцяло.“

— Мери-Линет? — каза колебливо Аш. — Хареса ли ти?

Тя премигна и го погледна. Съсредоточено.

— Искам да ме превърнеш във вампир — каза Мери-Линет.

Този път усещането не беше като ужилване на медуза. Беше бързо и почти приятно, подобно на пара, изпусната от клапа. Сетне Аш доближи устни до шията й и това определено беше приятно. От устата му струеше топлина. Мери-Линет откри, че гали врата му и осъзна, че косата му е мека, приятна на пипане като козината на котка.

Умът му преливаше във всички цветове на спектъра. Пурпурно и златно, нефритено зелено и изумрудено, тъмновиолетово… Преплетена трънлива гора от отсенки, които се сменяха всяка секунда. Мери-Линет беше заслепена.

И наполовина уплашена. Сред тези нюанси, които трептяха с цветовете на скъпоценни камъни, имаше мрак. Неща, които Аш беше правил в миналото… неща, от които тя чувстваше, че той се срамува сега. Но срамът нищо не можеше да промени.

Знам това, но аз ще изкупя някак вината си. Ще видиш. Ще намеря начин…

„Значи това е телепатия“, помисли си Мери-Линет. Тя почувства Аш, когато той изрече мислено тези думи, долови отчаяната му сериозност и дълбоката му убеденост, че има много неща, които трябва да изкупи.

„Не ме е грижа за нищо. Аз ще бъда създание на мрака. Ще правя онова, което повелява природата ми, без никакви угризения.“

Когато Аш се опита да вдигне главата си, тя го притисна с ръце, опитвайки се да го задържи.

— Моля те, не ме изкушавай — каза Аш дрезгаво, при което Мери-Линет долови топлината на дъха му до шията си. — Ако погълна

прекалено много, ще отмалееш. Наистина, скъпа.

Тя го пусна. Аш взе тисовия клон, направи малка резка с него в основата на гърлото си и отметна глава назад, сякаш се бръснеше.

Мери-Линет разбра, че той никога преди не беше правил това. С чувство близко до благоговение тя сложи устни върху шията му.

„Аз пия кръв. Аз съм вече ловец… или нещо такова. Във всеки случай пия кръв и това ми харесва. Може би защото тя няма вкус на кръв. Различна е от онази смесица на бакър и страх. Вкусът на тази кръв е странен, магически и древен като звездите.“

Когато Аш се отдръпна нежно от нея, тя се олюля на краката си.

— По-добре да се прибираме — каза той.

— Защо? Аз съм добре.

— Скоро ще се почувстваш по-замаяна и слаба. И ако искаме да завършим трансформацията ти във вампир…

— Ако?

— Добре, когато завършим трансформацията ти във вампир. Но преди да го направим, трябва да поговорим. Трябва да ти обясня всичко, до най-малката подробност. И освен това се нуждаеш от почивка.

Мери-Линет знаеше, че Аш е прав. Тя искаше да остане тук, насаме с него в тъмния храм на гората, но действително се чувстваше слаба. Очевидно не беше лесно да се превърнеш в създание на мрака.

Поеха обратно по пътя, по който бяха дошли. Мери-Линет долови промяната в себе си и сега тя беше много по-голяма от онзи път, когато бе обменила кръвта си с трите момичета. Чувстваше се едновременно слаба и свръхчувствителна. Сякаш всяка нейна клетка беше оголена.

Лунното сияние изглеждаше много по-ярко. Цветовете на заобикалящия ги свят бяха придобили някаква непозната отчетливост — бледозеленото на сведените кедрови клони, зловещо виолетовите, подобни на папагалски клюнове диви цветя, които растяха сред мъховете…

И гората вече не беше безмълвна. Тя чуваше тихи тайнствени звуци като шумоленето на борови иглички във вятъра и собствените си стъпки сред влажните плесенясали клони.

„Дори обонянието ми е по-силно — помисли си тя. — Това място ухае на тамянови кедри, гниещи растения и нещо диво и първично,

като миризмата в зоологическа градина. Но имаше и нещо друго, горещо… нещо запалено.“

Миризмата на машина. Тя опари ноздрите й. Мери-Линет се спря и погледна тревожно Аш.

— Какво е това?

Той също се спря.

— Мирише на гума и машинно масло…

— О, боже, колата! — каза Мери-Линет. Те се спогледаха за миг, сетне едновременно се обърнаха и се затичаха.

Наистина беше колата. Бял дим се издигаше на кълба изпод затворения капак. Мери-Линет понечи да се приближи, но Аш я задържа с ръка.

— Искам само да отворя капака…

— Не! Виж. Ето там.

Мери-Линет погледна и ахна. Под талазите дим танцуваха малки огнени езици.

— Клодин винаги ме предупреждаваше, че това ще се случи — каза тя, докато Аш я теглеше още по-назад. — Но тя май имаше предвид, че ще се случи, когато съм в колата.

— Ще трябва да се приберем пеша — рече Аш. — Освен ако някой не види огъня…

— Няма такъв шанс — отсече Мери-Линет. „Ето какво става, когато заведеш едно момче на най-пустото място в Орегон“, каза тържествуващо вътрешният й глас.

— Предполагам, че не можеш да се превърнеш в прилеп или нещо подобно и да се върнеш с летене — подхвърли тя.

— Съжалявам, но ме скъсаха на изпита по трансформиране. И освен това не бих те оставил тук сама, тъй или иначе.

Мери-Линет все още се чувстваше безразсъдна и опасна, което я караше да се държи предизвикателно.

— Мога и сама да се грижа за себе си — каза тя.

Точно в този момент в тъмнината се мярна тояга и Аш се строполи напред в безсъзнание.

---

[1] Персонаж от поредицата на Ф. Баум „Магьосникът от Оз“, Злата западна магьосница се разтваряла като бучка захар, когато я обливали с вода. — Б.Пр. ↑

16

След това всичко стана много бързо и в същото време някак забавено като насън. Мери-Линет усети някой да сграбчва ръцете й откъм гърба. Нещо ги теглеше една към друга, нещо много силно. След това почувства в китките й да се врязва някаква връв и разбра какво се случва.

„Връзват ме… След малко ще бъда съвършено безпомощна… Трябва да направя нещо…“

Започна да се бори, опита се да се изтръгне, да ритне нападателя си. Но беше вече твърде късно. Ръцете й бяха вързани зад гърба. В някакво далечно ъгълче в ума й се мярна мисълта, че няма нищо чудно в това хората да крещят, когато им слагат белезници. Защото беше мъчително. Почувства агонизираща болка в раменете си, когато беше притисната с гръб в едно дърво.

— Спри да се съпротивляваш — изръмжа някой. Хриплив изопачен глас, който тя не можа да познае. — Ако престанеш, няма да боли толкова.

Мери-Линет продължи да се бори, макар и без никаква полза. Усещаше грапавата кора на дървото и скоро вече не можеше да помръдне и милиметър.

„О, боже, о, боже… не мога да се измъкна. И без това съм слаба след онова, което направихме с Аш, а сега даже съм вързана.“

„Тогава не се поддавай на паниката и мисли — скара й се вътрешният й глас. — Използвай ума си, вместо да изпадаш в истерия.“

— Казах ти. Боли само когато се съпротивляваш. С много неща е така — каза гласът.

Мери-Линет завъртя глава и видя кой говореше.

Сякаш някаква жестока ръка стегна сърцето й. Не трябваше да бъде изненадана, но въпреки това беше смаяна и безкрайно разочарована.

— О, Джереми — прошепна тя.

Но този Джереми беше различен от онзи, когото познаваше. Лицето, косата и дрехите му бяха същите, но сега в него имаше нещо особено — нещо силно, плашещо и… неузнаваемо. Очите му бяха нечовешки и равнодушни като на акула.

— Не искам да те нараня — каза той с онзи хриплив непознат глас. — Вързах те само защото не исках да ми пречиш.

В ума на Мери-Линет проблясваха една след друга хаотични мисли: „О, боже, той се опитва да бъде дружелюбен… да му преча на какво?… Аш!“

Тя погледна към лежащото тяло. То беше съвършено неподвижно и удивителните нови очи на Мери-Линет, които можеха да различават цветове под лунната светлина, забелязаха кръвта, която бавно се просмукваше в русата му коса. На земята до него имаше тояга, направена от тис — и по-точно от твърдата жълтеникава сърцевина на дървото. Нищо чудно, че Аш беше в безсъзнание.

Но ако кърви, значи не е мъртъв… О, боже, не е възможно да е мъртъв! Роан беше казала, че вампирите могат да бъдат убити само с намушкване с кол и изгаряне…

— Трябва да се погрижа за него — каза Джереми. — И после ще те пусна, обещавам. След като ти обясня всичко, ще разбереш.

Мери-Линет вдигна очи от Аш към непознатия с лицето на Джереми. С ужас осъзна смисъла на фразата „трябва да се погрижа за него“. Няколко думи, които бяха просто част от живота на един ловец или върколак.

„Сега вече знам за върколаците — мислеше си тя. — Те са безмилостни убийци и аз съм била права през цялото време. Аз съм била права, а Роан е грешала.“

— Ще отнеме само минута — каза Джереми и устните му леко се разтеглиха.

Сърцето на Мери-Линет силно заблъска в гърдите й. Защото в този момент устните му се издължиха повече, отколкото беше възможно за устните, на който и да е човек. Тя видя белезникаво розовите му венци. И разбра защо гласът му не звучеше като този на Джереми. Причината беше в зъбите му.

Бели зъби на лунната светлина. Зъбите от нейния сън. Вампирските зъби не бяха нищо в сравнение с тях. Резците отпред

бяха предназначени за разкъсване на плът, кучешките зъби бяха повече от пет сантиметра дълги, а останалите навътре бяха остри като ножове.

Мери-Линет изведнъж си спомни нещо, което бащата на Вик Кимбъл беше казал преди три години. Той беше подхвърлил, че един вълк може да отхапе опашката на крава толкова чисто, все едно е било направено с градинарски ножици. Поводът беше, че някой беше пуснал на свобода куче, кръстоска с вълк, което непрекъснато нападаше добитъка му…

„Но, разбира се, това не е било никакво куче — мислеше си Мери-Линет. — А Джереми. Аз го виждах всеки ден на училище… а после той се е прибирал у дома и се е превръщал в това. За да ловува.“

И сега, докато стоеше над Аш с оголени зъби, дишайки тежко, Джереми като че ли беше обзет от някакво тихо безумие.

— Но защо? — избухна Мери-Линет. — Защо искаш да го нараниш?

Джереми вдигна глава и тя изживя нов шок. Очите му бяха различни. Преди ги беше видяла да проблясват в тъмнината. Но сега бялото в тях вече го нямаше. Те бяха кафяви, с големи бистри зеници. Очите на животно.

„Значи не е нужно да е пълнолуние — помисли си тя. — Той може да се промени по всяко време.“

— Не знаеш ли? — каза Джереми. — Никой ли не разбира? Това е моя територия!

О! Значи всичко е било толкова просто. А те си блъскаха главите, спориха, проведоха истинско детективско разследване. Накрая се оказа, че става дума за звяр, който пази територията си.

„Територията за лов тук е малка“, беше казала Роан.

— Те ми отнемаха дивеча — каза Джереми. — Моите елени и катерици. Нямаха никакво право на това. Опитах се да ги накарам да си тръгнат… но те не пожелаха. Останаха тук и продължиха да убиват…

Джереми спря да говори, но в същото време издаде някакъв нов звук почти под доловимия диапазон на Мери-Линет, дълбоко боботещо гъргорене, което събуди в нея първичен ужас. Онова, което чуваше, беше обезпокоително и необикновено, подобно на бръмченето на рояк разлютени пчели.

Ръмжене. Той ръмжеше. Нямаше никакво съмнение в това. Също като куче, което ти казва да се обърнеш и да бягаш. Звукът, който то издава, преди да се скочи към гърлото ти…

— Джереми! — изкрещя Мери-Линет. Тя се хвърли напред, без да обръща внимание на жестоката болка в раменете си. Но връвта я задържа. И я дръпна рязко назад. А Джереми се спусна хищно към Аш, главата му се стрелна напред като змия, нанасяща удар, като хапещо куче, като всяко животно, което убива със зъбите си.

Мери-Линет чу някой да изкрещява „Не!“ и едва по-късно осъзна, че е била самата тя. Бореше се с връвта, чувствайки парене и някаква влага по китките си, но не можа да се освободи. През цялото време виждаше онова, което ставаше пред очите й и чуваше зловещото свирепо ръмжене, което отекваше в главата и гърдите й.

Точно тогава изведнъж видя всичко с кристална яснота. Някаква част от Мери-Линет, която беше по-силна от паниката, най-накрая взе връх. Тя като че ли отстъпи назад и видя цялата сцена отстрани: все още горящата кола, която изпращаше нагоре кълба от бял задушлив дим под повея на вятъра, отпуснатата фигура на Аш върху боровите иглички, замъглените движения на ръмжащия Джереми.

— Джереми! — извика тя. Гърлото неистово я болеше, но гласът й беше спокоен и заповеднически. — Джереми… преди да направиш това… не искаш ли да ми обясниш защо? Каза, че искаш да разбера… помогни ми.

В продължение на един дълъг миг тя си мислеше в отчаяние, че опитът й няма да успее. Че той дори не може да я чуе. Но сетне главата му се повдигна. Тя видя лицето му… и кръвта по брадичката му.

„Не крещи, не крещи — повтаряше си Мери-Линет като обезумяла. — Не показвай потреса си. Трябва да го накараш да говори… И да не му позволяваш да се навежда над Аш.“

Зад гърба китките й се движеха механично, сякаш сами знаеха как да се освободят. Ръцете й бяха хлъзгави от кръвта и това й помагаше. Чувстваше как въжето се приплъзва леко надолу.

— Моля те, помогни ми да разбера — повтори тя. Беше останала без дъх, но въпреки това се опитваше да задържи погледа на Джереми. — Аз съм ти приятелка, знаеш това. Познаваме се толкова отдавна.

Белезникавите венци на Джереми бяха обагрени в червено. Чертите на лицето му все още бяха човешки, макар да нямаше нищо човешко в изражението му.

Устните покриха постепенно венците му. Сега приличаше повече на човек, отколкото на звяр. Когато заговори, гласът му беше изкривен, но въпреки това тя позна гласа на Джереми.

— Ние наистина се знаем отдавна — проговори той. — Аз те наблюдавам още откакто бяхме деца… и съм виждал, че и ти ме гледаш.

Мери-Линет кимна. Не намери сили да каже нещо.

— Винаги съм мислел, че един ден, когато бъдем по-големи… може би ще бъдем заедно. Надявах се, че може би ще те накарам да разбереш… какво съм аз. Мислех си, че ти си единственият човек, който може би няма да се страхува…

— Не се страхувам — промълви Мери-Линет, надявайки се, че гласът й не трепери прекалено силно. Тя каза това на създание в опръскана с кръв риза, надвесено над разкъсано тяло, подобно на звяр, който все още е готов да нападне. Мери-Линет не смееше да погледне към Аш, за да не види колко тежко е ранен. — Беше приковала погледа си в Джереми. — И мисля, че мога да разбера. Ти уби госпожа Бърдок, нали? Защото е навлязла в твоята територия.

— Не това беше причината! — каза Джереми рязко и гневно. — Тя беше просто една стара дама… и не ходеше на лов. Нямах нищо против да бъде на моята територия. Дори съм й помагал понякога. Веднъж й поправих оградата и верандата безплатно… И точно тогава тя ми каза, че те ще дойдат. Онези момичета.

„Точно както ми беше казала и на мен — помисли си Мери-Линет смаяна. — Аз даже го видях, когато й поправяше оградата. Джереми вършеше подобни услуги и за други хора.“

— Аз й казах, че идеята не е добра. — Мери-Линет отново чу да се надига познатото приглушено ръмжене. Джереми беше напрегнат и трепереше, и тя самата почувства, че също трепери. — Още трима ловци на това малко пространство… Казах й, но тя не ме послуша. Не можа да проумее това. И тогава излязох от кожата си.

„Не поглеждай към Аш, не привличай вниманието му към него“, отчаяно си мислеше Мери-Линет. Устните на Джереми отново се разтеглиха назад, сякаш се нуждаеше от нещо, върху което да излее

гнева си. В същото време един далечен глас в ума й каза: „Значи затова е използвал кол от оградата.“ Да, Аш е бил прав, действал е просто импулсивно и е взел първото, което му е попаднало под ръка.

— Е, всеки може да изгуби присъствие на духа — каза тя и макар гласът й да потрепна и в очите й да имаше сълзи, Джереми като че ли се поуспокои малко.

— После си помислих, че е било за добро — каза той уморено. — Реших, че когато момичетата я намерят, ще разберат, че трябва да си тръгнат. И зачаках да го направят. Аз съм добър в чакането.

Джереми гледаше встрани от нея към гората. С туптящо сърце Мери-Линет на мига се възползва от шанса да погледне към Аш.

„О, боже, той изобщо не помръдва. И там има толкова много кръв… Никога не съм виждала толкова много кръв…“

Тя раздвижи отново ръцете си напред-назад, опитвайки се да се освободи от връвта.

— Аз ги наблюдавах, но те не си отидоха — продължи Джереми. Мери-Линет завъртя рязко очи отново към него. — Вместо това се появи ти. Чух Марк да разговаря с Джейд в градината. Тя му каза, че вече знаела, че тук ще й хареса. И после… изпаднах в ярост. Издадох звук и те ме чуха.

Лицето му се промени. Плътта му започна да се преобразява пред очите на Мери-Линет. Скулите му се разшириха, носът и устата му се издадоха напред. Веждите му се съединиха в една права линия и между тях се появи козина. Мери-Линет виждаше грубите тъмни косми, които изникваха от бледата кожа.

Тя почувства пристъп на гадене.

— Какво има, Мери-Линет? — Джереми се изправи и тя видя, че тялото му също се променя. Все още наподобяваше човешко, но беше твърде тънко и издължено. Сякаш се състоеше само от дълги кости и сухожилия.

— Няма нищо — отвърна тя шепнешком. Сетне опъна силно вървите зад гърба си и почувства едната й ръка постепенно да се изхлузва.

„Така. А сега отвличай вниманието му, дръж го далече от Аш…“

— Продължавай — каза Мери-Линет, затаила дъх. — Какво стана след това?

— Знаех, че по някакъв начин трябва да им изпратя предупреждение. На следващата нощ се върнах за козата… но ти отново беше там. Избяга от мен и се скри в кошарата. — Той се приближи отново и лунната светлина се отрази в очите му. В зениците му играеха зеленикаво оранжеви пламъчета. Мери-Линет го наблюдаваше онемяла.

„Онази сянка на горската поляна… Очите, които видях… Те не са били на койот. Това е бил той. Той ни е преследвал през цялото време.“

Побиха я тръпки от самата мисъл за това. Но една друга мисъл беше още по-ужасяваща — представи си го как убива козата. Бавно и методично… подготвяйки своето предупреждение.

Джереми не беше посегнал на нея от глад. Това не беше обикновено убийство на върколак. А и самият той не беше обикновен върколак.

Беше твърде различен от описанието на Роан — благороден звяр, който ловува, за да се храни. Той беше по-скоро… бясно куче.

От всички прав се беше оказал единствено Аш, с неговите вицове за бесни животни…

— Знаеш ли, ти си красива — каза неочаквано Джереми. — Винаги съм го мислел. Харесва ми косата ти.

Сега той стоеше непосредствено пред нея, лице в лице. Тя виждаше порите на кожата му, от които излизаха грубите косми на козината му. Долавяше и животинската му първична миризма, която напомняше на тази в зоопарковете.

Джереми протегна ръката си с тъмни дебели нокти, за да докосне косата й. Мери-Линет почувства как очите й се разширяват. „Кажи нещо… кажи нещо… не му показвай, че се страхуваш!“

— Ти си знаел как е бил убит мъжа на госпожа Бърдок — промълви тя.

— Тя ми каза за това много отдавна — отвърна Джереми почти разсеяно, докато си играеше с косата й. Беше се променил толкова много, че беше вече трудно да се разбере какво казва. — Използвах клечки от моите модели… знаеш, че се занимавам с моделиране. А също и черен ирис заради него. Заради Аш! — Той произнесе името с искрена омраза. — Видях го онзи ден с онази глупава фланелка. С

печат на клуба на „Черният ирис“. Чичо ми някога беше част от него. Но те се държаха с него, сякаш е същество от по-нисш вид.

Очите му бяха само на сантиметри от нейните. Мери-Линет почувства нокътя му да драсва ухото й. Изведнъж тя дръпна рязко ръцете си и едната й китка се освободи от вървите. Замръзна на мястото си, изплашена, че това няма да остане незабелязано от Джереми. Но той продължи да я гали и да говори, почти напявайки думите.

— Хвърлих козата на верандата и избягах. Знаех, че всички сте вътре. Бях толкова ядосан… че убих онзи кон и продължих да тичам. Разбих прозореца на бензиностанцията. Мислех дори да я запаля, но после реших да почакам.

„Да, да и да — мислеше си Мери-Линет, докато освобождаваше и другата си китка от връвта, взирайки се в безумните очи на Джереми и усещайки животинския му дъх. — Да, разбира се. Ти си бил този, когото чухме да бяга. И не си паднал в дупката на верандата просто защото си знаел, че е там. Поправял си я. И пак ти си счупил онзи прозорец — кой друг би мразил бензиностанцията толкова много, освен някой, който работи там?“

Пръстите й освободиха напълно китката от връвта. Изведнъж я обзе диво тържество, но съумя да се овладее и да не се издаде. Стисна ръцете си в юмруци, опитвайки се да реши какво да прави. Той беше толкова силен и бърз. Ако просто се нахвърлеше върху него, нямаше да има никакъв шанс.

— И днес вие всички дойдохте в града — рече Джереми, завършвайки спокойно историята си с уста, която беше вече толкова нечовешка, че беше невероятно, че все още може да произнася с нея думи. — Аз чух как той ти говори. Знаех, че те иска… и че иска да те превърне в една от тях. Затова трябваше да те защитя.

— Знам, че си искал да ме защитиш — каза Мери-Линет с почти спокоен глас. — Вярвам ти, Джереми. — Тя напипваше зад гърба си набразденатa кора на дървото. Как можеше да го нападне, при положение че нямаше дори пръчка. А дори и да имаше, дървото не беше подходящо оръжие. Той не беше вампир.

Джереми отстъпи крачка назад. За момент Мери-Линет си отдъхна. Сетне с ужас видя, че той посегна към ризата си и започна да

я съблича. И отдолу под нея… имаше козина. Косми, които помръдваха и потрепваха под повея на нощния вятър.

— Аз ви проследих дотук и повредих колата ти, така че да не можете да потеглите — каза Джереми. — Чух те да казваш, че искаш да станеш вампир.

— Джереми… ние просто разговаряхме…

— Но това беше грешка — продължи той, сякаш не я беше чул. — Много по-добре е да бъдеш върколак. Ще разбереш, когато ти покажа. Луната е толкова красива, когато си вълк.

О, боже, ето какво е имал предвид той, когато й каза, че ще я защити и всичко ще й обясни. Просто е смятал да я превърне в такава като него.

„Трябва ми оръжие!“

Роан беше казала, че сребротo е пагубно за върколаци и следователно старата легенда за сребърния куршум вероятно е вярна. Но тя нямаше сребърен куршум. Нито дори сребърна кама…

Сребърна кама… сребърен нож…

Погледна към колата си. Тя беше почти невидима в облаците от дим. И сред пушека се виждаха големи огнени езици на стихиен пожар.

„Прекалено е опасно — мислеше си Мери-Линет. — Резервоарът всеки момент може да избухне. Няма да мога да вляза и да изляза невредима…“

Джереми все още говореше и гласът му сега звучеше някак свирепо.

— Нощният свят няма да ти липсва. С всичките му глупави ограничения — да не се убиват хора, да не се ловува прекалено често. На мен никой не ми казва кога да ловувам. Чичо ми се опита, но аз се погрижих за него…

Изведнъж създанието — Джереми вече не беше човешко същество — замълча и се завъртя рязко. Мери-Линет видя опънатите му устни и отворената му паст, готова да разкъсва. И в същия момент разбра причината — Аш се беше размърдал.

Беше се надигнал от земята, въпреки че гърлото му беше разкъсано. Огледа се замаяно. Видя Мери-Линет и очите му като че ли се фокусираха. Сетне отмести поглед към чудовището, в което Джереми се беше превърнал.

— Нея докосвай! — изкрещя той с глас, който Мери-Линет не беше чувала никога преди. Глас, изпълнен с гибелна ярост. Тя го видя да заема позиция с бързо изящно движение, готвейки се за скок.

Но върколакът скочи пръв, също като животно. Единствената разлика беше, че все още имаше ръце и посегна с едната от тях към тисовата тояга. Тя се стовари силно близо до слепоочието на Аш, който отново се строполи на земята, а тоягата отскочи леко от килима от борови иглички.

Върколакът вече не се нуждаеше от нея. Щеше да използва зъбите си. И с тях щеше да разкъса гърлото на Аш, както бе постъпил с коня и онзи турист.

Мери-Линет се затича.

Но не към Аш. Нямаше да може да му помогне с голи ръце. Втурна се към колата и потъна в талазите от задушлив дим.

„О, боже, колко е горещо! Дано да успея да стигна дотам…“

Чувстваше горещината по бузите и ръцете си. Изведнъж си спомни нещо, което бяха учили в час по противопожарна безопасност. Падна на колене и запълзя на четири крака — там, където въздухът беше по-хладен.

И сетне чу зад себе си звук. Най-зловещото нещо, което можеше да си представи — смразяващ кръвта вой на върколак.

„Той знае какво правя. Виждал е ножа всеки път, когато отварях с него капачката на резервоара. Ще се опита да ме спре…“

Тя се хвърли слепешката в горещите кълба от дим и стигна до колата. От двигателя се издигаха ослепителни оранжеви пламъци и дръжката на вратата я изгори, когато я докосна. Започна да се бори с нея, опитвайки се да не задържа дълго пръстите си върху метала.

„Хайде, отвори се, отвори се…“

Вратата най-накрая се отвори и от вътрешността я лъхна гореща вълна. Ако беше изцяло човек, нямаше да може да издържи. Но тя бе обменила кръвта си с четирима вампири за два дни и вече не беше само човешко същество. Вече не беше Мери-Линет… Но беше ли способна да убива?

Изпод таблото изскачаха пламъци. Тя опипа димящата винилова плоскост и мушна ръката си под седалката на водача.

„Хайде, хайде! Къде си?“

Пръстите ѝ докоснаха метал — ножа! Сребърният нож за плодове с викториански орнаменти върху него, който бе заела от госпожа Бърдок. Беше ужасно горещ. Въпреки това го хвана, извади го изпод седалката и се извърна… точно когато нещо полетя към нея.

Обръщането беше инстинктивно — трябваше да посрещне в лице онова, което я атакуваше. Едва по-късно си даде сметка, че е било възможно да се обърне и без да вдига ножа си напред към своя нападател. Можеше да го насочи назад, надолу към земята или дори към себе си. И ако тя беше някогашната Мери-Линет, навярно щеше да постъпи именно така.

Но сега ножът гледаше право напред. Към силуета, който я връхлиташе. И когато той се стовари върху нея, Мери-Линет почувства съприкосновението в китката си и по протежение на цялата си ръка.

С някакво далечно ъгълче от ума си осъзна, че острието се е забило между ребрата.

И после вече нямаше ясна представа за онова, което се случваше. Усети зъби в косите си, които изчаткаха в непосредствена близост до шията ѝ. Хищни нокти оставиха дълги следи върху ръцете ѝ. Нещото, което я нападна, беше космато и тежко. Не беше човек, нито дори и наполовина човек. А голям ръмжащ вълк.

Мери-Линет продължаваше да стиска ножа, макар и със сетни сили. Той рязко отскачаше в различни посоки, изкривявайки китката ѝ под всевъзможни ъгли. Беше забит дълбоко в гърдите на вълка.

За миг той се отдръпна и тя можа да го види по-добре.

Красиво животно. Гъвкаво и силно, но с безумни очи. Което до последния си дъх се опитваше да я убие.

„О, боже, ти ме ненавиждаш, нали? Аз избрах Аш вместо теб. Раних те със сребро. И сега умираш. Сигурно се чувстваш предаден…“

Мери-Линет започна да трепери неудържимо. Нямаше повече сили. Пусна ножа и започна да отблъсква и рита вълка с ръце и крака. Пълзейки по гръб, тя успя да се отдалечи на няколко крачки. Силуетът на вълка се очертаваше на фона на огъня. Мери-Линет видя, че той се готви за един последен скок към нея.

Изведнъж се чу едно съвсем тихо и притаено пухване. Колата се люшна настрани, сякаш беше в агония и сетне нагоре се издигна голяма огнена топка.

Мери-Линет се сви на земята, наполовина заслепена, но не можеше да затвори очи.

Ето, значи, как изглеждала кола, която избухва в пламъци. Това не беше познатата голяма експлозия от филмите. Просто едно пухване. И после огънят, който се издига нагоре.

Горещината я накара да пропълзи назад, но все така не можеше да откъсне очи от стихията. Оранжеви пламъци. В това се беше превърнала колата й. Оранжеви езици, които излизаха от металния скелет на колела.

Вълкът не излезе от пламъците.

Мери-Линет се надигна от земята. В гърлото й имаше дим и когато се опита да извика „Джереми“, гласът й прозвуча като дрезгаво грачене.

Вълкът отново не се появи. И това едва ли беше чудно, при положение че в гърдите му беше забит сребърен нож и там бушуваше такъв огнен ад.

Мери-Линет седеше, обгърнала раменете си с ръце, и гледаше как колата гори.

„Той щеше да ме убие. Като всеки опитен ловец. Аз трябваше да се защитя, трябваше да спася Аш. И момичетата… той щеше да убие и тях. А после и други хора като онзи турист… Той беше умопобъркан и въплъщение на злото, защото беше готов на всичко, за да получи онова, което искаше.“

И тя беше усещала това от самото начало. Под външността на това „мило момче“ винаги е имало нещо притаено, но Мери-Линет през цялото време се беше опитвала да се убеди, че се лъже. Трябваше да се довери на интуицията си още в самото начало. Или поне в мига, когато бе разгадала тайната на Джереми Лавет.

Тя трепереше, но не можеше да плаче.

Пламъците бушуваха и от време на време лумваше рояк от малки искри.

„Не ме е грижа дали е било оправдано. Това не беше като убийството в съня ми. Не се оказа така лесно и естествено и аз никога няма да забравя начина, по който ме гледаше…“

Сетне си спомни за Аш.

Беше като вцепенена и почти бе забравила за него. Обърна се, наполовина в ужас от онова, което щеше да види. Намери сили да

пропълзи до мястото, където той все още лежеше.

Толкова много кръв… възможно ли беше да е още жив? Но ако е мъртъв… ако всичко е било напразно…

Но Аш дишаше. И когато тя докосна лицето му, опитвайки се да намери място, незалято от кръвта, той се размърда. И се опита да се надигне.

— Лежи — каза Мери-Линет и се огледа. Ризата и джинсите на Джереми бяха на земята. Тя взе ризата и я притисна към шията на Аш. — Аш, не се движи…

Той се опита отново да стане.

— Не се тревожи. Аз ще те защитя.

— Лежи спокойно — каза Мери-Линет и когато не я послуша, тя го задържа нежно с ръка. — Не е нужно да правиш нищо. Той е мъртъв.

Аш се отпусна назад и затвори очи.

— Аз ли го убих?

Мери-Линет издаде сподавен звук, който не беше точно смях. Трепереше от облекчение — Аш дишаше и говореше и дори се държеше по типичния си глупашко самонадеян начин. Никога не си беше представяла, че дори само гласът му може да я прави толкова щастлива. Докато притискаше ризата към шията му, тя виждаше как раната му вече зараства. Разкъсванията бързо се превръщаха в равни розови белези.

Плътта на вампирите беше невероятна.

Аш преглътна.

— Ти не отговори на въпроса ми.

— Не. Не го уби ти. Аз го направих.

Очите му се отвориха. Те само се спогледаха за кратко. И в този момент Мери-Линет разбра, че двамата осъзнават много неща.

След това Аш каза:

— Извинявай. — И гласът му никога не беше звучал толкова смирено. Той отблъсна ризата и се надигна. — Толкова съжалявам.

Мери-Линет не знаеше кой протегна първи ръка, но скоро двамата бяха в прегръдките си. И тя си мислеше за опасности и ловци, които се смеят в лицето на смъртта. За смисъла на това да принадлежиш на нощта. И за това как никога повече нямаше да види предишното момиче, когато се погледнеше в огледалото.

— Поне всичко свърши — каза Аш. Тя чувстваше ръцете му около себе си, неговата топлина, солидност и подкрепа. — Няма да има повече убийства. Свърши се.

Наистина беше така, но и много други неща никога повече нямаше да бъдат същите.

Първото ридание се откъсна трудно от гърдите й. Толкова трудно, че Мери-Линет си помисли, че ще мине време до следващото, но се излъга. Миг по-късно тя се разхлипа неудържимо и плака дълго. Колата догоря, искрите продължиха да се издигат към небето и Аш я държеше в прегръдките си през цялото време.

17

— Е добре, тя не е разказала нищо на смъртните… но действително не се е подчинила на правилата на Нощния свят — каза Аш с ленив небрежен глас.

— В какъв смисъл? — попита Куин.

Беше късен понеделнишки следобед и слънчевата светлина струеше през западните прозорци на фермата Бърдок. Аш носеше чисто нова риза, която си беше купил от супермаркета в Брайър Крийк, и пуловер с висока яка и дълги ръкави, който скриваше почти зарасналите рани по гърлото и ръцете му. Джинсите му бяха избелени, косата му беше грижливо сресана над белезите на тила му и той играеше най-добрата роля в живота си.

— Тя е знаела за отцепилия се върколак и не е казала на никого.

— Значи е предателка. И ти какво направи?

Аш сви рамене.

— Намушках я с кол.

Куин се разсмя високо.

— Това е самата истина — каза Аш сериозно, гледайки Куин в упор и знаейки, че очите му в този момент изглеждат големи, простодушни и вероятно сини. — Виж сам.

Без да сваля поглед от Куин, той дръпна розово-зелената кувертюра от вързопа върху кушетката.

Веждите на Куин се повдигнаха нагоре.

Той се вторачи за момент в леля Опал, която беше почистена, така че да не личи, че е била заравяна, а колът от оградата беше поставен внимателно отново в гърдите й.

Куин даже преглътна. Това беше първият път, когато Аш го виждаше разколебан.

— Ти наистина си го направил — каза той. В тона му се прокрадна неприкрито уважение и искрена изненада.

„Знаеш ли, Куин, не смятам, че си чак толкова корав, за колкото се представяш — мислеше си Аш. — В края на краищата, колкото и да

се опитваш да се държиш като Старейшина, ти си само на осемнайсет. И винаги ще бъдеш на осемнайсет, а следващата година аз ще бъда по-голям от теб.“

— Виж ти — каза Куин, премигвайки бързо. — Добре… Действително съм впечатлен.

— Да, просто реших да взема нещата в свои ръце. Нали разбираш, тя беше отишла твърде далече.

Тъмните очи на Куин се отвориха малко по-широко.

— Признавам… не смятах, че си чак толкова безмилостен.

— Някои неща просто трябва да бъдат направени. Заради семейната чест, разбира се.

Куин се прокашля леко.

— Ами… върколакът?

— Погрижих се и за него. — Аш заобиколи дивана и дръпна едно одеяло в кафяво и бяло от експонат № 2 — овъгления и разкривен труп на Вълка. Мери-Линет изпадна в истерия, когато Аш настоя да го измъкнат от колата, а ноздрите на Куин сега леко потрепваха, докато го гледаше. — Съжалявам, мирише на изгоряла козина, нали? Аз самият малко се поопуших, докато го държах в огъня…

— Изгорил си го жив?

— Е, това е един от традиционните методи…

— Добре, а сега върни одеялото на мястото му — каза Куин и Аш откликна на молбата му.

— Както виждаш, погрижил съм се за всичко. Няма замесени смъртни и не е необходима никаква чистка.

— Да, прав си… — Куин още не можеше да откъсне поглед от одеялото. Аш реши, че моментът е подходящ.

— И между другото, оказва се, че момичетата са имали напълно законно основание за идването си тук. Те просто са искали да се научат да ловуват. В това няма нищо незаконно, нали?

— Какво? О, да. — Куин погледна леля Опал и най-накрая завъртя глава към Аш. — И сега, когато вече знаят как става това, ще се върнат обратно.

— Да, но по-късно. Те все още не са напълно подготвени… и затова остават.

— Остават?

— Да. Виж, тук аз съм главата на семейството нали? И казвам, че остават.

— Аш…

— Крайно време е Нощният свят да има преден пост в този район, не мислиш ли? Виждаш какви неща се случват, когато не държим под контрол нещата. Резултатът е семейство от отцепили се върколаци, които бродят наоколо. Някой трябва да остане тук и да удържа крепостта.

— Аш… не можеш да заточиш на това място хора на Нощта. Тук не можеш да се храниш с нищо друго, освен с животни, а смъртните са единствената компания, на която можеш да разчиташ…

— Да, работата е неприятна, но някой трябва да я върши. Освен това самият ти наскоро каза, че не е хубаво да прекараш целия си живот на един остров.

Куин се вгледа в него й каза:

— Е, не мисля, че да живееш тук е много по-добре.

— В такъв случай така им се пада на сестрите ми. Може би след няколко години ще оценят предимствата на острова. И тогава ще могат да предадат работата на някой друг.

— Аш… никой друг няма да дойде тук.

— Е, така да бъде. — Битката беше спечелена. Куин беше замаян и объркан и като че ли нямаше търпение да се върне в Лос Анжелис колкото може по-скоро. Виждайки това, Аш си позволи да направи едно малко признание: — Може би ще идвам да ги посещавам понякога.

— Аш свърши добра работа — каза Роан същата вечер. — Чухме всичко от кухнята. Жалко, че и вие не бяхте тук.

Мери-Линет се усмихна.

— Куин брои минутите кога ще си тръгне оттук — рече Джейд, сплитайки пръсти с Марк.

— Бих искал да видя как ще обясниш всичко това на татко — каза Кестрел на Аш.

— Странно — отвърна Аш. — Аз пък изобщо не бързам да го направя. — Всички се засмяха, с изключение на Мери-Линет. Голямата кухня беше топла и светла, но прозорците вече се смрачаваха. Тя не

виждаше почти нищо в падащия здрач — през последните два дни ефектът от кръвната обмяна постепенно беше затихнал. Сетивата й отново бяха на обикновено човешко същество.

— Сигурен ли си, че няма да имаш проблеми? — попита тя Аш.

— Да. Ще разкажа на баща ми истината или поне в общи линии. Ще му кажа, че един върколак ренегат е убил леля Опал и после аз съм убил върколака. Че момичетата са добре тук, ловуват на воля и държат района под око за други отцепници. Със сигурност съществуват някакви документи за фамилията Лавет и ако баща ми иска, може да се разрови в историческите хроники.

— Цяло семейство от върколаци ренегати — промълви Кестрел замислено.

— От умопобъркани върколаци — каза Аш. — Те са не по-малко опасни за Нощния свят от ловците на вампири. Бог знае от колко време живеят тук. Вероятно достатъчно дълго, за да нарекат земята им Потока на бясното куче.

— И хората да ги бъркат със Саскуоч — добави Марк.

Кафявите очи на Роан бяха неспокойни.

— Аз съм виновна, защото те подведох — обърна се тя към Мери-Линет. — Казах ти, че не е възможно той да е убиецът. Прости ми.

Мери-Линет срещна погледа й и го задържа.

— Роан, ти нямаш никаква вина. Нямало е как да предположиш каква е истината. Той не е убивал, за да се храни като обикновените върколаци. Убивал е, за да защити територията си… И да ни сплаши.

— И е можел дори да успее — отбеляза Марк. — Ако вие имахте къде другаде да отидете.

Аш погледна Марк и после сестрите си.

— Аз имам въпрос — каза той. — Тази територия тук ще ви бъде ли достатъчна?

— Разбира се — отвърна Роан, леко изненадана.

— Не е нужно винаги да убиваме животните — намеси се Джейд. — Можем само да ги хващаме за кратко, докато заситим глада си. А защо да не опитаме и варианта с козите, по дяволите?

— Аз бих опитала с Тиги — каза Кестрел и за момент златистите й очи проблеснаха. Мери-Линет не изрече мислите си гласно, но понякога Кестрел я изненадваше. Някой ден тя може би щеше да се

нуждае от по-голяма територия и не за първи път й хрумваше, че между нея и Джереми имаше много общи неща.

Красива, безмилостна, целенасочена. Истинска дъщеря на Нощта.

— А ти? — каза Аш, поглеждайки към Марк.

— Аз? Хм… ами като се замисля, аз твърде много съм свикнал с хамбургерите…

— Снощи се опитах да го заведа на лов — прекъсна го Джейд. — Нали разбирате, само да му покажа. Но той повърна.

— Не точно…

— Напротив, повърна — каза Джейд спокойно и безгрижно.

Марк погледна настрани. Мери-Линет забеляза, че те продължиха да се държат за ръце.

— Доколкото разбирам, ти не възнамеряваш да станеш вампир — каза Аш на Марк.

— Ъ-ъ… да речем, че няма да бъде скоро.

Аш се обърна към Мери-Линет.

— А какво ще кажеш за жителите на града? Трябва ли да вземем някакви мерки?

— Знам какво става в Брайър Крийк, защото тази сутрин разговарях с Бъни Мартен. И освен това се радвам, че тя не се оказа вампир.

— Аз винаги съм го знаел — каза Марк.

— Добре, ето какво се случва накратко. — Мери-Линет вдигна пръст във въздуха. — Първо, всички знаят, че Джереми е изчезнал. Собственикът на бензиностанцията не го е виждал от вчера и е отишъл да го търси в караваната му. Там, между другото, са намерили много странни неща. Но на този етап не знаят нищо друго, освен че е изчезнал.

— Добре — каза Роан.

Мери-Линет вдигна още един пръст.

— Второ, татко съжалява, но не е изненадан, че колата ми е експлодирала. Клодин предричаше това от цяла година. — Още един пръст. — Трето, господин Кимбъл няма представа какво или кой е убил коня му, но е по-склонен да смята, че е било животно, а не човек. Вик Кимбъл е убеден, че това е работа на Саскуоч. Той и Тод са изплашени до смърт и искат да се махнат от Брайър Крийк завинаги.

— Да запазим тогава минута мълчание, за да покажем колко много ще ни липсват — каза Марк тържествено и издаде смешен звук с език.

— Четвърто — продължи Мери-Линет, вдигайки следващия пръст. — Вие момичета, рано или късно ще трябва да споменете, че леля ви не се е върнала от нейната „кратка почивка“. Но може да не го правите веднага. Никой не идва тук и затова никой няма да забележи, че я няма. Освен това, мисля, че спокойно можем да погребем нея и Джереми. Дори ако някой се натъкне на тях, какво би намерил — мумия, която изглежда най-малко на хиляда години, и вълк. Никой няма да може да свърже телата с изчезналите хора.

— Бедната стара леля Опал — каза Джейд, все така безгрижно. — Но в крайна сметка тя ни помогна, нали?

Мери-Линет я погледна. „Да, така е — помисли си тя. — Очите й изглеждат сребърни, когато се присмива над смъртта. Джейд също е истинска дъщеря на Нощта.“

— Леля ви действително ни помогна. И на мен ще ми липсва — каза Мери-Линет на глас.

— Значи, всичко е уредено — заключи Кестрел.

— Така изглежда — рече Аш не особено уверено. — Куин ме чака долу на пътя. Казах му, че ще ни трябват няколко часа да се погрижим за нещата тук и да се сбогуваме.

Настъпи мълчание.

— Аз ще те изпратя — каза Мери-Линет накрая.

Те тръгнаха към предната врата и когато излязоха навън в здрача, Аш затвори вратата след тях.

— Все още можеш да дойдеш с мен, знаеш това.

— С теб и Куин?

— Аз ще го отпратя. Или ще замина и утре ще се върна за теб. Или ще се върна и ще остана…

— Трябва да отидеш и да разговаряш с баща си. И да направиш така, че сестрите ти да бъдат в безопасност. Знаеш го.

— Добре, ще се върна след това — каза Аш с нотки на отчаяние в гласа си.

Мери-Линет погледна настрани. Слънцето беше залязло. На изток небето беше с възможно най-тъмния нюанс на пурпура. Почти

черно. Миг по-късно изгря звезда. Или това не беше звезда… А Юпитер.

— Все още не съм готова. Бих искала да съм, но…

— Не, не би искала — рече Аш и, разбира се, беше прав. Тя знаеше това още докато седеше там край пътя, гледайки как колата й гори. И макар да беше премисляла нещата отново и отново в тъмната си стая, вече не съществуваше никаква възможност да промени решението си.

Тя никога нямаше да бъде вампир. Просто не беше пригодена за това. Не можеше да прави нещата, които правеха вампирите, и да запази здравия си разум. Тя не беше като Джейд и Кестрел, нито дори като Роан с нейните здрави стегнати крака и инстинктивната й страст към лова. Беше надникнала в сърцето на Нощния свят… и знаеше, че не може да се присъедини към него.

— Аз не искам да се променяш — каза Аш. — Искам да бъдеш такава, каквато си.

— Но ние не сме деца — отвърна Мери-Линет, без да го поглежда. — Не можем да бъдем като Джейд и Марк — само да се държим за ръцете, да се кикотим и никога да не мислим за бъдещето.

— Да, ние сме само сродни души, това е всичко. Ние сме просто обречени да бъдем завинаги заедно…

— Щом разполагаме с вечността, дай ми малко време — каза Мери-Линет. — Върни се и поскитай малко. Вгледай се в Нощния свят и се увери, че искаш да се откажеш от него…

— Аз вече знам това.

— Вгледай се в смъртните и се увери, че искаш да се обвържеш с една от тях.

— И може би трябва да се замисля за онова, което съм им причинявал?

— Да — отвърна Мери-Линет, поглеждайки го прямо.

Аш извърна глава.

— Добре, признавам. Има много неща, които трябва да изкупя…

Мери-Линет знаеше това. Той бе гледал на хората като на низши същества и храна. И нещата, които беше видяла в ума му, я бяха отблъснали.

— Изкупи поне колкото можеш — каза тя, макар че не смееше да се надява, че той ще го направи. — Дай си необходимото време за това.

А на мен дай време да порасна. Аз съм все още ученичка, Аш.

— Но след една година вече няма да бъдеш. И тогава аз ще се върна.

— Може би ще е прекалено рано.

— Знам. Но въпреки това ще се върна. — Той се усмихна, в гласа му прозвуча самоирония. — А междувременно ще се боря с дракони, както прави всеки рицар за своята дама. Ще докажа, че съм достоен за теб. И ти ще се гордееш с мен.

Мери-Линет почувства някаква буца в гърлото си. Усмивката на Аш изчезна. Те просто стояха и се гледаха.

Очевидно беше дошъл моментът да се целунат. Вместо това се взираха един в друг като обидени деца. След това единият от тях пристъпи напред и двамата се озоваха в прегръдките си. Мери-Линет се притискаше все по-силно и по-силно в Аш, заровила лице в рамото му. Дълбоко развълнуван, Аш обсипваше шията й с целувки, повтаряйки:

— Бих искал да съм човек. Наистина бих искал!

— Не, не е вярно — отвърна Мери-Линет, замаяна от целувките му.

— Искам! Искам!

Но от това нямаше никаква полза и Мери-Линет го знаеше. Проблемът не беше просто в това какъв е, а какво беше правил и какво щеше да прави оттук нататък. Аш беше видял твърде много от тъмната страна на света, за да води нормален живот. Характерът му вече беше изграден и тя не беше сигурна, че той може да се бори с него.

— Повярвай ми — каза той, сякаш чул мислите й.

Мери-Линет нямаше сили да каже нито да, нито не.

И затова направи единственото нещо, което можеше — вдигна глава. Устните му бяха на правилното място, за да срещнат нейните. Електрическите искри вече не бяха болезнени, откри тя, и розовата мъгла можеше да бъде възхитителна. Двамата бяха обгърнати от усещане за топлина, сладост и странен покой.

И след това някой почука зад тях на вратата. Мери-Линет и Аш подскочиха и се откъснаха един от друг. Спогледаха се, стреснати и все още в плен на предишното чувство. И тогава Мери-Линет осъзна къде се намира. Тя се засмя, а след нея и Аш.

— Излизайте — казаха те едновременно…

Марк и Джейд излязоха от къщата, следвани от Роан и Кестрел. Всички застанаха на верандата, като внимаваха да не стъпят в дупката. Усмихнаха се на Аш и Мери-Линет по начин, който накара Мери-Линет да се изчерви.

— Довиждане — каза тя решително на Аш.

Той се взира дълго в нея, сетне погледна пътя, който се простираше зад него. Накрая се обърна и понечи да тръгне.

Мери-Линет го наблюдаваше с премрежени от сълзи очи. Тя все още не можеше да се застави да му вярва. Но нищо не й пречеше да се надява, нали? Или да мечтае. Въпреки че мечтите почти никога не се сбъдваха…

Джейд ахна.

— Вижте! — извика тя.

Миг по-късно всички го видяха, а сърцето на Мери-Линет силно подскочи. Светла стрела чертаеше на северозапад дълга линия в мрака. Това не беше някаква малка невзрачна падаща звезда, а сияещ зелен метеор, който проряза половината небе, сипейки искри. Той минаваше точно над шосето, сякаш осветяваше пътя на Аш.

Закъснял Персеид. Последният от летните метеори. Но приличаше на благовещение.

— Бързо, бързо, пожелай си нещо — каза нетърпеливо Марк на Джейд. — Пожелай си нещо, което искаш да ти се сбъдне.

Мери-Линет видя въодушевеното му лице и начина, по който очите му грееха от вълнение. До него Джейд ръкопляскаше, отворила широко очи от възторг.

„Толкова се радвам, че сте щастливи — помисли си Мери-Линет. — Моето желание за вас се сбъдна. И сега може би мога да си пожелая нещо и аз… Бих искала… бих искала…“

Аш се обърна и й се усмихна.

— Ще се върна догодина — каза той. — С няколко убити дракона!

Сетне тръгна надолу по обраслия с бурени път. За момент в дълбокия виолетов здрач на Мери-Линет действително й се стори, че вижда рицар, който потегля на мисия. Странстващ рицар с блестяща руса коса, който се отправя към някаква много тъмна и опасна пустош. Сетне той се обърна и тръгна заднешком, махайки с ръка за сбогом, което развали образа, който беше изплувал в ума й.

Всички извикаха „довиждане“.

Мери-Линет чувстваше осезателно присъствието им — нейния брат и трите му кръвни сестри, всички излъчващи топлота и подкрепа. Игривата Джейд. Безмилостната Кестрел. Мъдрата и нежна Роан. И Марк, който вече не беше тъжен и самотен. Тиги се потърка около глезените ѝ и замърка дружелюбно.

— Дори докато сме разделени, ние ще гледаме едно и също небе! — провикна се Аш.

— Какъв чудесен стих! — извика тя в отговор. Но той беше прав. Небето щеше да бъде там и за двама им. Тя винаги щеше да знае, че той е някъде там, гледайки нагоре в почуда. А това само по себе си беше важно…

И тя най-накрая беше наясно коя е. Тя беше Мери-Линет и един ден щеше да открие супернова или комета, или черна дупка, но щеше да го направи като човешко същество. И Аш щеше да се върне идната година.

И тя винаги щеше да обича нощта.

Издание
Л. Дж. Смит. Дъщери на мрака
Американска. Първо издание
Редактор: Силвия Николаева
Коректор: Филипа Колева
Технически редактор: Симеон Айтов
Издателство „Ибис“, София, 2010
ISBN: 978–954–9321–35–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.